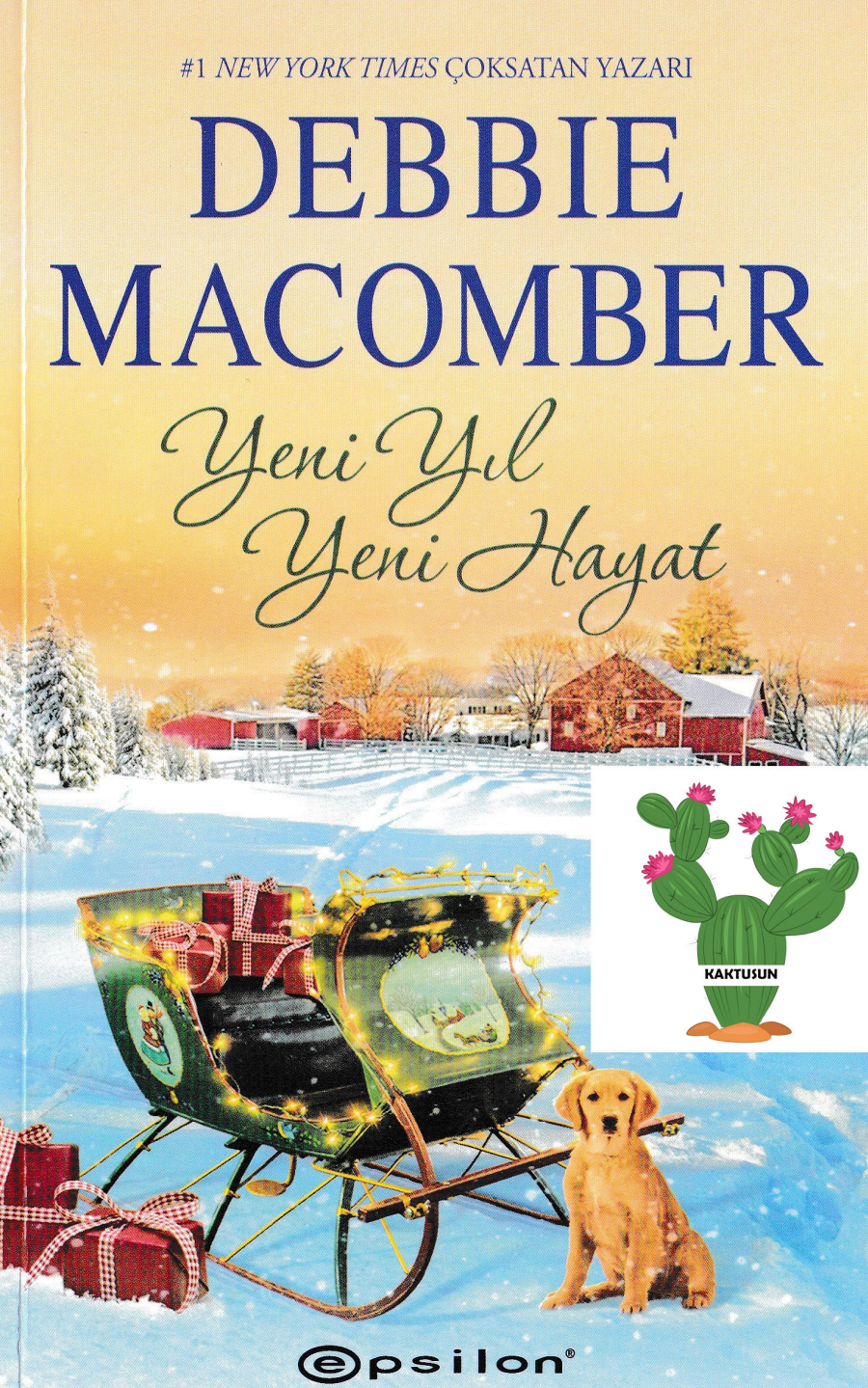
#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

DEBBIE MACOMBER

Yeni Yıl Yeni Hayat

Epsilon®

Kitapları tüm dünyada onlarca dile çevrilen ve satış rekorları kıran *New York Times* çoksatan yazarı Debbie Macomber'dan yürekleri ısıtacak bir kış romanı.

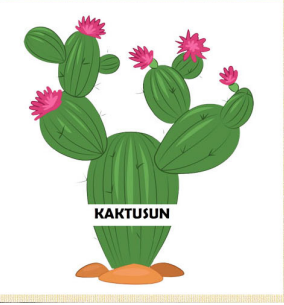
Cesur adımlar atarak kendini aramaktan vazgeçmeyenlere...

Debbie Macomber'in, aşkın, değişmesi en zor hayatları bile nasıl değiştirip güzelleştirdiğini ve güçlü aile bağlarının dönüştürücü etkisini anlattığı yeni romanı okurlarıyla buluşuyor.

Başarılı bir iş insanı olan Everly çalıştığı şirkette stresli günler geçirmektedir. Ortağı Jack onu bu stresten kurtarmak ister ve yılbaşı öncesinde bir aylığına izin alıp Everly'i tatile gitmesi için ikna eder. Jack, asistanı Annette'e Everly için sıcak ülkelerden birinde lüks bir gemi yolculuğu ayarlamasını söyler. Ancak Annette'in gizli bir intikam planı vardır. Everly için ayarladığı tur, lüks bir gemi turu değil, Amazon ormanlarında bir eğitim gezisidir ve yetişkinlerin yaz kampından farksızdır: İnternet yok, telefon yok, kamaralarda kilit yok. Everly bir kâbus gibi başlayan on beş günlük bu yolculuğun hayatını tamamıyla değiştireceğinden habersizdir.

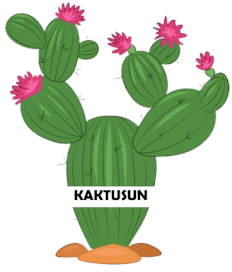
Yeni Yıl Yeni Hayat, Amazon ormanlarının muhteşem doğasından Indiana'daki sıcacık bir aile ortamına uzanan aşk, umut ve macera dolu bir yeniden doğuş hikâyesi...

www.epsilonyayinevi.com
9 786254 140396
online alışveriş: kitap365.com
KDV'den muaftır.

Yeni Yıl
Yeni Hayat

Yeni Yıl Yeni Hayat
Orijinal Adı: *Jingle All the Way*
Debbie Macomber
Çeviri: Nil Bosna

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Kapak Uygulama: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

3. Baskı: Nisan 2022
ISBN: 978-625-414-039-6

© Debbie Macomber, 2020
Bu eserin Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, yazarın yurtdışı yayıncısı (Random House'un alt markalarından olan) Ballantine Books'tan alınmıştır.
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Yeni Yıl Yeni Hayat

DEBBIE
MACOMBER

Çeviri
Nil Bosna

epsilon®

Noel 2020

Sevgili Dostlar,

2019 baharında Wayne ve ben Columbia Nehri'nde bir eğitim gezisine çıktık. Bu beklediğim lüks gemi yolculuğu değildi. Daha ziyade yetişkin yaz kampı gibiydi. Güvertede yüzmek, telefon, televizyon, internet yoktu, ama pek çok eğlence vardı. Bu deneyimden iki harika kitap fikri ortaya çıktı. Bunlardan birini elinizde tutuyorsunuz.

Wayne'le Amazon'u gezdik ve bu kitapta geçen deneyimlerden birkaçı bizzat kendi yaşadığımız deneyimlerdir. Antarktika'ya da gittik. Wayne beni kredi kartı kullanılmayan egzotik yerlere götürmeyi seviyor. Hayatımızın demanstan önce macera istediğimiz bir noktasındayız.

Bu kitap Nancy Jacuzzi'ye (evet, şu jakuzi!) ithaf edilmiştir. Güney Amerika yolculuğumuzda bir tur otobüsünde tanıştık, hemen arkadaş olduk ve diğer iki turda birlikte seyahat ettik. Nancy'yle Antarktika'da kanoya bindim. Ve evet, balinalar vardı. Ve penguenler. Ve foklar. Nancy çok sevgili ve değerli bir dost.

Umarım Everly ve Asher'ın hikâyesini beğenirsiniz. Mutlu ve neşeli tatilleriniz olsun.

Her zaman olduğu gibi, bir yazar olarak en büyük zevklerimden biri okuyucularımdan haber almak. Bana tüm sosyal medya platformlarından veya normal posta yoluyla P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 adresinden ulaşabilirsiniz.

İyi tatiller dileğiyle,

Debbie Macomber

Yeni Yıl Yeni Hayat

Nancy Jacuzzi'ye,
olağanüstü alışveriş becerilerine sahip bir kadın,
kaliteli şarap uzmanı,
mutfak sanatları uzmanı,
yapboz ustası
ve
değerli bir arkadaş.

Bölüm Bir

Everly Lancaster patlamaya hazır bir bomba gibiydi. İş ortağı ve CEO'su Jack Campbell'ın asistan olarak işe almasını şiddetle tavsiye ettiği Annette ki kendisi Jack'in yeğeni olur, gene büyük bir hata yapmıştı. Uzayıp giden pahalıya patlayan hatalar listesine bir tane daha eklenmişti. Ancak bu sefer bu Z kuşağından, şımarık, sorumsuz, yetki verilmiş genç kadın çok ileri gitmişti.

Annette Howington, Everly'yi beş yüz emlak komisyoncusunun önünde mahcup etmişti.

"Bu o kadar da önemli değil," diye ısrar etti Annette, tüm bunların küçük bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu ima edercesine gülümsedi. "O konuşma olmadan da gayet iyi iş çıkardın."

Şikago'daki Magnificent Mile'ın yarım blok ötesindeki lüks Ritz-Carlton Oteli'nde düzenlenen ödül ziyafetinde, internet üzerinden satış yapan emlak şirketi Kolay Ev'in en iyi komisyoncuları ağırlanmıştı. Everly, özenle hazırlanmış konuşmasını yapmak için podyuma çıktığında, boş kafalı asistanının yanlış konuşma ve grafikleri getirdiğini keşfetmişti. Sonuç olarak, Everly hatırladıklarıyla idare etmek zorunda kalmıştı. Kelimelerde ve isimlerde bocalamış, hazırlanmamış gibi görünerek epey mahcup olmuştu.

Everly her zaman formunun zirvesinde olurdu. Kalabalık bir ziyafet salonunda herkesin önünde ayağa kalkıp kendini gülünç duruma düşürmezdi.

"O kadar önemli değil mi?" diye tekrarladı Everly ziyafetten sonra. Annette, Everly'ye fark ettirmeden kaçmaya çalışmıştı. Ne yazık ki şansı yaver gitmemişti. Everly'nin gözü asistanının üstündeydi ve Annette'in sıvışmasına kesinlikle izin vermeyecekti.

"Bu bardağı taşıran son damla," dedi Everly, öfkesini kontrol etmeyi başararak. "Sana her türlü fırsatı verdim. Korkarım seni işten çıkarmak zorundayım."

"Beni kovuyor musun?" diye sordu Annette inanamayarak. "Ama elimden geleni yapıyorum ben." Vurgulamak için gürültüyle burnunu çekti. "Beni hiç sevmedin zaten. Başladığım günden beri yaptığım hiçbir şeyi beğenmedin ve beni hep eleştirdin." Everly'yi fikrini değiştirmeye ikna etmeye yetermiş gibi gözleri yaşlarla doldu. Ne olur ne olmaz diye gene burnunu çekti, omuzları dramatik bir şekilde sarsılıyordu.

Everly, Annette'in bunu kendi üstüne atmasına izin veremezdi. "Senin elinden gelen yeterli değil. Bir asistanda aradığım becerilere sahip değilsin. Pazartesi sabahı ilk iş dayına artık benim yanımda veya Kolay Ev'de çalışmayacağını açıklayacağım." Everly, bu sersem kızın koskoca şirkette başarılı olacağı tek bir pozisyon dahi düşünemiyordu. Öyle ki pek çok kez telefona cevap vermeyi bile eline yüzüne bulaştırmıştı.

Annette'in gözyaşları buharlaştı ve ukala bir tavır takındı. "Jack dayım beni kovmana izin vermez. En sevdiği yeğeniyim ben."

Everly dişlerini sıktı. "Göreceğiz bakalım."

Annette kendinden emin bir tavırla döndü ve fırtına gibi doğruca balo salonunun arkasında onu bekleyen annesinin yanına gitti. Everly, Annette'in gözyaşlarına boğulmasını ve kendisini işaret etmesini izledi. Louise Campbell yüzünde dehşet verici bir ifadeyle masaların arasından dolaşarak Everly'ye doğru yürüdü.

Elinden geleni ardına koyma kardeşim, diye düşündü Everly, kaplan kesilmiş anneyle karşılaşmaya hazırdı. Ama bu gerçekleşmeden komisyonculardan biri bir soruyla Everly'nin yolunu kesti. Konuşmayı bitirdiklerinde ne Annette ne de annesi ortalıktaydı.

Everly'nin koruması gereken bir itibarı vardı. Kolay Ev'i bugünlere getirmek için çok çalışmıştı. Annette'in Jack'in kendisini koruyacak olmasıyla ilgili söylediği şeyler onu endişelendiriyordu, ama üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

Sorun, Jack ve onun o uysal, her şey olacağına varır tavrıydı. Üniversitede işletme eğitimi alırken tanışmışlardı. Jack yaratıcı beyindi. Everly, iş konusunda engin bilgiye ve yürütme becerisine sahipti, Jack'in Şikago'da internet üzerinden emlak şirketi fikrini hayata geçirmişti. Altı yıl önce ortak olup bir şirket kurmuşlar, beraberce çalışmışlar ve konsept katbekat genişlemişti. Everly dümende günlük operasyonları denetlerken Jack, medyayla ve yatırımcılarla görüşmekten, kazandıklarıyla yetinip rehavete kapılmaktan memnundu. Temel olarak, şirketin yönetimini Everly'ye bırakmıştı. Ve Everly de ona izin vermişti.

Everly pazartesi sabahı ilk iş olarak Jack'in ofisine gitti. "Annette hakkında konuşmamız lazım."

Jack, ofis içindeki golf egzersiz sahasında golf topuyla delik arasındaki mesafeyi ölçerken zar zor başını kaldırıp baktı.

Cevap vermeyince Everly, "Ona her fırsatı verdim, Jack. Onu işten çıkarıyorum," dedi.

Yeğeninin profesyonellikten tamamen yoksun olduğunu görmezden gelmeye istekli Jack, yüksek sesle içini çekti. "Biliyorum. Biliyorum. Ve onu kanatlarının altına aldığın için müteşekkirim. Burada söz konusu kız kardeşimin kızı

ve Annette için senden bir şeyler öğrenme şansına sahip olmak çok önemli. Seni idolleştirdiğini biliyorsun."

O hâlde eğer genç kadın kasıtlı olarak kendisine taktıysa Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü Everly. "Jack, gözünü o golf topundan ayır ve bana bak. En sevdiğin yeğenin olsun ya da olmasın, benim onunla işim bitti."

Jack başını kaldırıp baktı, gözleri irileşmişti. "Annette annemin adını taşıyor."

"Özgürlük Heykeli'nin adını alsa umurumda değil, onunla bir dakika daha çalışmayı reddediyorum. Kız beceriksiz."

Jack'in omuzları sarktı. "Lütfen tekrar düşün."

Bunu söylemesi Everly'yi çileden çıkardı. "Hayır."

"Hayır mı?" Jack hem üzülmüş hem de şoke olmuş görünüyordu.

Everly içinden alfabenin harflerini saydıktan sonra tekrar denedi. "Annette'i sevdiğini ve kız kardeşini memnun etmek istediğini biliyorum, ama bu şımartılmış, beceriksiz kızla uğraşmak zorunda kalan benim."

Jack, onu duymazdan gelerek birkaç golf vuruşu yaptı. "Bunu düşüneceğim," dedi, sanki bu onun kararıymış gibi

Tipik Jack'ti işte. Dar bir bakış açısı vardı ve tatsızlıklarla uğraşmayı sevmiyordu, özellikle de durum kendi ailesiyle ilgiliyse.

"Harika. Madem Annette'in burada çalışmasını istiyorsun o zaman bir fikrim var," dedi Everly abartılı bir neşeyle. "Annette'i kendi asistanın yap."

"Bunu yapamam," dedi Jack, golf sopasına abanarak. "Maryann başından beri benimle çalışıyor. Ayrıca Annette aileden biri." İlginçtir ki Jack rahatsız görünüyordu. Başını kaldırıp baktığında yüzünde yalvaran bir ifade vardı. Everly bu bakışı biliyordu. Everly'nin fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Bu işe yaramayacaktı. Bu sefer değil.

Jack gülümsedi. "Kızgın olduğunu biliyorum, hakkın da var. Aptalca bir hataydı, ama Annette özür diledi..."

"Aptalca bir hata mı? Özür mü diledi?" Bu kuş beyinliyi bir kez daha savunursa, Everly kapıdan çıkıp şirket yönetimini ona bırakacaktı, bakalım o zaman ne diyecekti?

"Beni dinlemiyorsun, Jack. Sabrımın. Sonuna. Geldim."

Jack uzunca bir süre ona baktı. "Sana yalvarıyorum, Everly. Ona bir şans daha ver, tek istediğim bu. Yeni bir başlangıçla Annette'in kendini kanıtlayacağına inanıyorum. Acele karar verme."

Acele karar mı? Jack aklını mı kaybetmişti?

Everly'nin inatçı ifadesini fark etmiş olmalıydı, çünkü ekledi: "Unutma, bu onun üniversiteden sonraki ilk işi. Hepimiz hata yaparız. Sen yaptın. Ben yaptım. İnsanlar bize inandıkları için şanslıydık. Kız kardeşimin kızına da aynı fırsatı vermemizi istemekle çok şey mi istiyorum?"

"Kabul et, Jack, başka biri olsa haftalar önce kapı dışarı edilirdi."

"Hadi ama Everly," diye tekrar yalvardı Jack.

Everly başını iki yana salladı. "Anlayamadığın şu ki Annette sadece beni rezil etmedi, aynı zamanda seni ve bu şirketi de küçük düşürdü. Bunu tersine çeviremeyeceksin. Fikrimi değiştirmiyorum."

Everly söyleyeceğini söyledikten sonra ofisten çıktı.

***

Annette ziyafetteki aynı ukala ifadesiyle masasında oturuyordu. Velet, dayısının onu asla kovmayacağını biliyor ve bunun Everly'yi güçsüz kıldığını düşünüyordu. Everly, bu şirketi bir çocuğun bu savaşı kazanmasına izin vermek için kurup sektörün saygısını kazanmamıştı.

Jack Everly'nin peşinden ofisine geldi. Kapıyı kapatacak kadar durduktan sonra onunla yüz yüze geldi. Sonra da öne eğilerek iki elini de masasının kenarına koydu. "En son ne zaman tatil yaptın?"

Everly'nin ondan beklediği tüm tepkiler arasında bu bir sürprizdi. "Tatil mi?" diye tekrarladı. "Ne alakası var?"

"Streslisin ve bu belli oluyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Everly öfkeyle. "Beceriksizliğe tahammül edemem ve etmeyeceğim. Aksine stres seviyemi yükseltmekten Annette sorumlu." İnsan Kaynakları'nı aramak için eli çoktan telefona gitmişti. Jack'in hoşuna gitse de gitmese de Annette kovuluyordu.

"Annette'i işten çıkarmak kız kardeşimi mahveder."

"Kardeşin mi?" diye tekrarladı Everly, başını iki yana sallayarak. Jack'in kız kardeşi endişelerinin en küçüğüydü.

"Ve tabii ki Annette'i de."

"Belli ki beni duymadın. Annette'e her fırsatı verdim. Bu pozisyon için gerekli becerilere de olgunluğa da sahip değil."

"Ona bir şans daha ver," dedi Jack, ellerini dua eder gibi birleştirerek.

Everly sert bir şekilde başını iki yana salladı. "Zaten verdim. Bu konuda söyleyeceğim her şeyi söyledim."

"Neredeyse Aralık ayı geldi."

Bunun bu durumla ne alakası vardı? "Önemli değil, Jack. Kararımı verdim."

Jack doğruldu ve parmağını ona doğrulttu. "Aralık ayının tamamında izin almanı istiyorum."

"Ne? Yapamam..." Jack aklını kaybetmiş gibiydi. Kendisi etrafta olmazsa her şeyle birden başa çıkması mümkün değildi. Tüm personel sorun çözücünün Jack değil, kendisi olduğunu biliyordu. Ama belki de Jack'e gereken ders tam olarak buydu.

Onu bir aylığına gönderme fikri Jack'in zihninde şekilleniyor gibiydi, çünkü gülümsemeye başlamıştı, kendinden memnun bir ifadesi vardı. "Bir molaya ihtiyacın var, bunu halledeceğim ve konu kapanmıştır."

Everly kaşlarını çattı, Jack'e ne olduğunu merak ediyordu.

"Hiç boşuna nedenler sıralama, Everly. Benim için ve bu şirket için çok değerlisin, ama çaban merhametini engelliyor. Sen olmadan işlerin bir şekilde üstesinden geliriz. Şimdi bir tatil rezervasyonu yap."

Everly birkaç kez ağzını açıp kapadıktan sonra yutkundu. *Aralık ayının tamamı için mi?* Şimdi 30 Kasım'dı; nereye gideceğine veya ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Daha birkaç gün bile geçirmeden fena hâlde sıkılırdı. Bu durumda uyanık olduğu her an boşa gidecekti. Hâl böyleyken, daima e-posta vardı. Ekip gerektiği takdirde ona ulaşabilirdi. Belki de arka planda sessizce nöbet tutarken Jack'in dümene geçmesine izin vermek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Everly bu tatili isteyip istemediğinden emin olmasa da, onu durduramadan, Jack ofisten çıkıp doğruca Annette'in masasına gitti. "Everly için bir tatil rezervasyonu yapmanı istiyorum," diye talimat verdi. "Ona, gevşeyebileceği sıcak sahilleri olan tropikal bir yerde bir gemi seyahati ayarla."

Annette hazır ola geçti. "Derhal," dedi dayısını memnun etme hevesiyle. Hemen bilgisayarına dönerek klavyesinin tuşlarına basmaya başladı.

Everly tüm gününü ofiste geçirdi. Yediden önce nadiren çıkardı, o çıktığında herkes eve gitmiş olurdu. Şikago'daki dairesine vardığında saat sekize geliyordu. Akşam yemeği için, genellikle eve giderken paket yemek alırdı. Dairesi, Michigan Gölü'nün muhteşem manzarasına sahipti, ancak tavandan yere kadar uzanan pencerelerden dışarıya bakmak için pek zaman ayıramıyordu. Evinde çok az zaman geçirdiği düşünülürse, burası gerçek bir evden ziyade ev işlevi gören bir yerdi. Orada burada ailesinin birkaç çerçeveli fotoğrafı vardı, ancak onların dışında ev, kiralık bir

ev havasındaydı. Ki aslında, Kolay Ev sayesinde uygun bir fiyata satın alabilene kadar da öyle olmuştu.

Bir kadeh beyaz şarap eşliğinde suşisini yedikten sonra, beyaz deri kaplı köşe koltuk takımına yerleşti, ayak bileklerini çaprazlayarak çıplak ayaklarını koltukla uyumlu bir pufa uzattı. Berbat bir gün bir geçirmişti. Jack'in teklifini kabul edip etmeyeceğinden tam olarak emin değildi. Jack biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibiydi, haksız da sayılmazdı. Everly altı yıldır doğru düzgün bir tatil yapmamıştı. Ah, üniversiteden oda arkadaşı Lizzy'yle arada sırada hafta sonu tatillerine çıkmıştı ama artık Lizzy evliydi ve bir bebeği olduğu için tatile gidecek fırsatları olmuyordu.

Telefonu çaldı, arayan kimliği annesi olduğunu söylüyordu. Everly bir an sesli mesaja bırakmayı düşündü. Sonra şimdi cevap vermezse, cevap vermeye mecbur kalıncaya kadar annesinin tekrar tekrar deneyeceğine veya bir dizi sesli mesajı dinlemek zorunda kalacağına karar verdi.

"Merhaba anne," dedi.

"Daisy." Everly, annesinin ona duymaktan nefret ettiği adıyla hitap etmesinden, pek keyifli olmadığını anladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, annesinin tonunu duymazdan gelerek.

"Şükran Günü'nü atladın."

Annesi başkasına fırsat vermeyen bir uzmanlıkla suçluyordu. "Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Kaçabileceğimi düşündüm, ama son anda bir şey çıktı. Şikago'da kalıp uğraşmak zorunda kaldım." Parmaklarını çaprazlayarak annesinin bu *bir şeyin ne olduğunu* sormayacağını umdu. "Gelemeyeceğimi sana haber verdim." Korkaktı, mesaj çekmişti.

"Geçen yıl Noel için eve gelmene engel olan da aynı *şey* miydi?" diye sordu annesi anlamlı anlamlı.

İşte sorun da buydu. Everly, beş çocuklu bir ailenin ortanca çocuğuydu. Rose ve Lily adında iki ablasıyla Jeff ve John adında tek yumurta ikizi iki erkek kardeşi vardı. Everly kendini ablalarının ve erkek kardeşlerinin arasında sıkışmış gibi hissediyordu. Rose'un Lily'si, Jeff'in John'u vardı, kendisi ortada sıkışıp kalmıştı. Everly'nin hareket edecek alana, kendisi olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulmaya ihtiyacı vardı. İki yaşından itibaren tam olarak bunu yapmaya uğraşmış ve *hayır* demeyi öğrenmişti.

Lily eskiden onu kızdırır, Everly'nin evlat edinildiğini söylerdi. Birbirlerine çok benzemeseler buna inanabilirdi. Diğer kardeşleriyle aynı koyu kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Her iki küçük parmağında da diğer dört kardeşinde olan aynı küçük eğrilikten vardı.

Babası, Everly'nin tipik bir ortanca çocuk olduğunu söyleyerek oralı olmuyordu. Belki de öyleydi. Kendini bildi bileli en iyi olmaya itilmişti. Eğer işi bir bahçe tarhındaki yabani otları ayıklamaksa, bunu kardeşlerinden daha hızlı ve daha iyi yapıyordu. En yüksek notları almış, lise sınıfında başarılı olma olasılığı en yüksek kişi seçilerek Indiana Üniversitesi'nden tam burs kazanmış ve yüksek şeref derecesiyle mezun olmuştu. Mezun olduktan sonra, tüm sebatkârlığı ve kararlılığıyla Jack Campbell'la birlikte Kolay Ev'i kurarak iyi bir başarı elde etmişti.

Buna karşılık, iki ablası erken evlenerek ailelerini kurmuşlar, erkek kardeşleriyse tarım işletmesinde babalarına katılmışlardı. Geleceğin-üst-düzey-yöneticisinin ablalarıyla pek ortak noktası yoktu. Everly evdeyken sanki konuşacak bir şeyleri yokmuş gibiydi. Rose, konut kredisindeki düşük faiz oranlarının heyecan verici olmasıyla ilgilenmiyordu, Everly de küçük Rosie'nin ilk dişini çıkarmasına heyecanlanmakta zorlanıyordu.

"Soruyu cevaplayacak mısın?" diye sordu annesi.

"Üzgünüm anne, aklım başka yerdeydi."

"Noel için evde olacak mısın, olmayacak mısın?" diye sordu annesi hemen konuya girerek.

"Ah... Ev." Ailesi Aralık ayının tamamında boş olduğunu öğrenirse ve ikinci yıl da tatilleri es geçerse bunun sonuçları olurdu. "Kesinlikle evde olacağım."

"Söz mü?"

"Yemin ederim ki doğru söylüyorum. Zaten birkaç günlüğüne izin alıyorum."

Sözleri annesini şoke etmiş gibiydi. "Tatile mi çıkıyorsun?"

"Aynen öyle."

"Bundan pek mutlu değil gibisin."

Bu kadarı doğruydu. "Jack, stresli olduğum için biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunda ısrar etti ve pek de haksız sayılmaz."

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Tropik bir yere sanırım... Belki bir gemi turu." Sahilde yan gelip yatan biri hiç olmamıştı. Onca zamanın boşa geçmesi onu rahatsız ediyordu. Kolay bronzlaşmıyor ve mayo içinde terleme fikrinden nefret ediyordu.

"Guantanamo'ya gidiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Everly gülümsedi. "Yeterince coşkulu değilim, öyle değil mi?"

"Değilsin."

"Sorun şu ki, gitmem gerektiğine ikna olmadım. Jack işleri idare etmekte benim kadar iyi değil. İşimizde yaptığımız önemli anlaşmalardan birini hatta birkaçını berbat edeceğinden korkuyorum."

"Bırak da başının çaresine baksın. Hem kendi yükünü hem de onunkini çok uzun zamandır taşıyorsun."

Gerçek bu kadar keskin olmamalıydı. Annesi haklıydı, Everly bunu biliyordu. Jack ilk bahsettiğinden beri bu tatil fikri üzerinde bir öyle bir böyle düşünmüştü.

"Bu fırsattan en iyi şekilde yararlanmak sana kalmış, Daisy," diye devam etti annesi. "Jack ve iş için endişelenerek kendini perişan edebilirsin ya da hayatının en güzel zamanını yaşayabilirsin. Sana kalmış."

Konuşma Everly'nin Noel'i çiftlikte geçirmeye söz vermesi ve annesinin sözlerini ciddiye alma kararlılığıyla sonlandı.

Everly salı sabahı ofise gelir gelmez Annette onu telaşla, elinde büyük ikramiye çıkmış bir piyango bileti tutuyormuş gibi gülümseyerek karşıladı.

"Bana kendimi kanıtlayacak bu şansı verdiğin için sana öyle minnettarım ki," dedi Annette. "Jack dayı bunun hak ettiğimden fazlası olduğunu söyledi ve sana teşekkür etmek istiyorum." Ay kadar yuvarlak gözleri keyifle parlıyordu.

Everly ona ihtiyatla baktı.

"Senin için harika bir gemi yolculuğu buldum." Annette ellerini o kadar heyecanla çırptı ki Everly zıp zıp zıplamamasına şaşırdı. "Son dakikada bir iptal olmuş, onu yakaladım. Harika vakit geçireceksin."

"Peki nereye bu yolculuk?"

"Brezilya," diye bağırdı Annette, sanki gol kararı veren bir hakem gibi kollarını havaya kaldırdı.

"Brezilya," diye tekrarladı Everly. *Fena değil.*

Annette'in gülümsemesi biraz söndü. "Sadece küçük bir sorun var. Cumartesi günü kalkıyor."

Everly doğal olarak başını iki yana salladı. "Bu imkânsız. Aşı olmam lazım ve burada, ofiste her şeyi organize etmek gerekiyor, ayrıca valiz hazırlamam lazım." Başı, boşluğa doğru yuvarlanan bir bovling topu gibi dönüyordu. Bunların hepsini yetiştirmesi mümkün değildi.

"İşte bu kadar!" dedi heyecanla Annette. "Ben her şeyi hallettim. Bu öğleden sonra aşıların için randevu aldım,

sıtma hapları için reçete hazırlattım ve" —durup derin bir nefes aldı— "Brezilya Konsolosluğu'yla temasa geçtim, vize başvurunu hızlandırmayı kabul ettiler."

Annette ellerini kavuşturup Everly'nin alkışlamasını umuyormuş gibi bekledi.

"Annette harika, değil mi?" dedi Jack ofisinden çıkarak. Everly onun gösterdiği coşkunun gereğinden fazla olduğunu düşündü. "Bu tam da ihtiyacın olan şey." Annette'e gülümsedi. "Aferin sana."

"Teşekkür ederim, Jack dayı. Birinin bana inanması çok güzel." Anlamlı anlamlı Everly'ye baktı.

Everly gözlerini devirmemek için çabalamak zorunda kaldı.

"Cuma sabahı ilk iş, seyahat belgelerini toparlamaya gideceğim," dedi Annette, "böylece endişeleneceğin hiçbir şey kalmayacak."

Olunması gerekli aşılar halletmesi gerekenlerin sadece bir kısmıydı. "Peki ya uçağım?"

"Rezervasyon yapıldı," dedi Annette, dayısıyla beşlik çakarak. "Birinci sınıf bilet ayırttım, cuma akşamı O'Hare'den ayrılıyorsun. Zaman maalesef biraz dar, ama cumartesi öğleden sonra yola çıkan gemiye yetişebilmelisin."

Everly işlerin yetişemeyeceği kadar hızlı ilerlediğini hissediyordu. "Tüm bunlar son dakikada belli oldu... Bu kadar kısa sürede her şeyi yetiştirebileceğimden emin değilim." Masasına gitmesi, en acil işleri halletmesi ve kalanları başkalarına devretmesi gerekiyordu. Jack ortağı olabilirdi, ama işin daha stresli yönleriyle başa çıkacağına güvenmiyordu. Kendi personeline yollayacağı e-postalar yoluyla onu izlemesi gerekecekti.

"Son bir şey," dedi Annette. "Tüm evrakları doldurdum. Tek ihtiyacım pasaportun."

"Mükemmel," dedi Jack kocaman bir tebessümle.

Everly sonraki üç gün boyunca ofisinde âdeta kamp kurdu. Jack'e halletmesi için daha az hassas meselelerden birkaçını bıraktı. Sakin Jack, golf oyununa iş dünyasında olanlardan çok daha fazla ilgi gösteriyordu. Ortaklaşa yapmaları gerekmesine rağmen, internetten yürüyen işin neredeyse her şeyini Everly hallediyordu. Masasındaki kalan işleri en güvendiği arkadaşlarına devrederek ne yapılması gerektiğini ve ne bekleneceğini açıklamak için saatler harcadı.

Cuma sabahı bir kar fırtınasıyla uyandı. Spiker, öğleden önce kar kalınlığının yirmi beş santime ulaşacağını tahmin ediyordu. Hava koşulları nedeniyle uçuşu gecikirse yolcu gemisini kaçıracaktı.

"Ya uçağım rötar yaparsa ne olacak?" diye sordu Annette'e, ofise vardığında. "Başka seçenek var mı?"

"Hayır," dedi Annette, sanki böyle bir ihtimal hiç aklına gelmemiş gibiydi. "Seni gemiye zamanında götürecek bir uçak bulmadan önce epey bir süre internette arama yaptım."

"Güzel, çok iyi iş çıkardın," diyerek yeğenine iltifat etti Jack, sanki Everly'nin seyahatini ayarlamamış da jimnastikte Olimpiyat altın madalyası kazanmış gibi kucakladı onu.

"Ama hava durumu," dedi Everly.

"Endişelenme," dedi Annette, Everly'ye seyahat belgelerini uzattı. "Uçuşun olur da gecikmeli olursa diye geminin kalkışının üç saate kadar erteleneceğine dair teminat aldım. Bir sorun çıkmayacaktır."

Üç saat. Gemi denize açılmadan yetişmek için üç saatlik bir zamanı vardı.

"Mükemmel, Annette. Her şeyi düşünmüşsün," dedi Jack, yeğenini bir kez daha överek. "Brezilya Everly için mükemmel. Kumsalda tembellik etme, güneşlenme, işin tüm stresini ve endişelerini omuzlarından atma zamanı."

Sanki olabilirmiş gibi.

"Burada hâlâ ne yapıyorsun sen?" diye sordu Jack. "Bana öyle geliyor ki toplanman gerekiyor. Eczaneye uğrayıp güneş kremi almayı unutma." Everly'nin sırtını okşayarak ona asansöre kadar eşlik etti.

Aklının alabileceğinden fazla işi olan Everly, eşyalarını toplamak için eve gitti. İki hafta gemi gezisi. Uçağı o öğleden sonra saat beşte kalkacak ve Brezilya, Manaus'a uçacaktı. Belgelere göre iki durağı vardı ve ertesi gün öğle saatlerinde inmesi planlanıyordu. Yolcu gemisi saat üçte kalkacaktı, ayrıca herhangi bir şey ters giderse üç saatlik bir ek zamanı vardı.

Everly evine döndüğünde valizini çıkarıp dolabını karıştırdı. Yazlık giysilere ihtiyacı vardı. Sorun, dolabının iş kıyafetleriyle dolu olmasıydı. Tek bir şortu bile yoktu.

Everly tüm bu telaştan nefret ediyor, elzem bir şeyi valize koymayı unutacağından korkuyordu. Bu şekilde hareket etmek ona göre değildi. Kontrolü elinde tutabilmek için her şeyi önceden planlamayı seviyordu, ama bu seçenek elinden alınmıştı. Hazırlanmak için sadece birkaç saati kalmıştı, işini göreceğini düşündüğü şeyleri beraberinde götürüp ihtiyaç duyduklarını Brezilya'ya vardığında satın almaya karar verdi.

Evden ayrıldığında serpiştiren kar, kar fırtınasına dönüşmüştü. O'Hare'e vardığında uçağının bir saat rötar yaptığını öğrendi. Tamam, uçuş iptal edilirse şehirde kalmak için mükemmel bir bahanesi olurdu. Jack hava durumu için kendisini suçlayamazdı. Zaten sorumluluğu ona bırakmak konusunda şüpheleri vardı.

Uçuşunu beklerken yapacak bir şey olmadığından barda oturup şarabını yudumlayarak havayollarından gelecek güncellemeyi bekledi. Planlanan kalkış saatinden iki buçuk saat sonra uçağa çağrıldı.

Bölüm İki

Everly aç karnına iki kadeh şarap içtikten sonra, gözlerini kapatıp elinden geleni yaparak gevşemek istiyordu. Sıkı programı mümkün olduğunca aklından çıkardı. Gemiyi kaçırırsa kaçırırdı.

Uçağa biniş sırasında iki uçak değişikliği hakkında bilgi aldı. Biri Atlanta'da, diğeri São Paulo'da olacaktı. Havayolları, Atlanta'daki aktarma sırasında üç saatlik mola nedeniyle bağlantılarda herhangi bir sorun olmayacağına dair güvence vermişti. Everly gemiye zamanında ulaşıp ulaşamayacağını düşünmek istemiyordu. Aklında şimdiden bir acil durum planı hazırlıyordu. Gemiyi kaçırırsa, hemen bir otel odasına yerleşecek ve önündeki iki haftayı herkesle e-posta yoluyla temasta kalıp alışveriş yaparak geçirecekti. Okumak istediği işle ilgili üç kitap indirmişti, bu yüzden aklını meşgul edecek çok şey olacaktı. İlaveten okurken keyif almaktan suçluluk duyacağı birkaç aşk romanı da indirmişti.

Atlanta'daki aktarma uçağını kaçırmıştı, ama iki saat içinde kalkacak başka bir uçak vardı. Bu São Paulo uçuşunu da etkiliyordu. Neyse ki, havayolları onun için farklı bir havayolunda üç saatlik zaman diliminde iki saatte iniş yapacak bir aktarma bulabilmişti. Bu yolculuğu kaçırma olasılığı gerçek gibi görünmeye başlamıştı. Ancak ucu ucuna

yetişebilirdi, bu da Brezilya'ya yaptığı uzun gece uçuşunu uyuyamayacak kadar stresli hâle getirecekti.

Atlanta'da uçağa bindiğinde, birinci sınıfta yanında oturan kadın ona şöyle bir bakıp gülümsedi. İkisi sohbet etmeye başladılar, Everly başka bir şirket yöneticisiyle sohbet etmekten keyif almıştı. Pek çok ortak yönleri vardı. Uçuş görevlisi, uçak kalkmadan önce onlara birer kadeh şampanya ve akşam yemeği menüsü verdi. Ah, ne kadar lükstü. Annette en azından bu kısmını doğru yapmıştı.

"Güvenli bir uçuşa," dedi koltuk arkadaşı Heidi Johnson, kadehlerini tokuşturdular.

Everly şampanyayı yudumlayarak içini çekti. "Bu uzun uçuşlarda uyuyabiliyor musun?" diye sordu arkadaşına.

"Sorun olmuyor."

Bu cesaret veren bir haberdi. "Bu yolculuk konusunda stresliyim." Brezilya'ya yorgunluktan beyninin yarısı bulanmış hâlde inme fikri Everly'nin hiç hoşuna gitmiyordu.

Heidi başını Everly'ye yaklaştırdı. "Beni hemen uykuya daldıran küçük bir yardımcım var."

Everly'nin ilgisini çekmişti. "Nedir o?" diye sordu.

Heidi çantasını karıştırarak küçük bir şişe uyku hapı çıkardı ve, "Bu küçük mücevherlerden bir tane alıyorum. Her seferinde işe yarıyor," dedi.

"Hiç uyku hapı almadım." Everly'nin gece uyuyamadığı pek olmuyordu.

"Bunlar beni hızla nakavt ediyor ve bebek gibi uyuyorum. İndiğimde papatya kadar taze oluyorum."

Everly, keşke uyku hapını önceden akıl etseydim diye düşündü. Hazırlanmak için çok az zamanı olduğundan apar topar eşyalarını toplamış, mümkün olduğunca ihtiyaç duyduğu her şeyi satın almaya çalışmış ve uçuşu için havaalanına zamanında ulaşmaya çabalamıştı. Evinde koşuşturduğunu, kıyafetlerini kapıp her şeyi tek bir bavula

doldurduğunu hatırlayınca nefessiz kaldığını hissetti. Güneş kremi ve diğer bazı ihtiyaçları almayı başarmıştı, ama hepsi bu kadardı. Kendini hiç bu kadar hazırlıksız hissetmemişti. İçini çekerek kendi kendine sonunda her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

"Koltuklar oldukça rahat bir yatağa dönüşüyor," dedi Heidi. "Haplarımdan bir tane ister misin?"

"İsterim. Teşekkürler." Everly Manaus'a işleyen bir beyinle varacaksa, uyku kesinlikle yardımcı olacaktı. Hem uyuyamazsa önündeki on saat boyunca ne yapacaktı?

Yeni edindiği arkadaşı küçük hapı verince Everly şampanyasının geri kalanıyla hapı yuttu. Görevli yemek siparişini almaya geldiğinde şaşırtıcı derecede lezzetli makarna ile birlikte bir kadeh şarap daha sipariş etti. Yemek tepsisi alındığında esniyordu. Uyku hapı görevini hızlıca yapmıştı ve Everly bunun için minnettardı. Heidi'ye tekrar teşekkür etti.

Everly uçuş görevlisinin yardımıyla koltuğunu yatma pozisyonuna getirdi, başını yumuşacık yastığa koyarak gözlerini kapattı. Kabindeki ışıklar kararmıştı. Neredeyse anında harika rüyalar diyarına sürüklendiğini hissetti.

Az sonra kafasında son derece fantastik vizyonlar dönüp duruyordu, o kadar ki uyuyor muydu, uyanık mıydı emin olamadı. Kendisini yere kadar uzanan transparan plaj elbisesi rüzgârda peşi sıra uçuşarak, kumsalda bikinisiyle yürürken görünce içini çekti. Brezilya sularının sıcak, yumuşak dalgaları çıplak ayaklarına değiyor, ıslak kumda ayak izleri kalıyordu. Rüzgâr yumuşak kahverengi saçlarını yüzüne savururken, diğer güneş meraklılarının hayran bakışlarıyla karşılaşıyordu. Başını güneşe doğru kaldırmış, hayranlığın onaylayıcı parıltısının tadını çıkarıyordu.

Beş on yaşında, üç Lancaster kızının en uzun boylusuydu. Çocukken çok uzun boyluydu. Boyunun iş dünyasında

ona yardımcı olduğunu hissediyor, bunu kendi yararına kullanarak genellikle sekiz on santim yüksek topuklular giyiyordu. Hiçbir erkek onu sindiremeyecekti. Omuz boyu gür saçlarını düzleştiriyor, genellikle ensesinde topluyordu.

Bir ilişki aramamasının basit bir nedeni vardı; vakti yoktu. Kolay Ev'i başarılı kılmak için çabalarken hafta içi genellikle günde on iki saat çalıştığını ve çoğu zaman haftada altmış saati aştığını fark etmişti. Sabahları ilk gelen, akşamları son çıkan o oluyordu. Şirketteki rolü hayatını kapsıyordu. Jack haklıydı: Stresliydi. Everly'ye gereken; ilişkileri, kahkahaları ve sosyal olayları içeren bir yaşam, gerçek bir yaşamdı. Ne yazık ki tüm bunlar eksikti. En son ne zaman biriyle çıktığını bile hatırlamıyordu. Yani, aslında hatırlayabiliyordu. Dave'in ona işiyle evli olduğunu söyleyerek kendisinden ayrıldığı geceydi.

Yarı rüyadayken tatilin romantik bir kaçamak için mükemmel bir fırsat olacağını düşündü. Hayallerindeki adamla tanışmayı düşünürken dudakları bir tebessümle kıvrıldı.

Ateşli bir Latin âşık. Oo la la.

Yolculuk erkeklerle tanışmak için bol bol fırsat vermeliydi. Romantik açıdan zengin bir ortam olacağından emindi. Everly'nin rüyası anbean daha iyiye gidiyordu. Kendini kapak modeli olmaya layık, gösterişli bir adamın kollarında hayal etti. Kasları şişerek aklını başından alan utanç verici bir öpüşme için kendisini geriye doğru büküyor, ayaklarını yerden kesiyordu.

O sırada ışıklar yandı.

Everly parlak ışık karşısında gözlerini kırpıştırdı ve yatağını oturma pozisyonuna yükseltecek düğmeye bastı. Gözlerini ovuştururken pilotun, bir saat içinde uçağın São Paulo'ya ineceğini anons ettiğini duydu.

Konuşma daha bitmemişti ki uçuş görevlisi bir servis arabasıyla koridordan gelerek kahve ikram etti.

Everly gözlerini kırpıştırmaya devam ediyordu. Sanki yoğun bir sise kapılmış da vücudunun dışına sürükleniyormuş gibi hissediyordu.

Ellerini yüzüne götürdü, görüşünü netleştirmek ve uyanmak için başını salladı. Yaklaşık sekiz saattir uyuduğunu öğrenince şaşırmıştı. Hiç zaman geçmemiş gibi geliyordu. Hatırladığı son şey, Latin bir sevgiliyle yaptığı romantik kaçamaktı.

Uçuş görevlisinin verdiği bir fincan sıcak kahveyi kafasını toplamasına yardımcı olacağını umarak hevesle içti. Her yudumdan sonra, sanki fincanda evrene ve Güneş Sistemi'ne dair cevaplar varmış gibi kahveye bakıyordu.

Koltuk arkadaşı, zorluk çektiğini fark etmiş olmalıydı. "Ayılmakta zorlanıyor musun?"

"Ben... bilmiyorum. İçimde çok tuhaf bir his var... Bir kum fırtınasının... ortasındaymışım gibi." Sanki başka biri konuşuyormuş gibi hissediyordu. Everly sözlerini gevelemediğini umuyor ve öyle yaptığından korkuyordu.

Heidi durumu komik bulmuş gibi hafifçe güldü.

Everly Heidi'ye baktı, ama bu, uçuşun ilk bölümünü birlikte geçirdiği Heidi değildi. Bu kadın, sanki Everly o hapı yutmakla ruhunu satmış gibi, manyakça gülen şeytani bir yaratığa benziyordu. Gözlerini kırpıştırdı, başını tekrar salladı ve gerçek Heidi tekrar ortaya çıktı. Rahatlayarak içini çekip koltuğuna yaslandı.

"Sana bu hapların her seferinde işe yaradığını söylememiş miydim?"

"Söylemiştin." Everly Heidi'nin az önceki saçma yaratığa dönüşeceği korkusuyla hep ileriye bakıyordu.

"Uyuşturucuları sevmelisin," dedi Heidi.

Everly içmiş olabileceği şeyden dehşete düşerek başını çevirip diğer kadına baktı ve geveleyerek, "Ne... bana... ne verdin?" diye sordu.

"Yasa dışı bir şey değil, sadece normal bir uyku hapı. Bazen insanları tuhaf bir şekilde çarpıyor. Merak etme, etkisi birkaç saat içinde tamamen geçer."

Uçuş görevlisi gelip kahve fincanlarını topladı ve uçak inişe hazırlandı. Boeing 767, asfalt yolda sert bir sıçrama yaptı, sonunda körüğe yanaştı.

Everly hâlâ ruhu bedeninden ayrılmış gibi hissetmesine rağmen uçaktan indi. Aşırı içmiş gibi birkaç adım sendeledi, az kalsın dengesini kaybediyordu. Belki de bu yan etkiye yol açan uyku hapını alkolle karıştırmaktı.

Havaalanında gümrükten geçmesi ve Manaus'a giden aktarma uçuşunun kapısını bulması gerekiyordu. Kıyıda bir yerlerde olduğu belli olan şehri daha önce hiç duymamıştı. Etrafında insanlar konuşuyorlardı ve bu çok tuhaf geliyordu. Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Harfler oyuncak bloklar gibi birbirlerinin üzerine yığılmışlardı. Önce söylenenleri anlamaya çalıştı ancak tek kelime anlayamadı. Ta ki kimsenin İngilizce konuşmadığını fark edene kadar.

Sersem gibiydi, ayakta zor duruyordu ve kimsenin kendisine söylediği tek kelimeyi anlayamıyordu. Çantasını karıştırarak biniş kartını çıkardı ve kaçırdığı uçuşlar nedeniyle sadece uçak değiştirmekle kalmayıp aynı zamanda havayollarını da değiştirdiğini fark etti. Ne yapacağından emin olamadığı için şaşkınlıkla donakaldı.

Sanki duasına cevap gibi, bir adam yanından boş bir tekerlekli sandalyeyi iterek geçti. Adamın dikkatini çekene kadar çılgınca elini salladı. Yardım olmadan, gemi yolculuğu şöyle dursun, bu uçuşu yapma şansı bile yoktu.

Adam daha itiraz edemeden, garip bir şekilde sandalyeye oturup biniş kartını ona verdi. Kartı adama verince kolunu öne uzatarak, "İleri" diye bağırdı.

İyi ki yapmıştı, çünkü kapı gümrükten geçtiği yerden yarım mil uzaktaydı. Kafası bir kasırgaya yakalanmış gibi dönmeye devam ediyor, çantasını sanki Toto[1]'ymuş gibi sımsıkı tutuyordu. Kansas'ta değildi, ama gökkuşağının üzerinde bir yere inmiş gibi hissediyordu.

Everly bir kapıdan diğerine geçerken görüşünü netleştireceği umuduyla gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Aktarma süresi dardı ve gemi yolculuğu için olmasa zamanında bir uçuş yapması pek olası değildi.

Birinci sınıfta olması işe yarıyordu. Uçuş görevlisi onu İngilizce selamladığında daha da minnettar oldu. "Bir şey getirmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Kahve lütfen."

Görevli, birkaç dakika sonra taze bir fincan kahveyle geri döndü.

Everly onu kendine getireceği umuduyla kahvesini minnetle içti. "Manaus'a gidiyoruz, değil mi?" İhtiyacı olan son şey yanlış uçağa binmekti.

"Doğru."

"Bu şehri hiç duymamıştım." Ülkeler coğrafyasında iyi değildi.

"Gerçekten mi? Meşhurdur."

"O hâlde oldukça büyük olmalı."

"Ah evet, nüfusu sanırım iki milyonun üzerinde."

"Gerçekten mi?" Bu bir sürprizdi. Son altı yıldır odak noktası emlak olmuştu. Illinois'nin neredeyse her vilayetinin adını sayabilirdi. Ama haritada Lihtenştayn'ı göstermesi istense nerede araması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Görevlinin, kısa konuşmalarını sonlandırarak uçağı kalkışa hazırlamak için gitmesi gerekti.

[1] *Oz Büyücüsü* filminin meşhur şarkısı *"Somewhere Over The Rainbow"*a ve meşhur repliği, "Artık Kansas'ta olmadığımızı hissediyorum, Toto"ya atıfta bulunuluyor. (e.n.)

Tam her şey yolunda gidiyor derken uçakta bir sorun çıktı ve otuz dakikalık bir gecikme ile zaman daralarak gemiye yetişmesi kalan süre iyice azaldı. Everly buna kafa yormakta bile zorlanıyordu. Madem gemiyi kaçıracaktı, pekâlâ, öyle olsundu. Gergin olmasına rağmen hemen uykuya daldı ve dört saatlik Manaus uçuşu için kalkmak üzere oldukları anons edilirken uyandı. Endişelenebilir ya da uyuyabilirdi. Uykuyu seçti. Everly başını arkaya yaslayarak sanki dünya umurunda değilmiş gibi rüya âlemine daldı. Jack'in her zaman hissettiği kaygısızlık hâli böyle bir şey olmalıydı. Gamsız, vurdumduymaz bir tutum.

Uçak indiğinde neredeyse normale dönmüştü. Saate baktığında üç saatlik zamandan geriye yirmi dakikası kaldığını gördü. Bagaj teslim yerine koşturarak aceleyle valizini aldı ve bir taksiye binmek için terminalden dışarı fırladı. Nispeten akıcı İngilizce bilen bir şoför bulmak için beş deneme yapması gerekti. "Hemen gemi rıhtımına gitmem gerekiyor." Seyahat belgesinden iskelenin adını okudu. "Gemi beni bekliyor... en azından öyle olduğunu umuyorum. Beni oraya çabuk götürürsen sana normal ücretinin iki katını veririm." Taksinin içinde vızıldayan sivrisineğe vurdu.

Daha cümlesini bitiremeden şoför arabaya patinaj yaptırıp lastik izleri bırakarak kaldırımdan uzaklaştı. Sert bir dönüş yapınca Everly koltukta yuvarlandı. Doğrularak emniyet kemerini aldı ve başarısız bir şekilde yerine takmaya çalıştı. Sivrisinek de rahatsız ediyordu. Sinir bozucu hayvan rahat bırakmıyordu.

"Manaus'a ilk gelişin mi?" diye sordu şoför kırmızı ışıkta hızla geçerken.

Everly iki eliyle önündeki koltuğa tutunarak başını salladı. "İlk."

"Opera binasını görmedin mi?"

"Opera binanız var mı?"

"Çok ünlü."

"Belki başka bir zaman," dedi Everly, arabanın başka bir çılgın dönüş yapmasıyla arka koltukta savrulurken. Araba sanki iki tekerleği havada gidiyordu. Everly'nin attığı alarm çığlığı şoförün pek umurunda değil gibiydi.

"Gel de balık pazarını da gör."

"Tamam. Elbette." Hayatta olmazdı. Everly ölü balık kokusundan kendini bildi bileli nefret ederdi.

Adam, "Amerika'nın neresindensin?" diye sordu.

"Şikago."

Hızlı ve Öfkeli filmindeki Vin Diesel gibi araba kullanırken sohbeti sürdürebilmesi Everly'yi şaşırtmıştı.

"Şikago'da kuzenlerim var."

"Hiç oraya gittin mi?"

"Hayır, sadece Kaliforniya'da Cabo San Lucas'a."

"Orası Meksika."

Şoför gözlerini yoldan ayırarak Everly'ye bakmak için başını çevirdi. "Emin misin?"

"Evet, çok eminim."

"Tuhaf, kuzenim öyle düşünmüyor."

"Bu Şikago'daki kuzen mi?"

"Farklı bir kuzen yok."

Everly, şehrin bir sanayi bölgesinde olduklarını fark etti. Kısa süre sonra, taksici frene o kadar sert bastı ki neredeyse şoförün yanındaki koltuğa fırlayacaktı. Bir maratonu bitirmiş gibi soluk soluğa çantasına uzanıp şoföre bir avuç para verdi. Adam ışıl ışıl gülümseyerek arabadan inmesine yardım etti. Bavulunu alıp Everly'yi dirseğinden tutarak hızla iskele köprüsüne götürdü.

Geminin iç kısmında bir adam duruyordu. "Daisy Lancaster siz misiniz?" diye bağırdı.

Doğumda ona verilen adı duymak onu duraklattı. Doğal olarak, gemideki adı pasaportundakiyle aynı olacaktı. "Evet," diye bağırarak cevap verdi.

"Güzel." Adam kolunu uzatarak son birkaç adımda ona yardım etti. "Gemiye hoş geldiniz," dedi. "Yetişmenize sevindim."

Taksici bavulunu gemi görevlisine teslim etti. Adam aldı ve memnun bir ifadeyle Everly'ye gülümsedi. "Az eşya taşıyan kadınları her zaman takdir etmişimdir."

Everly kuru kuru gülümsedi. "Gemiye en son binen ben miyim?"

"Öyle." Adam bir telefon ederek mürettebata talimat verdikten sonra, "Size kamaranıza kadar eşlik edeceğim," dedi.

"Teşekkür ederim." Adam çok nazikti, itaatkâr bir şekilde onu asansöre kadar takip etti. Çıkarlarken rıhtımdan ayrılmaya hazırlanan geminin düdüğü duyuldu. Everly aceleden geminin kendisine pek dikkat etmemişti. Nihayet bindiğinde geminin tahmin ettiğinden çok daha küçük olduğunu fark etmişti.

Kamarasının da pek övgüye değer bir tarafı yoktu. Kapının eşiğinde durdu, kamaranın sadece işlevselliğe hizmet etmesi karşısında şoke olmuştu. Bir yatak, bir komodin ve banyoya açılan bir kapı. Sandalyesiyle birlikte küçük bir masa da vardı. "Bu benim odam mı?" diye sordu hoşnutsuzluğunu gizlemek için elinden geleni yaparak.

"Evet, üst güverte. Son dakika bir iptal olup da bunu bulduğunuz için şanslısınız."

Everly, Annette'in heyecanla bu kadar geç bir tarihte bir gemide yer bulduğu için şanslı olduğunu söylediğini hatırladı.

"Oda anahtarım sizde mi?" diye sordu.

Görevli ona baktı. "Kamara kapılarında kilit yok."

"Kilit yok mu?" diye tekrarladı Everly, doğru duymadığından emindi.

"Doğru. Kamaraların hiçbirinde kilit yok."

Everly etrafına bakınırken alışılagelmiş diğer bazı standart öğelerin de eksik olduğunu fark etti. "Telefon yok mu?"

"Hayır."

"Televizyon?"

"Bunların hiçbiri yok."

"Hiçbir kamarada mı?"

"Öyle."

İçini soğuk bir duygu kapladı, iliklerine kadar ürperdi. Nefesini tuttu, sonra ölüm kalım meselesi olan o soruyu sordu. "Peki ya internet erişimi?"

"Korkarım hayır."

Everly dehşet içinde yatağa çöktü. "Benim internete ihtiyacım var."

"Üzgünüm, hanımefendi, gemide internet olmaması da dahil olmak üzere tüm sorularınızın cevapları broşürde var."

Ne broşürü? Annette bunu işine gelmediği için dokümanlar arasına koymayı unutmuş görünüyordu. "Anlamıyorsun. İnternet olmadan çalışamam." Derhâl kaptanla konuşması gerekecekti. "Bu ne biçim lüks yolculuk?"

"Lüks yolculuk mu?" diyerek başını iki yana salladı görevli. "Efendim, bu *Amazon Gezgini.*"

Everly gözlerini kırpıştırdı, doğru duymadığından emindi. "Yani bana Amazon Nehri'nde bir gemi yolculuğunda olduğumu mu söylüyorsun?"

"Tam olarak bunu söylüyorum."

Bölüm Üç

"Kaptanla konuşmam gerekiyor," dedi Everly, sesinin yeterince aciliyet ifade ettiğini umuyordu.

"Hanımefendi, Kaptan Martin gemiyi idare etmekle meşgul. Rahatsız edilemez."

"Anlamıyorsunuz, bu çok önemli bir mesele. Bu gemiden inmem gerekiyor."

"Yapabileceğim en iyi şey, sizi kabin amiriyle görüştürmek."

Everly ayağa fırlayarak, "O zaman lütfen beni ona götürün," dedi.

Genç kamarot solgun görünüyordu, sanki onun istediğini yaparsa denize atılacağından korkuyor gibiydi. "Evet, hanımefendi."

Everly bu gemiyi geri döndürmenin bir yolunu bulmak zorundaydı ve yetkili biriyle ne kadar erken konuşursa o kadar iyi olacaktı.

Kamarotun peşi sıra ilerleyip dar bir koridordan geçerek bir ofise girdi. İçeride iki adam sohbet ediyordu. Odaya girdiğinde kabin amiri olduğunu tahmin ettiği adam başını kaldırdı. Bir açıklama yapması için kamarota bakıyordu.

"Bayan Lancaster hemen sizinle konuşmak istedi," diyerek küçük odadan çabucak çıktı kamarot.

"Ben Alex Freeman," dedi adam elini uzatarak. "Bu da Asher Adams; gemideki doğa bilimci. "

Everly öne çıkarak iki adamla el sıkıştı. "Daisy Lancaster." Beyan edilen isimden başka bir ismi işe karıştırmak istemiyordu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Daisy?"

"Talihsiz bir hata oldu. Bu yolcu gemisinden inmem gerekiyor."

Sanki Latince konuşuyormuş gibi iki adam da boş boş ona baktı.

Alex başını salladı. "Sorun nedir?" diye sordu.

Everly Annette'in kendisini bu saçma Amazon yolculuğuna çıkarmasının ayrıntılarına girmek yerine açıklama yapmaya çalıştı.

"İnternete erişmem gerekiyor."

"Hiç yok, ama bu belirtilmişti—"

"Broşürde," diye tamamladı Everly, "ama ben broşürü almadım."

"Bu talihsiz bir durum. Özür dilerim ama sizin durumunuz için yapabileceğim bir şey yok."

Everly tekrar denedi. "Basit bir ifadeyle anlatmam gerekirse, işimle temas hâlinde olmam için internet hayati önem taşıyor."

"Üzgünüm," dedi Alex, "ama—"

"Anlamıyorsunuz. İnternet olmazsa ölürüm. Odada televizyon, hatta telefon olmadan yaşayabilirim. Bana tek gereken internet ve geceleri çalışan bir sifon." Tuvalet olup olmadığını görmek için banyoyu bile kontrol etmemişti.

"Tuvaletler inanılmaz derecede iyi çalışıyor," dedi doğa bilimci, bu konuşmayı eğlenceli buluyormuş gibiydi.

Everly ters ters ona baktı. "Ben en iyisi kaptanla konuşayım."

"Korkarım şu anda görevleriyle meşgul ve rahatsız edilemez."

"Bu acil bir durum," dedi Everly adamların kendisini ciddiye almadığını görünce. "Bu gemiden inmem gerekiyor."

"Maalesef bu noktada imkânsız."

Everly hüsrana kapılarak başını eğdi. Başka bir taktik denemenin zamanı gelmişti. "Tamam, bu noktada yaratıcı olalım. Bir sonraki limana ne kadar kaldı?"

İki adam sanki Everly aklını kaçırmış gibi birbirlerine baktılar.

"Hadi ama beyler," diye onları teşvik etti Everly, "benimle birlik olun. Belki de kaptanın benim ilk durakta alınıp en yakın havalimanına götürülmemi ayarlayabileceği bir yol vardır."

Her iki adam da kaşlarını çattı. "Anlamadığınız şu ki, güzergâh üzerinde büyük şehirler yok," dedi Alex Freeman.

"Haklısınız, anlamıyorum. Ne diyorsunuz?"

Açıklayan Asher Adams oldu. "Bu, Amazon Nehri'nde iki haftalık bir yolculuk. Yağmur ormanlarından başka bir şey yok. Bir liman ya da havaalanına benzer bir şey bile yok. Sonuç olarak, Manaus'tan ayrıldığımıza göre artık gemiden inemezsiniz."

Everly bir an için konuşamayacak kadar şaşırdı. "Şaka yapıyor olmalısınız."

Asher sempatiyle baktı. "Üzgünüm ama hayır."

Everly bilgiyi sindirmeye çalıştı. "Belki kaptanın maruz kalacağı her türlü masrafı ödemeyi teklif edersem tekrar düşünmek isteyebilir."

Asher başını iki yana salladı. "Kaptan müsait olduğunda memnuniyetle görüştürürüm, ama sizi temin ederim ki bu pek olası değil. Limana geri dönmenin liman yetkilileriyle önceden planlanması gerekir. Maliyeti on binlerce dolar olur."

Everly'nin son bir deneme yapması gerekiyordu.

"Üzgünüm, daha fazla yardımcı olamıyoruz, Daisy," diye ekledi Asher.

Everly yenilgiyle omuzlarını sarkıttı. Annette intikamını fazlasıyla almıştı.

"Hayal kırıklığınızı bir kenara bırakıp bu yolculuğa bir şans tanımak isterseniz yağmur ormanına âşık olacağınıza inanıyorum," diye ekledi doğa bilimci. "*Amazon Gezgini*'nde geçirdiğiniz zamanı derin bir memnuniyetle yaşayabilirsiniz."

Bu mümkün görünmüyordu. Everly başka ne gibi seçenekleri olduğundan emin olamadan kamarasına geri döndü. Yatağının ucunda otururken elleriyle yüzünü kapadı ve bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaktan başka seçeneği olmadığına karar verdi. Doğa bilimci haklıydı. Beklentilerini bırakırsa gerçekten eğlenebilirdi. Ya da en azından daha az mutsuz olurdu.

Everly işe koyulup bavulundan birkaç eşyasını çıkardıktan sonra duşa girdi. En iyi duşta düşünüyordu. Evine döndüğünde ofiste geçirdiği tüm günün gerginliğini atmak için genellikle ilk iş duşa girerdi. Eğer stresten kurtulmaya ihtiyacı olduğu bir zaman varsa o da şimdiydi.

Dar alanda sıcak suyu üzerinden akıtırken bu talihsiz durumla nasıl başa çıkacağını düşündü.

Everly, öfkesine yenilmek yerine meseleyi halletmeyi planladı. Öyle ya da böyle, bundan en iyi şekilde yararlanacaktı. Hele bir kaptanla konuşsun, belki de yaratıcı bir çözüm bulurdu. Elbette onu medeniyete geri götürmenin bir yolu vardı.

Duştan daha yeni çıkmıştı ki hoparlörden zorunlu bir yangın tatbikatı duyuruldu. Everly hızla beyaz keten pantolon ve lacivert ipekli bir gömlek giyerek dolapta can yeleği arandı.

Neticede toplanma yerinin kamarasıyla aynı güvertede olduğu anlaşıldı. Everly can yeleğini alıp koridordan toplanma alanına gitti. Salona adım attığında, ortamdakilerle tamamen uyumsuz olduğunu fark etti. Her biri, ormanı

veya bu durumda yağmur ormanını keşfetmeye hazırlarmış gibi giyinmişti. Tercih edilen kıyafetler; bol cepli bej pantolon, uygun uzun kollu gömlek, yürüyüş botları ve büyük boy bir şapkaydı.

Everly hemen ilgi odağı oldu. Zayıf bir tebessümle salona girdiğinde boynuna asması için isim etiketiyle bir rozet verildi.

Hem kabin amiri hem de doğa bilimci, grupla birlikteydi. Asher'ın kendisini incelediğini hissetti. Otuzlu yaşlarının ortasında gibi görünüyordu, ortalama bir fiziği vardı, ama kaslıydı ve Everly sezgisel olarak vücut yapısını spor salonunda geliştirmediğini biliyordu. Çok bronzlaşmıştı, sıcak kahverengi gözleri vardı, kolay gülümsüyordu. Kahverengi saçlarının alnının bir tarafına düşme alışkanlığı varmış gibiydi. Asher'ın sevimli olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

Everly'ye doğru yürüyerek gülümsedi. "Umarım sözlerimi ciddiye almışsındır."

"Aldım," dedi Everly, ama hâlâ bir çözüm bulmayı umuyordu. Aksi takdirde, bu maceradan en iyi şekilde yararlanmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Yangın tatbikatı sadece birkaç dakika sürdü ve güvenlik görevlisi Mike Hanes tarafından yönetildi. Bittiğinde Asher takdim edildi. Asher salonda toplananların karşısına geçti.

"Mike'ın da dediği gibi, ben doğa bilimciyim. Heyecan verici iki haftanız var. Birkaç ders vererek görmeyi bekleyebileceğiniz çok çeşitli bitki ve yaban hayatı hakkında sizi bilgilendireceğim. Bu yağmur ormanının güzelliğini her şeyiyle takdir edeceksiniz. Tek amacım, bunu hayatınızın en unutulmaz gezilerinden biri yapmak." Asher bunları söyledikten sonra bir fotoğrafçı, aşçı ve diğer kilit üyeler de dahil olmak üzere ekibin geri kalanını tanıttı. Konuşma-

sının sonunda, kaptan herkese hoş geldin diyerek birazdan köprüde kendisine ihtiyaç duyulacağını açıkladı. "Sizleri bizzat karşılamak için bu fırsatı kaçırmak istemedim. Şimdi, müsaadenizle."

Bunu kibar bir alkış izledi. Asher bir kez daha öne çıktı. "Teşekkür ederim, Kaptan. Otuz dakika içinde gayriresmi bir sosyal toplantı olacağını herkese hatırlatmak istiyorum. Daha sonra rotamızı ve önümüzdeki iki hafta için planladığımız heyecan verici maceralardan bazılarını gözden geçireceğim."

Everly olabildiğince göze batmamaya çalışarak kaptanı koridora kadar takip etti. "Kaptan Martin," dedi onu durdurarak. "Birkaç dakikanız varsa, acil bir ricam olacak."

"Siz Bayan Lancaster mısınız?"

"Evet, benim." Görünüşe göre şöhreti ondan önce gelmişti.

"Alex'le konuştum bile. Maalesef yapılacak bir şey yok. Şimdi, müsaadenizle."

Everly yenilgiyle başını salladı. Mürettebata baskı yapmaya devam ederse kendisini bir baş belası olarak görürlerdi. Odasına geri döndü. Can yeleğini küçük dolaba geri koyarken kolunda bir sivrisinek ısırığı fark etti. Ancak iskeleye giderken takside olmuş olabilirdi. Kırmızı şişliği çevreleyen deri dokunulduğunda yanıyor ve fena hâlde kaşınıyordu. Daha önce telaştan üzerinde durmamıştı, ama şimdi ısırık ciddi bir hâl almıştı.

Daha sonra, sosyal saatte, bu öğleden sonraki toplantının her gün yapılacağını öğrendi. Yolcularla personel akşam yemeğine gitmeden önce şarap ve küçük atıştırmalıklar eşliğinde günün olaylarını gözden geçireceklerdi. Everly herkesin dost canlısı ve kendileri hakkında bir şeyler paylaşmaya istekli olduğunu çabucak anladı. İlk yarım saat içinde iki üniversite profesörü, bir psikiyatr, bir kimyager,

birkaç başka meslekten insan ve Almanya'dan gelen cana yakın emekli bir çiftle tanışmıştı. Otuz mürettebatla birlikte sadece kırk yolcu olduğunu görünce şaşırmıştı.

Favori ikilisi, kırk beşinci evlilik yıldönümlerini gemi turuyla kutlayan bir yastıkta kocamış çift Brownlardı.

"Bu gezi uzun zamandır David'in ölmeden önce yapılacaklar listesindeydi," dedi Janice.

"Peki ya senin listen?" diye sordu Everly, Amazon'da bir geziyi kabul etmenin Janice için fedakârlık olduğunu düşünüyordu.

"Oh, baharı Paris'te geçirdim. Bir sonraki sefer nereye gideceğimizi seçme sırası David'e gelmişti. İlk başta emin değildim, ama Brezilya ve yağmur ormanları hakkında ne kadar çok okursam o kadar heyecanlandım. Sanırım ikimiz de bu iki haftanın her dakikasından zevk alacağız."

Everly'nin her ne kadar bu konuda ciddi kuşkuları olsa da, kendisi için de öyle olmasını ummaktan başka çaresi yoktu. Kolundaki kaşıntı acı vermeye başlamıştı; sokmayı göz ardı etmek gittikçe zorlaşıyordu. Daha önce hiç sivrisinek ısırığına tepki göstermemişti ve bunun, büyüdüğü Indiana'da alıştığından farklı bir böcek türü olup olmadığını merak ediyordu.

Salonda dolaşıp diğer yolcularla sohbet ederken gemideki hemen hemen herkesin bu tür keşif maceralarına en az bir kez katılmış olduğunu öğrendi. Bir çift, Antarktika'ya yaptıkları geziden bahsetti. Bir diğeri Galapagos Adaları'nda bulunduklarından söz etti. Nil gezileri ve İzlanda maceraları anlatıldı. Gemideki her yolcunun tecrübeli gezginler olduğu görülüyordu. Everly her gün saatlerce çalışırken Amerika'dan dışarı pek çıkmamıştı.

Bir saatlik sosyalleşmeden sonra, kabin amiri güzergâhı gözden geçirirken herkesi oturttu. Rota büyük bir televizyon ekranında görüntülendi. İlk hafta nehirde ilerlemek ge-

rekiyordu. Belli bir noktada rotalarını Manaus'a çevirip geri döneceklerdi. Everly haritayı incelerken Alex'in daha önce söylediklerinin doğru olduğunu fark etti. Yolculuk baştan sona yağmur ormanlarında ve ormanlarda geçiyordu.

"Umarım hepiniz paketinizin bir parçası olarak gelen broşürü okumuşsunuzdur. İnceleme şansınız olmadıysa Amazon'dan su almamıza izin vermeyen çevre politikalarını tekrar etmem gerekiyor. Bu, nehirdeyken su kullanımının katı bir sınırlaması olacağı anlamına geliyor. Yolculardan haftada sadece iki kez duş almalarını rica ediyoruz."

Everly'nin soluğu kesildi. İzin verilen duşlarından birini çoktan almıştı.

"Bu sorun olur mu, Daisy?" diye sordu Alex.

Everly öncekinden daha fazla öne çıkmak istemeyerek başını iki yana salladı. "Sorun olmaz. Sadece sürpriz oldu, hepsi bu."

Diğerlerine bakınca anladı ki, broşürü okumadığı için, kıyafet önerileri listesini de almamıştı. Annette'in cevap vermesi gereken çok şey vardı ve Everly bunun hesabını sormaya kararlıydı.

"Yarın sabah Asher Adams'tan ilk dersimizi alacağız," dedi Alex. "Söyleyeceklerinin hoşunuza gideceğini biliyorum. Zodyaklarda ve Amazon'dayken nelerle karşılaşabileceğimize dair genel bir hatırlatma yapacak."

Everly çiftlikte büyürken öğrendikleri dışında, bitkiler ve hayvanlar hakkında pek bilgi sahibi değildi.

"Önümüzdeki birkaç gün her gün zodyaklarla çıkacağız. Amazon keşfimizin ikinci haftasında bir grup yerliyle tanışma fırsatımız olacağını paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Yağmur ormanlarına gidip küçük köylerine gireceğiz ve bizim için özel olarak hazırlanan geleneksel yemeği paylaşacağız."

Diğerlerinin heyecanlı tepkiler vermesine bakılırsa bu belli ki bir sürprizdi. Everly'nin keten pantolon ve ipek

gömlekle zodyaka binip yağmur ormanlarında yürümesi imkânsızdı. Bu tür bir maceraya hazırlıklı gelmemişti. Gitme zamanı geldiğinde, gemide kalacaktı. İndirdiği kitapları okuyabilirdi. Eğer şansı varsa, belki küçük bir yüzme havuzu bile olabilirdi. Şikago'ya dönüp intikamını alıncaya kadar eğlenmenin yollarını bulacaktı. Annette bunun bedelini ödeyecekti.

Bu konuşmayı akşam yemeği takip etti ve Everly küçük yemek alanına girdi. Kendisine ayrılmış bir yer yoktu, kolu sivrisinek ısırığından fena hâlde kaşındığı için yemeği atlamayı düşündü. Tam izin isteyecekken Janice Brown onu kocasıyla kendisine katılmaya davet etti. Gezi ekibi arkasından geldi ve Alex'le karısı iki kişilik bir masaya oturmayı seçti. Asher Adams masaya geldi. "Size katılabilir miyim?" diye sordu üçüne.

"Elbette," dedi David.

"Lütfen," diye onayladı Janice. "Onur duyarız."

Asher, Everly'ye baktı. "Elbette," diye onlara katıldı Everly. Asher'ın kendisini baş belası olarak gördüğünden şüpheleniyor ve herhangi bir hoşnutsuzluğu gidermek istiyordu.

Asher sandalyeyi çekip yanına oturdu.

"Yağmur ormanlarında dolaşabilmek ne kadar harika," dedi Janice, taze pişmiş ekmeği Everly'ye uzatırken. "Daha iyi bir rehberimiz olamazdı. Antarktika'da Asher'la birlikteydik," diye açıkladı Everly'ye.

Asher, isteksizliğini hissediyormuş gibi Everly'ye döndü. "Umarım yağmur ormanını gezerken bize katılırsın."

"O zaman nasıl hissettiğime bir bakacağım," dedi Everly ekmeği dişlemeden önce.

"Oh, mutlaka gelmelisin!" diye üsteledi Janice. "Bu fırsatı kaçıramazsın."

Everly tutumunu düzeltmesi gerektiğini biliyordu. Zaman alacaktı ama elinden geleni yapmaya kararlıydı. Asher'a dönerek, "Gemide yüzme havuzu yok, değil mi?" diye sordu?"

Asher soruya şaşırmış görünüyordu. "Üzgünüm, yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Everly daha da huzursuzlanarak sandalyesinde kıpırdandı. İzin istemeyi ve gidip ısırığı tekrar kontrol etmeyi düşündü. Gittikçe kötüleşiyor gibiydi. "Gezi için bize katılacaksın, değil mi?" diye sıkıştırdı Janice.

"Çok isterim," dedi Everly, kadının hevesini kırmak istemiyordu. "Ne yazık ki giyecek uygun bir şeyim yok... bir yanlış anlaşılma oldu ve rezervasyonun bu gemi yolculuğuna yapıldığını fark etmedim."

"Çok yazık," diye ekledi David gerçekten üzgün bir sesle.

"Öyle," diye onayladı Janice. "Sana memnuniyetle birkaç kıyafetimi ödünç verirdim, ama korkarım ki ikimizin beden ölçüleri yakın bile değil."

"Çok cömertsin," dedi Everly, kadının düşünceli davranışından içtenlikle etkilenmişti. Üst kolunu ovuşturdu; bu böcek ısırığı onu delirtiyordu. Hem çok kaşınıyor hem de fena hâlde acıyordu.

"Peki, uygun kıyafetin olsaydı gelmek ister miydin?" diye sordu Asher.

Üç sofra arkadaşı cevabını bekliyordu. Hepsinin geziye kendisini dahil etmeye can attığını görünce onları hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

"Elbette, ama dediğim gibi, uygun bir şey getirmedim."

Janice dikkatini Asher'a çevirdi. "Yarın sabahki dersini dinlemek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim. Yağmur ormanı hayatla dolup taşıyor. Burası milyonlarca bitki ve hayvan türünün yanı sıra

birkaç eşsiz kabileyi barındırıyor. Buluşacağımız grup Karayip halkı."

"Karayipler," diye tekrarladı David, karısına doğru başını sallayarak.

"Evet, tropikal ormanlarda yaşamını sürdüren, kendine özgü dil ve kültürlere sahip dağınık hâlde yaşayan etnik gruplar var. En iyi tahminle, orada yaşayan, dış dünyayla hiç bağlantısı olmayan yetmiş yedi grup var."

"O kadar çok mu?"

"Çoğu Brezilya'dan gelme, Peru'dan gelen de bu tür on iki ila on beş grup var. Zaman içinde temas hâlinde olduğum birkaç grupla buluştum. Çoğu erkeğin geleneksel kıyafetleri olan peştamal giymeye devam etmesine ve kadınların üstsüz olmasına rağmen, neredeyse tamamı dış dünyadan etkilenmiş. Bazıları Batılı tarzda kıyafetler giymeyi seçmiş, ama buluşma fırsatımız olanlar geleneklerine sadık kalmışlar."

"Bugün ve bu çağda bu inanılmaz," dedi Janice.

"Bu insanların dünyayla ne kadar uyumlu olduklarına şaşıracaksınız. Birçoğu günlük yaşamda metal tencere, tava ve mutfak eşyaları kullanıyor. Bazıları turistlere satmak için el yapımı sanat eserleri yapıyor, rutin olarak şehirdeki pazara yiyecek ve eşya götürüyor. Manaus'ta yeğenim Morgan'a dart tabancası alabildim."

Janice güldü. "Bahse girerim buna bayılmıştır."

"Henüz ona vermedim, ama Şikago'ya bir daha gittiğimde vermeyi planlıyorum."

"Şikago mu?" dedi Everly ikinci yemeği alarak.

"Evet, kardeşim ve karısı orada yaşıyor."

"Aa, ben de orada yaşıyorum."

Asher ona gülümsedikten sonra dikkatini Brownlara çevirdi.

Everly yemek servis edilirken, "Yerli halk kendi yiyeceklerini yetiştirebiliyor mu, yoksa yağmur ormanlarında yiyecek mi arıyorlar?" diye sordu. Tüm yetişkin hayatı boyunca çiftlikte çalıştığı düşünüldüğünde, bu tür bilgiler babasının ilgisini çekerdi.

Asher, onlara avlanma ve mahsullerin yetiştirilmesi hakkında bilgi vererek yemek sohbetine devam etti. Pirinç ve çeşitli muzları nasıl yetiştirdiklerini anlatırken Everly elinden geldiğince dinledi. Kolu gitgide daha da rahatsız ederek odaklanmasını zorlaştırıyordu. Bir an önce odasına geri dönüp bakmak istiyordu. Daha önce de sinekler tarafından ısırılmıştı, biraz kaşınmış olsa da hiçbir zaman bu derece etkilenmemişti.

Rahatsızlığına rağmen yemek güzeldi, ama zaten en son kaç saat önce yemek yediğini hatırlayamıyordu.

Akşam yemeğinin ardından yağmur ormanlarındaki yaşamı detaylandıran bir film gösterileceği duyuruldu. Everly odasına dönüp koluna bakmak istiyordu, filmi seyretmemeye karar verdi. Sosyal saatteki konuşmalardan bazı yolcuların birkaç gün önceden geldiğini, saat farkına uyum sağladığını öğrenmişti. Mükemmel İngilizce konuşan Alman çift, tam bir hafta önce gelmiş ve *Amazon Gezgini*'ne binmeden önce Manaus ve Rio'yu gezme fırsatı bulmuştu.

Everly kamarasına döner dönmez gömleğini çıkarıp banyo aynasına baktı. Akşam yemeğinden önce küçük kırmızı bir şişlikten ibaret olan ısırık, neredeyse tüm üst kolunu kaplayan bir ekmek tabağı boyutuna ulaşmıştı.

Everly alt dudağını ısırdı, ne yapacağını bilemiyordu. Isırığa karşı yoğun bir alerjik reaksiyon gösterdiği belliydi. Odasına geleli çok olmamıştı ki kapısı çalındı. Kilit olmadığını hatırlayınca cevap vermeme riskine giremedi. Hızla gömleğini iliklediği.

"Evet?" diyerek kapıyı açtı.

Koridorda, kapının dışında Asher duruyordu. "İyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim. Yemekte rahatsız olduğunu fark ettim."

Everly'nin başı dönmeye başlamıştı. "İyiyim ben," dedi. "Gerçekten, bir şeyim yok."

"Emin misin?"

"Ah evet, kesinlikle eminim," dedi bayılarak Asher'ın kollarının arasına yığılmadan hemen önce.

Bölüm Dört

Everly ayıldığında kendini yatağında, Asher Adams'ı da tepesinde ona bakarken buldu. Kapıdan yatağına nasıl gittiğini merak ederek birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Bayıldın," dedi Asher.

Everly tek dirseğine dayanıp doğruldu, birkaç kez gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bayıldım mı?" İnanmaz gözlerle başını iki yana salladı. "Buraya gelirken uçakta aldığım uyku hapının yan etkisi olmalı."

Asher ona inanmaya meyilli değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Uyku hapının bayılmana neden olacağından şüpheliyim."

"Ya da havaalanıyla gemi arasındaki yolda sivrisinek ısırdığı için olabilir."

"Sakıncası yoksa bir bakabilir miyim?" diye sordu Asher. "İleri düzeyde eğitimim var ve kaptan tıbbi bir sorun olduğunda beni çağırıyor."

"Sanırım iyi olur." Doğrulup kolunu açıkta bırakacak kadar gömleğinin düğmelerini açtı. "Üzeri sıcak ve deli gibi kaşınıyor."

Asher nazikçe kolunu tuttu. "Daha önce hiç sivrisinek ısırığına reaksiyon gösterdin mi?"

"Hayır. Bir çiftlikte büyüdüm ve yüzlerce kez ısırıldım. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Asher ısırığı dikkatle incelerken Everly, bölgedeki kızarıklık ve şişliğin etkileyici olduğunu kabul etmek zorunda

kaldı. Kolunun üst kısmına iyice yayılmıştı. "Amazon'daki sivrisinekler birtakım farklı virüsler taşıyor."

"Kolumu kesmen gerekecek mi?" diye sordu, Asher'ın çok ciddi göründüğünü düşünerek ortamı yumuşatmak istemişti.

Asher tebessüm bile etmedi. "Bu virüslerden bazıları tehlikeli olabilir, Daisy. Genel olarak kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Baş ağrısı? Mide bulantısı?"

Şimdi Asher söyleyince şiddetli bir baş ağrısının yaklaştığını hissedebiliyordu. "Sanırım iyi bir gece uykusu çekersem sabaha kadar iyileşirim."

"O hâlde seninle temasta olacağım," dedi Asher. "Ama önce sana şişliği azaltacak ve rahatça dinlenmene yardımcı olacak bir şey getireceğim."

"Başka bir uyku hapı olmaz." Everly bu sefer şaka yapmıyordu. Asher'ın endişesini anlıyordu, ama güçlü bir bünyesi vardı. Isırık onu fazla endişelendirmiyordu. Sıtma ilaçları vardı ve gerekli aşıları olmuştu, bu yüzden durumu iyi olmalıydı. Küçük bir sivrisinek ısırığından ölecek değildi.

"Uyku hapı yok," diye söz verdi Asher.

Asher gitti ve birkaç dakika sonra iki ilaç kapsülüyle geri döndü. Everly yutmadan önce ne olduklarını ve nasıl etki edeceklerini açıkladı.

Çok geçmeden Everly uykuya daldı. Yirmi dört saat kadar önce Şikago'da bir kar fırtınasının ortasında olduğuna inanmak zordu. Gecenin bir yarısı midesi bulanarak uyandı. Başı ağrıyordu, banyosuna koştururken başının döndüğünü hissetti. Midesindekileri boşaltmak için tam zamanında yetişti. Elini karnına bastırarak yatağına geri döndü. Kendini yıllardır hissetmediği kadar berbat hissediyordu.

Ertesi sabah saat sekizde kahvaltıda görünmeyince kapısı çalındı.

"Daisy, ben Asher."

"İçeri gel," diye seslendi Everly, sesi cılızdı.

Everly, odaya girdiği anda Asher'ın gözlerinin kaygıyla dolduğunu gördü. Ateşler içinde yandığından emindi ve başı sanki şeytani bir varlık içine yerleşmiş gibi zonkluyordu.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi Asher yatağının kenarına oturarak. Elini alnına koydu. "Ateşin var."

Everly gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu. Alt dudağı titredi. Sağlam bir bünye için bu kadarı çok fazlaydı. Bu hatırlayabildiği her şeyden daha kötüydü; annesini ve annesinin tavuk çorbasını istiyordu.

"Her yerim ağrıyor," diye fısıldadı, yastığına yaslanarak. "Saçlarım acıyor. Dişlerim ağrıyor. Parmaklarım zonkluyor."

"Sanırım ciddiydin," dedi sırıtarak.

"Ne?"

"İnternet olmadan gerçekten öleceksin."

"Çok komik," diye homurdandı Everly. "Bu reaksiyon ne kadar sürecek?"

Asher sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdu. "Bazı insanlar kendini hasta hissetmiyor veya herhangi bir semptom göstermiyor."

"Duymak istediğim bu değil."

Asher'ın bakışları anlayışlıydı. "Beş ila yedi gün içinde turp gibi olursun."

Everly yastığına yığılıverdi. "O kadar uzun mu?" Bütün bir hafta böyle hissetmeyi hayal bile edemiyordu. Yüzünü iki eliyle örterek yüksek sesle inledi.

Asher gidip birkaç dakika sonra daha fazla ilaç ve içecekle geri döndü. Everly hepsini içene kadar onunla oturdu. Bu noktada Everly kendini hiç de kahraman gibi hissetmiyordu.

Birkaç kez burnunu çekti, başucundan aldığı bir mendile gürültüyle sümkürdü. Asher'ın verdiği ilaçlar onu hem sersemletmiş hem de çenesini açmış gibiydi.

"Ben bundan daha güçlüyüm," diye üsteledi. Şikago'dan ayrıldığından beri sanki her şey bir Olimpik kayakçı hızıyla yokuş aşağı gitmiş gibiydi. "Küçük bir sivrisineğin beni yıkmasına izin veremem." Dediklerini kanıtlamak için işaret parmağını tavana doğru kaldırdı ve, "Ben. İnek. Sağdım," dedi.

Asher hafifçe onun elini sıktı. "Yakında daha iyi hissedeceksin," diye söz verdi.

"Ben zayıf biri değilim," diye tekrarladı Everly, Asher'ın onun ağlayıp sızlayarak şikâyet eden biri olmadığını bilmesi büyük önem taşıyordu. "Yumurtalarını vermek istemeyen bir tavuk tarafından kovalandın mı hiç?"

"Böyle bir şey yaşadığımı söyleyemem."

Bu Everly'nin haklılık duygusunu tatmin etmiş gibiydi. "Eh, ben kovalandım ve sana önce o tavuklarla, sonra okulda ve ayrıca işimde kendimi savunmak zorunda kaldığımı söylüyorum. Aklıma koyduğumda pek yapamayacağım bir şey yok. Küçük bir sivrisineğin beni alt etmesine izin verecek değilim."

"Sana inanıyorum." Atıp tutan hâli onu eğlendirmiş olsa da Asher bir şey belli etmedi.

"Sanırım artık uyuyabilirim." Uzandı, gözlerini kapatarak kendini mutlu bir uykuya teslim etti.

Everly uyandığında Asher'ın hâlâ yanında olduğunu gördü. Alnına soğuk bir bez koymuştu ve kendisine gülümsüyordu. "Uyandın."

"Ne kadar uyudum?"

"Birkaç saat."

"Bunca zaman yanımda mı kaldın?"

"Ara sıra geldim," dedi Asher. "Daha iyi görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Everly başını sallamadan önce düşünmek zorunda kaldı. "Başım eskisi kadar şiddetli zonklamıyor."

"Sana çorba getirdim. Dene de bak mideni nasıl rahatlatıyor."

Everly yatakta oturdu, Asher öne eğilerek yastıklarını düzeltti. "Demek bir çiftlik kızısın."

"Bir çiftlikte büyüdüm. Artık şehirde yaşıyorum ve çalışıyorum."

"Bu büyük bir değişiklik."

"Evet, yeterince hızlı kaçamadım. Beni yanlış anlama. Ailemi seviyorum, onlar çok iyidir, ama şehirde yaşamayı tercih ediyorum." Asher'ın getirdiği elma suyunu yudumladı. "Zaman zaman onları özlüyorum. Hep birlikte olmanın ne kadar çılgınca olduğunu hayal bile edemezsin."

"Geniş bir aileden mi geliyorsun?"

Everly başını salladı. "Ablalarım Rose ve Lily[2] var."

"Ve sen de Daisy[3]'sin."

"Annemle babam benden sonra da devam etmişler, Jeff'le John erkek kardeşlerim. Tek yumurta ikizleri ve çiftlikte babamla çalışıyorlar. Nesilden nesle."

"Ya ablaların?"

"İkisi de evli, çoluk çocukla uğraşıyorlar." Everly ailesinden konuşunca içinde hepsiyle bir arada olma özlemi duydu, ama bir yandan da kardeşlerinden çok farklı olduğu için onlara uyum sağlayamamanın bildik sıkıntısını hissetti. Bütün bir ay izin almakta ayak diremişti, ancak ofisten birkaç gün uzaklaşmakla bile düşüncesi değişmeye başlamıştı. Belki de hasta olduğu ve canı annesinin özel çorbasını istediği içindi.

[2] (İng.) *Rose*, "gül"; *Lily*, "zambak". (ç.n.)

[3] (İng.) Papatya. (ç.n.)

"Ya sen?"

"Sadece ağabeyim ve ben varız. Daniel Şikago'da kalp cerrahı. Evli ve çocukları var. Annemle babam akademideydi, Arizona'da emeklilik hayatı yaşıyorlar."

"Sen evli değil misin?" Everly açık vermediğini umuyordu.

"Hayır. Birkaç yıldır *Gezgin* Grubu'nda çalışıyorum ve bundan memnunum. İçe dönük biriyim, ama iş doğadan bahsetmeye gelince hiç de çekingen değilim." Yatağın yakınına bir sandalye çekti. "Flört gibi konulara gelince, *Gezgin* yolculukları için rezervasyon yaptıran yolcuların çoğu emekli, benzersiz bir öğrenme deneyimi arıyorlar, bu yüzden kendi yaşımdaki kadınlarla tanışmak için pek fırsat olmuyor."

"Ah... Bunu anlayabiliyorum." Everly'nin üniversiteden beri sürdürdüğü yarı ciddi tek ilişkisi aniden ve acı verici bir şekilde sona ermişti. "İşimle o kadar meşgulüm ki, biriyle çıkacak zamanım pek olmadı."

Asher kaşlarını kaldırdı. "Neden ki? Çekici bir kadınsın; eminim Şikago'daki erkekler kör değildir."

"Teşekkürler," dedi Everly omuzlarını silkerek. "Mesele şu ki, mezun olduktan sonra bir *start-up* şirketinde çalıştım. Bu internet üzerinden emlak satışı yapan şirketi ayağa kaldırmak yoğun ve heyecan verici bir süreçti. O kadar uzun zaman kafamı işe gömdüm ki, sosyal hayattan elimi eteğimi çektim sayılır." Sahada çalışmaya daha uygun olduğu için Jack'in gitgide daha fazla işi kendisine devrettiğinden bahsetmedi. Jack daha çekici olan, ağzı daha fazla laf yapandı ve o kadar sempatikti ki, onda hata bulmak zordu.

"Peki bundan zevk alıyor musun?" Asher, Everly'nin işine adanmışlığını anlamakta güçlük çekiyormuş gibi konuşmuştu.

"Senin doğa bilimci olmaktan zevk aldığın kadar," diye cevap verdi Everly.

Asher sırıttı. "Tamam. Pek büyük şehir insanı sayılmam. Onca trafik ve gürültü. Hiçbir zaman kalabalığa düşkün olmadım. Sessizlik seviyorum. Çoğu kişi varış noktasına ulaşmaya o kadar kararlı ki hayatın en güzel yanlarını kaçırıyor."

Everly sözlerini düşündü ve ne dediğini anladı. "Bunu anlayabiliyorum, ama aynı zamanda şehirde bir enerji, bir ritim, ruhumu besleyen bir tempo var. Bu sayede ilerleme kaydediyorum."

Asher'ın başka bir doğa konuşması planlamasından önce biraz daha konuştular. Asher'ın doğaya ilgisinin, altı yaşındayken Noel hediyesi olarak aldığı bir karınca çiftliğiyle başladığını öğrendi. O andan itibaren, bu konuya dair bulduğu her şeyi yalayıp yutarcasına okumuştu. Everly onunla konuşmayı kolay bulmuştu.

Everly, akşamüstü geç saatlerde bir yemek tabağıyla gelene kadar onu bir daha görmedi. Kendini biraz daha iyi hissediyordu, ama yemeği görünce neredeyse kusacaktı. İkinci gün et suyu ve diğer sıvı yemeklere geri döndü.

"Nasılsın?" diye sordu Asher üçüncü gün.

"Birazcık daha iyi."

Asher yemek tepsisini komodinin üzerine koydu, Everly doğrularak yastıklara yaslandı.

Asher gitmek üzereyken Everly onu durdurdu. "Birkaç dakika kalabilir misin?" Ne kadar sıkıldığını, şirketiyle temas kurmak için nasıl can attığını kabul etmekten nefret ediyordu.

"Elbette," dedi Asher, "ama yemeğinin soğumasını istemem."

"Aç değilim. Daha sonra yerim."

Asher sandalyeyi yatağa yaklaştırdı. Son birkaç gündür uzun uzun konuşmuşlar, ama hiç konu sıkıntısı çekmemişlerdi.

"Üç soru oynamak ister misin?" diye sordu Asher. Bu kendi aralarında uydurdukları aptalca bir oyundu, birbirlerine sırayla üçer soru soruyorlardı.

Everly onu tanımaktan memnundu, arkadaşlığı hoşuna gidiyordu. "İsterim," dedi, fikre ısınarak. Öğleden sonrasının bir kısmını soruları formüle ederek geçirmişti.

"Önce sen başla," dedi Asher onu işaret ederek.

Everly yastıklara yaslandı. "İlk kimle öpüştün? Ve kaç yaşındaydın?"

Asher sırıttı. "İki soru oldu bu."

Everly gülümseyerek gözlerini devirdi. "Neyse ne."

"İlk Mary Lou Chavez'le öpüştüm. On üç yaşındaydım, en iyi arkadaşım beni onu öpmeye teşvik etti, ben de öyle yaptım."

"Ondan hoşlanıyor muydun?"

"Sıranı çok hızlı kullanıyorsun. Üçüncü sorunu bu kadar önemsiz bir şeye harcamak istediğinden emin misin?" Asher sandalyesine yaslandı, ağzının kenarında bir tebessümle kollarını kavuşturdu.

"Olabilir."

"Madem sordun, söyleyeyim. Mary Lou'nun şirin bir kız olduğunu düşünüyordum, ama öpüşmemiz bir felaketti çünkü diş tellerimiz kilitlendi."

Gülmek canını yakıyordu, ama Everly kendini tutamadı. "Ama bahsi kazandın."

"Kazandım, ama Mary Lou'nun babası diş telleri büküldüğü için dişçi faturasını ödememde ısrar edince babam bana çok kızdı. Harçlığım yetmiyordu, bu yüzden benim yerime babam ödemek zorunda kaldı. Bahsi kazanmış olabilirim, ama parayı babama geri ödemek için üç ay tuhaf işler yapmak zorunda kaldım."

Everly sempatiyle hafifçe dizine vurdu. "Gerçek aşkın yolu asla engelsiz olmaz," dedi.

"Yerden göğe haklısın. Pekâlâ, sıra bende." Asher öne doğru eğilerek bir an onu inceledi. "Okuduğun son kitap neydi?"

"En sevdiğim yazarlardan birinin yazdığı tarihi bir aşk romanıydı."

Asher'ın gözleri şaşırmış gibi büyüdü. "Aşk romanı mı okuyorsun?"

Everly güldü. "İkinci soruyu boşa harcamak istediğinden emin misin?"

"Hayır, haklısın. Bunu sorduğumu unut, ama şaşırdım."

"Neden?"

"Zeki bir şirket yöneticisi gibisin, o tür biri gibi görünmüyorsun."

"Gerçekten mi? Peki nasıl bir türmüş bu?"

Asher sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi tedirgin görünüyordu. "Bilemiyorum. Bu kitapların her zaman aptalca ve gerçekten uzak olduğunu düşünmüşümdür."

"O hâlde yanılmışsın. Pozitifler, moral yükseltiyorlar ve bir gün kendi yakışıklı kahramanımı bulma umudu veriyorlar."

"Ah, bu bir sonraki soruma götürüyor. Bir kahramanda hangi nitelikleri arıyorsun?"

Everly başını yana yatırarak cevabını düşündü. "Yakışıklılıktan bahsettiğimi biliyorum, ama aslında bu bir nitelik değil, çünkü güzellik tenle sınırlı. Yüzeysel. Önemli olan insanın kalbi. Değerleri ve öncelikleri. Benim mükemmel kahramanım kendini tanıyan, dünyayı ve çevreyi önemseyen, aileye bağlı, Tanrı'yı seven ve beni sevecek bir adam. İyi bir mizah anlayışına sahip olmalı ve kendiyle dalga geçebilmeli."

Asher onaylıyormuş gibi başını salladı.

"Aptalca gelebilir, ama evde yardımcı olmasını da isterim. Babam öyledir. Babamın tamir edemeyeceği bir şey olduğundan şüpheliyim. Ama ne zaman neyi yapamayacağını ve o işten anlayan birini çağırması gerektiğini bilecek kadar zekidir."

"Akıllı bir adama benziyor."

"Öyledir," diye kabul etti Everly, babasını ne kadar takdir ettiğini yeniden fark etmişti. Mükemmel kahramanını anlatırken, hayatının ne kadar dengesiz bir hâl aldığını fark edince içini kemiren bir sızı hissetti. Bu yolculuğa çıkarken kafası onsuz Kolay Ev'de işlerin nasıl yürüyeceğine dair kuşkularla doluydu. Ama işte buradaydı, Amazon'da sıkışıp kalmıştı, ekibiyle bağlantı kurmanın bir yolu yoktu ve hayatı devam ediyordu. Şikago'da ne olup bittiği giderek önemini yitiriyordu. Düşünmekten başka yapacak bir şeyi olmadığı yatakta geçen bu günlerde hayatının ne kadar amacından sapmış bir hâl aldığını düşünmüştü. Kendisine ihtiyaç duyulması ihtiyacı, onu hiç gitmek istemediği bir yola sürüklemişti.

"Geriye bir sorun kaldı," diye hatırlattı Asher'a.

Asher derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Kendini yakın zamanda yürüyüşe çıkacak kadar iyi hissediyor musun?"

Sorusu bu muydu? Everly diğer sorulara benzer bir şeyin gelmesini bekliyordu. Asher'ın duygu durumunu merak etti, ama onu sorgulamadı.

"Evet, sanırım." Mecbur olduğunda yataktan kısa süreliğine de olsa kalkmıştı. Üzerindeki sersemlik geçmiş sayılırdı ve kendini ilk birkaç günkü kadar dermansız hissetmiyordu.

"O hâlde daha sonra geri geleceğim."

Atmosfer değişmişti, ama Everly ne olduğundan emin değildi. Takılıp şakalaşırken Asher birden ciddileşmişti. Neyle alakalıydı acaba?

Bölüm Beş

Asher, Daisy'nin yanından ayrıldıktan sonra kamaranın dışında duraksadı, kafasındaki düşünceler girdap gibi dönüp duruyordu. Sivrisinek sokmasına vücudunun bu kadar sert tepki vermesine üzülmüştü ve Daisy'ye bakmakla görevlendirilen kişi olmaktan mutluydu.

Bir yolcuyla bu kadar kaliteli zaman geçirdiği pek olmazdı. Daisy'yle birkaç dakika daha geçirmek için yemek zamanını dört gözle bekliyordu. İnek sağdığını söyleyerek güçlü ve dayanıklı olduğunda ısrar etmesine hâlâ gülümsüyordu.

Birbirlerine üç soru sorma oyunu fikrinin nasıl ortaya çıktığından emin değildi. Daisy ile arkadaşlık etmek hoşuna gidiyor, onu ve hayatını merak ediyordu. Çiftlikte geçirdiği çocukluğuna ve bu internet üzerinden yürüyen emlak şirketini bugünlere getirmek için ne kadar çok çalıştığına dair çok şey öğrenmişti. Cesaretine ve iş anlayışına hayran kalmıştı. Adını Everly olarak değiştirdiğini söylemişti.

Everly?

Asher, Daisy'yi tercih ederdi. Onun için her zaman Daisy olacaktı.

Ondan mükemmel kahraman tarifini isteme hatasını yapana kadar her şey yolunda gitmişti. Asher ne duymayı beklediğini bilmiyordu. Mükemmelliğe dair fikrinin okuduğu aşk romanlarıyla şekillendiğini düşünmüş, hayalim-

deki erkek uzun boylu, esmer, yakışıklı olmalı türünden bir şeyler demesini beklemişti.

Oysa Daisy bunun yerine, farkında olmadan birebir kendisini tarif etmişti.

Asher kendini biliyor, etrafı önemsiyordu. Ailesiyle güçlü bir bağı vardı, dini esaslara göre yetiştirilmiş inançlı biriydi. İçe dönüktü, ama iyi bir mizah anlayışı vardı. Ve kendiyle dalga geçmek konusunda sorunu yoktu. Ayrıca becerikliydi. Eline bir penseyle bir rulo koli bandı verseler hemen hemen her şeyi halledebilirdi. Daisy bunu bilemezdi.

Asher'ı, onun bir erkekte aradıklarını tanımlamasından daha fazla şaşırtan ise, hayatını paylaşmak istediği kadının Everly'yle mükemmel derecede örtüşmesiydi. Koşullar farklı olsaydı, kolayca Daisy'ye âşık olabilirdi.

Ama koşullar farklı değildi.

Daisy şehirdeki hayatından ve orada ne kadar başarılı olduğundan coşkuyla bahsetmişti. Çiftlikte yaşamak ona hiç uymamıştı. Ablaları genç yaşta evlenmişlerdi, oradan hiç ayrılmamışlar, bunun yerine küçük bir Amerikan kasabasında çocuklarını büyütmeyi tercih etmişlerdi. Daisy, daha çocukken üniversite eğitimi almaya ve çalışmaya karar vermişti. Bu arzusu Kolay Ev'i büyük başarılara imza atan bir şirket yapmıştı.

Daisy gibi hırslı bir kadın, Asher'a son derece rahat gelen bir hayatla asla mutlu olmazdı. Onlar farklı dünyalardandı, iki zıt kutup kesinlikle bir araya gelemezdi.

Asher söz verdiği gibi Daisy'yi yürüyüşe çıkarmaya geldi. Onu giyinmiş, yatağın kenarında oturmuş kendisini beklerken buldu. Kamaraya girdiğinde Daisy'nin yüzü hafif bir tebessümle aydınlandı.

Daisy'ye, "Bunu yapacak kadar iyi olduğuna emin misin?" diye sordu. Ne kadar solgun göründüğünü fark etmişti. İstediği son şey onun kendini fazla zorlamasıydı. "Bu

odada tıkılı kalmaktan bıktım. Eğer ağır gelirse yanımda sen olacağın için sorun olmaz."

Asher şimdi ona bakınca bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. "Bunu sana bırakıyorum."

Asher, kolunu beline dolayarak ayağa kalkmasına yardım etti. Everly'nin ayakta dengede durması biraz zaman aldı. "Başın dönüyor mu?"

"Birazcık."

Asher ona inanmakta tereddüt etti. "Unutma, fazla gelirse söylemen gerek."

"Söylerim."

Toplanma alanına yürüdüler ve salona girmeden geri döndüler. Asher, Daisy'nin bu güçsüz hâliyle birileriyle karşılaşmaktan hoşlanmayacağını düşünüyordu.

"Nasılsın?" diye sordu, koridoru baştan sona yürüdükten sonra. Everly'ye gereken tek destek kolunu ona dolamasıydı, ama Asher onu bu kadar yakın temasla tutmaktan zevk alıyor ve bırakmak istemiyordu.

"Tamam, şimdilik bu kadar yeter. Yatağına dönmene yardım edeceğim." Daisy'nin tükendiğini ve bunu inkâr ettiğini görebiliyordu.

"Yarın daha fazla yürüyeceğim."

"Bana söz ver, kalkıp bunu tek başına denemeyeceksin."

"Tamam." Everly'nin sesi bile zayıf çıkıyordu.

Daisy kamarasına girince Asher onun yatağa geri dönmesine yardım etti ve rahat olduğundan emin olduktan sonra kamaradan çıktı. Bir süre sonra bitkin olup olmadığına bakmaya gitti. Tahmin ettiği gibi, Everly derin derin uyuyordu.

Ona bakarken titrek bir nefes aldı. Hastayken ve ateşi varken bile çok güzeldi. Başka bir kadına pek hissetmediği şekillerde ona çekildiğini hissediyordu. Bu kadar güçlü bir çekim hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Onun yaşına uygun kadınlarla tanışma fırsatı nadir olduğu için bu

anlaşılabilirdi. Romantik ilişkilerde hiçbir zaman çok iyi olmamıştı ve bunun değişmesini beklemiyordu. Mary Lou Chavez'le diş tellerinin kilitlenmesi kötü giden aşklar listesinde finale kalanlar arasında ilk sıradaydı.

Kendisine bu çekimden hiçbir şey çıkmayacağını veya çıkmaması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. Hepi topu iki hafta sonra Daisy Şikago'daki yoğun, kendininkinden çok farklı hayatına geri dönmüş olacaktı. Kendisiyse, her yolculukta yaptığı gibi bir sonraki yolcuları coşkuyla karşılayacaktı. Hayat daha önce olduğu gibi devam edecek, muhtemelen bir iki ay sonra onun adını bile güçlükle hatırlayacaktı.

Daisy'nin akışa uyum sağlama becerisine, Şikago'daki tüm sosyal ve kültürel fırsatlardan keyif almasına hayran kalmıştı. Bunca yıl uzak bölgelerde çalışmış, profesyonel bir beyzbol maçına ya da tiyatro gibi etkinliklere gitmeyeli uzun zaman olmuştu ki ikisini de çok severdi. Ağabeyi, Asher'ı Şikago'daki büyük bir üniversitede öğretim görevlisi olmayı kabul edip derbeder yaşamaktan vazgeçmesi konusunda ikna etmek için elinden geleni yapmış, ama başarısız olmuştu. Asher kendini büyük bir şehirde yaşamaktan asla mutlu olmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Gürültü. Kalabalık. Açık havada dolaşacak yeterli alanı olmazsa birkaç ay içinde yaşlanıp ölürdü.

Kendini üzgün ve sıkıntılı hissederek kaşlarını çattı, düşüncelerinin neden böyle çapraşık bir yola girdiğini de neden böyle şeyler düşündüğünü de merak ediyordu. Neredeyse hemen duymak istemediği cevap aklına geldi. Mesele Daisy'ydi.

Everly.

Tek yapması gereken, etkilendiği kişinin Daisy olduğunu kendine hatırlatmaktı. Everly'nin bambaşka biri olduğundan şüpheleniyordu.

Asher birkaç gün boyunca Daisy'ye bütün yemeklerini ve ilaçlarını getirdi. Daisy onun ziyaretlerini dört gözle

bekliyordu. Asher genellikle onunla sohbet etmek için zaman ayırıyordu, ama sohbetler iyileşme döneminde olduğu kadar uzun sürmüyordu. Bunun için Asher'ı suçlayamazdı; her zaman cana yakın davranıyordu. Ama bir şeyler değişmişti; bunun ne olduğunu veya neler olup bittiğini bilmiyordu. Sanki yavaş yavaş kendisinden uzaklaşıyor gibiydi. Sorduğunda Asher derslerine hazırlanmak zorunda olduğunu söylüyordu, ama Everly söz konusu derslerin daha önce yüzlerce kez verdiği derslerin aynısı olduğundan oldukça emindi.

Her gün biraz daha güç toplaması ve odadan çıkıp yürüyüş yapması iyi gelmişti. Yemeklerde diğerlerine katılmaya neredeyse hazırdı ve her ne kadar Asher'la yalnız kalmaktan keyif alsa da bunu yapması gerekiyordu.

Altıncı günün sonunda, derslere ve diğer yolculara katılma zamanının geldiğine karar verdi. Bunca zaman kamarasında kalmaktan artık iyice sıkılmıştı. Ateşi düşmüştü, kendini hemen hemen eskisi gibi iyi hissediyordu.

Amazon Gezgini'ndeki herkes onun sıkıntılarını duymuştu. Yanına ilk gelenler Janice ve David Brown oldu.

"Seni ayakta görmek çok güzel," dedi Janice, yanındaki koltuğa oturarak Everly'nin elini sıktı.

"O kamaradan çıktığım için mutluyum, bu kesin."

"Zodyaklarla çıkışımızı kaçırdığın için çok üzgünüm," diye devam etti Janice. "Yol boyunca müthiş kuşlar gördük, yeşillikler de muhteşemdi."

Asher, ziyaretleri sırasında sık sık yağmur ormanlarındaki ekolojik sistemden coşkuyla bahsetmişti. Gemiye ilk bindiğinde pek ilgilenmemiş olmasına rağmen, Asher'ın anlattıkları merakını uyandırmıştı. Yolculuğun ilk haftasının neredeyse tamamını yatakta geçirdikten sonra, dışarı çıkmaya ve yağmur ormanlarını keşfetmeye hevesliydi.

Asher'ın, insanlar hayatın hızlı temposunda çok meşgul oldukları için önlerinde duran şaşırtıcı ve muhteşem şeyleri kaçırıyorlar dediğini hatırladı. Burada, dünyadaki en ina-

nılmaz ekosistemin ortasındaydı ve bunun sonuna kadar tadını çıkarmaya, gözlerini açıp Asher'ın böylesi bir enerji ve tutkuyla bahsettiği şeyleri görmeye karar verdi.

Tam yedi gün sonra, tüm semptomlar ortadan kalkmıştı, kendisini yeni bir kadın gibi hissediyordu. Asher onun sağlıklı ve formda olduğunu söylemişti. Everly onu eskisi kadar göremeyeceği için üzgündü. Bütün günü diğer yolcularla geçirdi, derse ve tüm yemeklere katıldı.

O akşam, yerli kabileyle buluşmak için yolcuların birkaç gün içinde yağmur ormanlarında uzun zamandır beklenen yürüyüşe çıkacakları açıklandı. O gece yemekte herkes sadece bundan bahsetti.

Asher, ders sonrasında onu teşvik etmek istedi: "Eğer kendini hazır hissediyorsan mutlaka gitmelisin,"

"Bunu çok isterim, gerçekten istiyorum. Ama ne yazık ki karışıklık yüzünden uygun kıyafet getirmedim."

Everly odasına geleli on beş dakika olmamıştı ki kapısı çalındı.

Kapıyı açtığında karşısında Asher'ı buldu. "Aslına bakarsan geminin *Gezgin* gömlekleri ve pantolonlarıyla sınırlı bir hediyelik eşya dükkânı var. Yolcularımızın çoğu gömleklerin üzerine geminin adı işlendiği için bunları hatıra olarak almayı seviyor. Bedenin için tahmin yürütmem gerekti. Merak etme, üstüne uymazsa geziye katılabilmen için zamanında değiştirilebilir." Everly'ye bir torba uzattı.

Everly bir anlığına ne diyeceğini bilemedi. "Ne kadar düşüncelisin. Teşekkür ederim, Asher."

Asher'ın güzel yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Bunu kaçırmanı hiç istemem," dedi. "Bir kez yağmur ormanını keşif gezisine çıkarsan bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum."

Everly'nin tam olarak beklediği şey buydu.

Bölüm Altı

Everly bütün hafta olduğu gibi, saat altı buçukta, kahvaltının otuz dakika içinde yapılacağını bildiren bir hoparlör anonsuyla aniden uyandı. Yatakta dimdik oturarak uykulu uykulu gözlerini ovuşturdu. Bu yolculuk birçok yönden yetişkinler için bir yaz kampı, mutlu bir çocukluk hatırası gibiydi. Yataktan kalktı ve Asher'ın önceki gece verdiği giysilere uzandı. Onu dikkatle incelemiş olmalıydı, çünkü seçtiği her şey sanki kendisi için özel olarak tasarlanmış gibi üstüne mükemmel uymuştu.

Kahvaltıdan sonra Everly ve yol arkadaşları genel toplantı alanında toplandı. Asher karşılarına geçti. "Bu sabah size dünyanın en tehlikeli böcek ve örümceklerinden ikisini anlatacağım. Sanırım çoğunuz ilkini tahmin edebilirsiniz."

Alman Profesör Gunther Kotz elini kaldırdı ve sempatiyle Everly'ye baktı. "Sivrisinek."

"Doğru. Sivrisinekler sıcak, nemli ortamlarda yaşarlar ve Amazon yağmur ormanları onlar için ideal bir ortamdır. Yanınızda böcek ilacı getirmeyi düşünmediyseniz," dedi Everly'ye anlamlı anlamlı bakarak, "hediyelik eşya dükkânında var."

Everly ders biter bitmez oraya gideceğini biliyordu. Özellikle son yaşadığı rahatsızlıktan sonra böcekler, en zararsız olanlar bile, onu tedirgin etmeye başlamıştı.

"Sivrisinekler, sarı humma ve sıtma dahil çeşitli hastalıkları taşır. Bu yüzden lütfen gemiden her indiğimizde bol bol böcek kovucu kullandığınızdan emin olun." Sözleri gene Everly'yi hedef alıyor gibiydi. Everly dersini almıştı ve iki mil yakınındaki her böceği yok etmeye yetecek kadar kovucu sürmeye kararlıydı.

"Ve bir de gezici örümcek var."

Everly korkuyla büzüldü. Örümcekler, şimdiye kadarki kesinlikle en büyük korkularından biriydi. Düşüncesiyle bile sırtına ürperti yayılıyordu.

"Dünyanın en zehirli eklembacaklısıdır. Bilimsel adı, Yunancada "katil" anlamına gelen bir kelimedir."

Everly hızla elini kaldırdı.

"Evet, Daisy," dedi Asher, dikkatini ona çevirerek.

"Bu katil örümceklerden birini görme ihtimalimiz ne kadar?"

Asher her şeyi bilen bir ifadeyle gülümsedi. "Pek muhtemel değil. Genellikle geceleri orman zemininde dolaşırlar, yuva yapmak yerine av ararlar."

"Bu yüzden mi gezici örümcek deniyor?" diye sordu Profesör Kotz.

"Mantıklı," dedi bir başkası.

"Gün ışığında, muz bitkisinin yaprakları gibi yerlerde saklanmayı severler."

Everly'nin soluğu kesildi.

Asher ona güven verici bir bakış attı. "Bunlardan birine yaklaşma ihtimalimiz son derece uzak. Rahat olabilirsin, Daisy."

"Teşekkür ederim." Bu cesaret vericiydi, ama yakında yapacağı orman gezisini düşününce pek güven verici gelmemişti.

Gün Everly'yi şaşırtacak kadar hızlı geçti. Verilen bilgilerin aydınlatıcı ve ilginç olduğunu kabul etmesi gereki-

yordu. Öğle yemeğinden sonra kısa bir şekerleme yaptı, kütüphane olduğu söylenen yerde anlatılanlarla ilgili bir araştırma kitabı buldu. Toplamda beş kurgu kitap buldu; diğerleri bilgi veren kurgu dışı yazılardı. Odasında rahat edeceği tek boş yerin beş günün büyük kısmını geçirdiği yatağı olduğunu düşününce orada oturmaktansa geminin toplantı alanında bir yere kuruldu. Çok geçmeden Janice Brown da ona katıldı.

"İyileşmene çok sevindim," dedi, "Asher yarın sabah gezi için bize katılacağını söylediğinde daha da sevindim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Gemiye ilk bindiğimde aksini düşünüyordum, ama Asher'dan yağmur ormanlarının harikalarını duymak fikrimi değiştirdi."

Asher'ın doğanın güzelliği tam karşısında dururken fark etmeden geçip gitmeye dair söyledikleri hâlâ aklındaydı. Everly yıllar önce Carnegie Hall'da her biri beş yüz dolarlık biletler karşılığında çalan bir müzisyenin hikâyesini okumuştu. Metro istasyonuna yerleşip kemanını ücret almadan çalmış ve otuz dolar toplamıştı. İnsanlar bir virtüöz dinlediklerini fark etmeden geçip gitmişti.

"Evet, Asher'ın dersleri ilham veriyor. Onu dinleyip de tutkusundan etkilenmemek mümkün değil. Âdeta bulaşıcı."

Asher, Amazon'u ve yağmur ormanlarını ilgi çekici hâle getirmişti... kendisi kadar ilgi çekici. Everly'nin içini rahatlatmıştı, onun en kötü hâlini görmüştü. Everly onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor, onu dinlemekten zevk alıyordu. Arkadaşlıklarının kalıcı olması gibi büyük beklentileri yoktu. Asher tam olarak Brezilya'ya yaptığı uzun uçak yolculuğu sırasında hayal ettiği Latin âşık değildi.

Birçok yönden daha iyiydi. Asher, Everly'nin içinde Kolay Ev'i yaratmak için Jack Campbell'la güç birliği yaptığından beri uykuda olan bir şeyleri uyandırmıştı. Asher'a karşı güçlü bir çekim hissediyordu, çiftlikten uzaklaştıktan

sonra temelde görmezden geldiği bir dünyaya duyduğu tutku ve bilgisinden etkilenmişti. Asher, kendini kanıtlamak ve işinde başarılı olmak için bir kenara ittiği aile, arkadaşlar, ilişkiler üzerinde düşünmesini sağlayarak hayatının karanlık bir alanını aydınlatıyordu. At gözlüğü takarak geçirdiği son altı yılda neler kaçırdığını merak etmesine neden oluyordu.

"Sivrisinek reaksiyonunun tatilini mahvetmesine izin verme," diye öğütledi Janice. "Bu fırsattan en iyi şekilde yararlan. Geriye dönüp baktığında bu geziyi hayatının en önemli süreçlerinden biri olarak göreceğini tahmin ediyorum."

"Galiba öyle olacak," diye kabullendi Everly. Annette bu yolculuğu intikam olarak ayarlamıştı; Jack'in yeğeni, Everly'ye büyük bir iyilik yaptığını pek fark etmemişti.

"Eğer yardımı olacaksa, zodyakta benimle oturabilirsin," diye önerdi Janice. "O şişme botlara inip binmek benim için pek hoş olmuyor."

"Sanırım benim için de pek hoş olmaz." Bütün gün masabaşı çalışmak deniz taşıtlarına atlayarak inip binmeye hiç yardımcı olmuyordu. Çocukluğu hariç, pek açık hava insanı olmamıştı. Kardeşlerinin hepsi sporda aktifti, ama Daisy değildi. Daima bir takım için seçilen son kişi olmuştu. Annesi başka becerileri, farklı becerileri olduğunda ısrar etmişti. Vardı da.

Ertesi sabah, yeni kıyafetlerini giyip sivrisinek kovucuya bulanan Everly, *Amazon Gezgini*'nden ayrılarak zodyaklara binen diğerlerine katıldı. Asher, Everly'yle aynı zodyaktaydı. Kendisine göz kulak oluyor gibiydi ve Everly sebebini bilse de minnettardı. Asher hastalıktan sonra bunu kaldırabileceğinden emin olmak istiyordu.

Everly'yle Janice birbirine sıkı sıkı tutunup kol kola girdiler ve Amazon'un bulanık sularında yirmi dakika boyunca

yol aldılar. Nehrin bir koluna girerken zodyak yavaşladı. Asher, tekne yavaş yavaş ilerlerken isimleri Everly'nin bir kulağından girip diğerinden çıkan birkaç kuş türüne dikkat çekti. Bilgili ve eğlenceli biriydi, anlattıklarına bir sürü ilgi çekici bilgi ekliyordu. Everly hem söylediklerinden, hem de birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra onun tanıdık, yumuşak, tok sesini duymaktan zevk alıyordu.

Zodyak, suyun durgun olduğu, çocuk havuzu büyüklüğünde nilüferlerin yüzdüğü bir alana girdi. Çiçekler muhteşemdi.

"Bunlar *Amazon nilüferi* olarak bilinir," dedi Asher. "Dünyanın en büyük yapraklı nilüferleridir, çapları üç metreyi aşabilir ve küçük bir çocuğun ağırlığını taşıyacak kadar dayanıklıdırlar."

Arkadaşları fotoğraf çekmek için her fırsatı kullanıyordu. Zodyaktaki pek çok kişinin çeşitli lenslere sahip profesyonel kameraları vardı. Everly telefonunu getirmeyi bile düşünmemişti ki şimdi buna pişmandı.

Asher hayal kırıklığını hissetmiş gibi ona doğru eğildi ve, "Yıllar içinde seninle paylaşmaktan mutluluk duyacağım birçok harika fotoğraf topladım," dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Everly.

Kadınlardan biri Everly'nin gördüğü özel muameleden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı. Doğrusu Everly de bu konuda biraz suçluluk hissediyordu, ama Asher'ın nezaketinden ve ilgisinden memnundu. Kadın yirmi yaş büyük olsa bile, belli ki Asher'ın ne kadar çekici olduğunu fark eden tek kişi Everly değildi.

Görülecek o kadar çok şey vardı ki, Everly zaman mefhumunu kaybetmişti, ama zodyakların karaya çıkacağı yere ulaştıklarında en az kırk dakika geçmiş olmalıydı. İlk olarak Asher indi ve botun lastik kenarından karaya çıkan herkese el uzattı.

Everly, Janice'in arkasından inen son kişilerden biriydi. Asher onu belinden kavrayıp tenis ayakkabılarının ıslanmasını önlemek için biraz kaldırarak kuru zemine aldı. Diğer herkesin ayağında botları vardı.

"Teşekkürler," dedi Everly, Asher onu yere indirirken kollarını hissetmekten keyif almıştı. Şikâyet ettiğinden değil ama gereğinden biraz daha uzun tutmuş olabilirdi ya da ona öyle gelmişti.

Asher bırakmadan önce gözlerinin içine baktı. "Zevkti." Rahatsız olmuş gibi hızlı adımlarla yürüyüp, toplanan grubun başına geçti, yemyeşil ormana doğru yürürken onlara yol gösterdi. Everly, gür yeşilliklerin arasından tek sıra hâlinde kıvrıla kıvrıla giden grupta en sondaki yolcuydu. En arkada ise zodyakı yöneten mürettebat üyesi Jimmy vardı. Üzerlerine hafif bir sis çökmeye başladı, onu şiddetli bir yağmur izledi. Everly âdeta görmeyi imkânsız kılan bir şelalenin altında duruyordu. Asher'ın ona verdiği şapkanın kenarlarından sular akıyordu.

Everly başını eğdi, Janice'i takip ederek çamurlu ayak izlerine basa basa yürümeye devam etti. Çabucak yorulmuştu, gruba ayak uydurmakta zorlanıyordu. Jimmy arkasında bir yerlerdeydi. Everly bir yol ayrımına geldiğinde durdu, hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Kafası karışmıştı, hayli ilerlemiş olan Janice'i göremiyordu. Ayak izlerini görünce rahat bir nefes aldı. Grubun geri kalanına yetişmeye karar vererek yola devam etti.

Sağanak yağışta olabildiğince hızla on dakika kadar yürüdükten sonra Jimmy'ye seslendi. "Bu köy ne kadar uzakta?"

Sorusu cevapsız kaldı.

Bu sefer daha yüksek sesle tekrar sormayı denedi, Jimmy'nin kendisini duymamış olabileceğini düşünüyordu.

Gene cevap alamadı. Başını kaldırıp arkasına döndüğünde Jimmy'nin orada olmadığını ve Janice'i de göremediğini fark etti.

Yağmur ormanında tek başına kalmıştı ve kaybolmuştu.

"Merhaba," diye bağırdı, panikten sesi titriyordu. "Beni duyan var mı?" Çok uzağa gitmiş olamazdı. Janice'in çamurlu bot izlerini takip ediyor, arkadaşının geçtiği yerlere basıyordu. Yere bakınca körü körüne takip ettiklerinin bot izi olmadığını fark etti — bunlar çıplak ayak izleriydi.

"İmdat," diye tekrar bağırmayı denedi, ama şiddetli yağmur sesinde kendi sesini zar zor duyabiliyordu. Asher'ın gezici örümcek hakkındaki sözlerini hatırlayana kadar muz ağacı olması muhtemel bir ağacın altına sığındı. Kolaylıkla yaprakların arasına saklanabilirdi. Katil bir örümcek tarafından ısırılmak yerine sırılsıklam olmayı tercih ederdi.

Soğuktan donarken neredeyse nefes almaya korkuyordu. Sağanak yağış, sise dönmüştü ama bu arada kıyafetleri sırılsıklam olmuştu ve üstüne yapışmıştı.

"Tüm bunlar neden oluyor?" diye bağırdı evrene. Annette'in derdi intikam almaksa bunda fazlasıyla başarılı olmuştu. Gazete manşetlerini şimdiden görebiliyordu: "Şikagolu Yönetici Amazon Yağmur Ormanı'nda Kayboldu."

Arkasında yapraklar hışırdayınca bir an için onu bulduklarını zannetti. Hemen hareketi yapanın insan değil, vahşi bir hayvan olabileceğini düşündü. Asher jaguarların yağmur ormanlarını kendi evleri hâline getirdiğini söylemişti. Jaguar, dünyadaki üçüncü büyük kedidir, demişti. Ayrıca ölüm makineleri olduklarından da bahsetmişti.

"Güzel kedicik," diye fısıldadı.

Çalılar tekrar hareket etti. Korkudan ciğerleri sıkışırken nefesi tamamen kesildi. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Annesini, kardeşlerini düşündü ve ailesinden ayrı

geçirdiği her tatil için pişmanlık duydu. İçinden Tanrı'ya yalvardı, eğer hayatta kalmasına izin verirse, ailesinden ayrı geçirdiği zamanları telafi edecekti. Üstelik kalan ömrü boyunca bunu yapması gerekse bile ki içtenlikle uzun yıllar yapabilmeyi umuyordu.

Çalılar aralandı. Everly'nin gözleri büyüdü. İşte buraya kadardı. Ya kurtarılıyordu ya da bu ormanın çamurlu zemininde ölüme terk ediliyordu.

Oysa bitki örtüsünün arkasındaki jaguar değildi. Yüzüne kırmızı boya sürülmüş, kara yüzlü, kısa boylu bir adamdı. Peştemal giymişti ve elinde bir mızrak vardı.

Everly hemen rahatladı. Tanışacakları yerli Karayip halkından biri kendisini bulmuştu. Diğerlerinin yanına götürecekti.

"Oh, şükürler olsun," dedi adama gülümseyerek. "Beni bulmana ne kadar sevindiğimi anlatamam. Ne oldu bilmiyorum. Janice'in hemen arkasındaydım ve bir an sonra değildim."

Adam ona bakıyor ve susuyordu.

"Takip ettiğim senin ayak izin olmalı. Bu nasıl oldu, benim için bir muamma. Belki de değil, çünkü yol ayrımı vardı. Yanlış yolu seçmiş olmalıyım. Neyse ki Asher fark etmiş de beni bulman için seni göndermiş."

Adam hâlâ sessizdi.

"Jimmy'nin nerede olduğunu hayal bile edemiyorum. Onu gördün mü?" Ağaç yapraklarının arasından süzülen güneşin, görmesi için yeterli ışık sağladığına sevindi.

Boyu bir altmıştan fazla olmayan küçük adam döndü ve kendisini takip etmesini belirtti. İnanılmaz çevikti, yeşilliklerin arasından hızla ilerliyordu. Everly ayak uydurmak için elinden geleni yaparak onu körü körüne takip etti.

Bu yorucu tempoda birkaç dakika yürüdükten sonra fena hâlde dinlenmeye ihtiyaç duydu. Asher, uzun bir has-

talıktan daha yeni kurtulmuş olduğunu adama söylemeyi unutmuş olmalıydı. "Acaba senin için... biraz yavaşlamak... mümkün olabilir mi?" diye sordu, soluklanmak için umutsuz bir çabayla. Diğerlerine katılmak için can atıyordu, ama bu öldürücü tempoda ne kadar devam edebileceğinden emin değildi.

Adam homurtulu bir ses çıkardı. Adamın yağmur ormanında bu kadar ustalıkla yürümesine şaşıyordu. Boyu kısa olabilirdi, ama hızlı ve güçlüydü. Ona ayak uydurmak zordu.

Otuz dakika sonra Everly için kurtarıcısıyla aynı tempoda yürümek neredeyse imkânsızlaşmıştı ve bir kez daha yavaşlamaya başladı. Asher'ın götürmeyi planladığı köyün nispeten yakın olacağını düşünmüştü.

Nasıl olmuştu da bu kadar uzaklara gelmişti?

Nefes nefese kalmış hâlde durdu, nefesini dengelemeyi umarak ellerini dizlerine koydu. Elinde olsaydı durumunu açıklayabilirdi, ama adam söylediği tek kelimeyi dahi anlamış görünmüyordu. Her iletişim kurmaya çalıştığında başını bir yana eğip garip garip bakıyordu.

"Dinlenmem gerek," dedi sakin sakin, elini kalbinin üzerine bastırdı ve anlamasını umarak zar zor nefes aldı.

Adam tekrar konuştu, Everly tek kelime anlamadı, ama kendisini takip etmesini belirterek onu ileriye doğru çağırıyor gibiydi.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi, rahat nefes alabilseydi daha fazlasını eklerdi.

Adam durdu ve az sonra diğerleriyle buluşacağı yere yakın olduklarını belirtmek istercesine dümdüz ileriyi işaret etti. Ama Everly köye benzer bir şey göremiyordu. Bu garipti. Yakın olsalardı, sesler duymaz mıydı?

Everly tereddüt ediyordu. Bu adamın sandığı kişi olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. İşaret parmağını

kaldırıp gözlerini kıstı, adama bakarak, "Beni tam olarak nereye götürüyorsun?" dedi.

Adam ileri adım atarak sanki Everly her kelimesini anlayacakmış gibi bir şeyler söyledi. Konuşması kulağa oldukça makul geliyor ve yardım etmek istiyor gibi görünüyordu.

"Keşke bana söylemek için bu kadar uğraştığın şeyi anlayabilseydim."

Adam bir kez daha ileriyi işaret etti, Everly'nin peşi sıra geleceğini düşünerek yürümeye başlayınca Everly de öyle yaptı.

Birkaç dakika içinde bir açıklığa girdiler. Etrafta hepsi silahlı birkaç başka savaşçı dolaşıyordu. Kendisini bulan adamı görünce diğer adamlardan bir tezahürat yükseldi.

Burası bir köy değildi. Daha çok bir avcı grubuna benziyordu.

"Daisy."

Adını duyup dönünce bir ağaca bağlanmış Jimmy'yi gördü.

"Jimmy?" Onu çözmek niyetiyle ileri atılınca diğer savaşçılardan biri tarafından durduruldu, sanki onu uyarıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

Genç adamın omuzları yenilgiyle sarktı. "Çok üzgünüm, hanımefendi."

"Neler oluyor? Neden bağlısın?"

"Keşke bilseydim. Arkandaydım ve yanlış yola girdiğini gördüm. Seslenip yanlış yöne gittiğini söylemeye çalıştım ama yağmur yağarken beni duyamadın."

Everly kendini korkunç hissetti. "Ah olamaz, hepsi benim hatam. Onlara dost olduğunu açıklayayım."

Savaşçı grubuna dönerek Jimmy'yi işaret etti. "Dost," dedi ve mesajı ileteceğini umarak gülümsedi.

Adamlar birbirlerine baktılar, kararsız görünüyorlardı. Bir araya toplandılar, bir tür karar alıyor gibiydiler. Everly Jimmy'yi serbest bırakmak için sonuca varacaklarını umuyordu.

"Benim hatam," dedi Jimmy. "Yol ayrımından sonra seni göremeyip de yanlış yola girdiğini anladığımda peşinden koşmaya başladım. O sırada bu küçük adam ormandan çıktı, mızrağını doğrultarak beni durdurdu. Açıklamaya çalıştım ama anlamadı. Sonra bir de baktım ki bu ağaca bağlanıyorum."

"Sence tehlikede miyiz?" diye sordu Everly, tüm adamların silahlı olduğunu ve birbirlerinden ayrılıp dikkatle onlara baktıklarını fark etmişti.

Jimmy homurdandı. "Bilmiyorum, ama durumun benim açımdan pek parlak görünmediğini sana söylemeliyim."

Jimmy haklıydı.

Everly gruptaki adamlara dönerek gülümsedi. Hepsi boş boş ona baktı. "Lütfen arkadaşımı serbest bırakır mısınız?"

Sanki hiç konuşmamış gibi ona bakmaya devam ettiler.

"İngilizce anladıklarını sanmıyorum," dedi Jimmy.

"Portekizce biliyor musun?"

"Yok. Ya sen?" diye sordu Jimmy umutla.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Everly, bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünüyordu, tabii yapılacak bir şey varsa. Neden her şey onun başına geliyordu?

Adamlar arasında bir karmaşa çıktı; büyük bir anlaşmazlık var gibiydi.

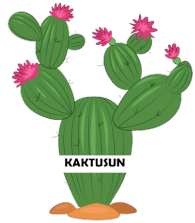
Jimmy ona baktı. "Hanımefendi, bu adamların tanışmayı planladığımız kabileden olduğunu sanmıyorum."

Everly de aynı şeyi hissetmeye başlamıştı. "Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bu noktada fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Sakin olmalı ve kurtarılmayı beklemeliyiz."

Everly boğazı sıkışınca yutkundu. "Asher bizi bulur mu?"

Jimmy, gözlerine baktı, güven vermek için başını salladı. "Bunu yapana kadar durmayacaktır."

Bölüm Yedi

Asher'ın Daisy'nin diğerleriyle olmadığını fark etmesi epey zaman almıştı. Ne olur ne olmaz diye gruptakileri ikinci kez saydı.

"Bayan Brown," dedi sakin sakin, içindeki korkuya rağmen, "Daisy'yi gördünüz mü?"

Yaşlı kadın üzgün görünüyordu. "Bir süredir görmedim." Birden Daisy'nin kayıp olduğunu anlayınca bir arada olan gruba göz gezdirerek Asher'a endişeyle kaşlarını çattı.

"Onu en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?" diye sordu, endişesini gizleyemiyordu. Ateşli hastalıktan yeni ayağa kalktığı için geride kalmış ve kaybolmuş olabileceğinden korkuyordu.

Bayan Brown zihnini boşaltmak ister gibi başını salladı. "Ben... o yol ayrımına vardıktan sonra onu gördüğümü hatırlamıyorum... Başka yöne giden başka bir yol vardı sanki. O noktaya kadar hemen arkamda olduğuna yemin edebilirim. Onu birkaç kez kontrol ettim, ama sonra bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı, şapkamın kenarından sular akıyordu ve önümü zar zor görebiliyordum."

Bay Brown karısının üzgün olduğunu görünce Janice'in yanına geldi. Koruyucu bir tavırla kolunu omzuna doladı. "Ben de Daisy'yi gördüğümü hatırlamıyorum. En azından buraya geldiğimizden beri."

Küçük köyün yerli kadınları çömelmiş, ziyaretçileri için özel yemek pişirmekle meşguldü. Bu Karayip grubu Batı kültürüyle tanışmış, ama yaşam tarzlarını korumuştu. *Amazon Gezgini*'ndekiler gibi turistlerle temas kurduklarında geleneklerini korumanın kabilenin işine yaradığını görmüşlerdi. Başka gruplar da sık sık ziyarete gelerek ekonomilerine katkıda bulunuyordu.

Asher, yolcuların dikkatini çekti. "Daisy'yi gördüğünü hatırlayan var mı?" diye seslendi.

"Jimmy nerede?" diye sordu Profesör Kotz.

Asher, Daisy için endişelenmekten Jimmy'nin de kayıp olduğunu fark etmemişti. Anında gelen bir rahatlama ve endişe karışımıyla midesi düğümlendi. İkisi için de endişelense de Daisy her neredeyse orada yalnız olmadığı için memnundu. Jimmy gençti; bu Brezilya ve *Amazon Gezgini*'ndeki sadece üçüncü gezisiydi. Asher'ın tek yapabildiği, genç adamın Daisy'nin yanında kalıp onu koruyacağını ummaktı.

Amazon Gezgini'nin kabin amiri Alex, Asher'a yaklaştı. "Sen grubun yanında kal," dedi ona Asher. "Ben belki nehirdelerdir diye oraya geri dönüyorum." İçinden Jimmy ya nehirde zodyakı bıraktıkları yerin yolunu bulup geri dönmüş olsun ya da bulunana kadar oldukları yerde kalmayı akıl etmiş olsun diye dua ediyordu.

"Ben de seninle geleceğim," dedi ısrarla Akuntsu. Kabilenin şefiydi ve yağmur ormanlarının bu kısmına aşinaydı.

Asher önce köyde adama ihtiyaç duyulduğunu bildiği için reddetmeyi düşündü, ancak sonra hızla fikrini değiştirdi. Akuntsu bu ormanı Asher'dan çok daha iyi biliyordu. Daisy'yle Jimmy'nin kaybolmuş olma ihtimali varsa, bu adamın rehberliğinde onları bulma ümidi artıyordu.

Koşar tempoda ilerleyince nehre yürümek normalin yarısı kadar zaman almıştı. Ne Daisy'yi ne de Jimmy'yi nehir taşıtına yakın hiçbir yerde göremeyince Asher'ın yüreği ezildi. Yapacak bir şey kalmayınca telsizini alıp gemiden yardım istedi.

"Ormanda bir misafirimiz kayboldu," dedi kaptana. "Jimmy'nin onunla olabileceğini sanıyorum. Şu anda onları arıyorum. Alex'i diğer yolcularla birlikte bıraktım."

"Hangi misafir olduğunu tahmin edeyim," diye mırıldandı Kaptan Martin, endişelendiği belliydi. "Şu Daisy adlı kadın, değil mi? Ne yaptı, Chicago'ya geri dönmeye mi karar verdi?"

"Sanmıyorum, Kaptan." Daisy bunun beklediği gemi yolculuğu olmadığını ve Manaus'a dönmek istediğini söylediğinde Kaptan Martin üzerinde pek iyi bir izlenim bırakmamıştı.

Diğer adamın bıyık altından homurdandığını duydu. Asher, bildiği tüm ayrıntıları bildirdi ve diğer yolcuların gemiye dönme zamanı gelinceye dek Daisy ve Jimmy'yi bulamama ihtimaliyle ikinci bir zodyak talep etti. Kaptan Martin Alex'e katılması ve ikinci zodyakı diğerinin yanına bırakması için güvenlik görevlisi Mike'ı gönderdi.

"Gel," dedi Akuntsu sık ağaçlarla kaplı ormana doğru ilerleyerek.

Asher geziden önce yağmur ormanlarının barındırdığı tehlikelerden bahsetmişti. Deneyimlerinden bunların ne kadar gerçek olabileceğini biliyordu. Aklından içini panikle dolduran çeşitli senaryolar geçiyordu. Daha bir gün önce jaguardan bir ölüm makinesi diye bahsetmişti. Daisy bunlardan birinin saldırısına uğramışsa, ne o ne de Jimmy hayatta kalırdı.

Akuntsu hep geçilen yoldan uzaklaşarak Janice Brown'ın bahsettiği noktadan saptı ve çömelip çamurlu

orman zeminini inceledi. Sonra doğrulup bir çalılığı inceledi, sonra da bir şey söylemeden tekrar yürümeye başladı.

"Ne gördün?" diye sordu Asher. Kendisi kayda değer bir işaret görememişti.

"Ayak izi."

Asher, Akuntsu'nun işaret ettiği yere baktığında çamurdan başka bir şey göremedi.

"Gel," diye seslendi Akuntsu, yeşilliklerin arasından geçiyor, ara sıra durarak etrafı inceliyor ya da dalları bükülmüş bir bitkiyi işaret ediyordu.

Asher'ın aklında bir sürü korku dolanıp duruyordu. Yapabildiği tek şey, eğer birliktelerse, ikisinin de zarar görmemesi için dua etmekti.

Akuntsu sonsuz gelen bir sürenin ardından yavaşlayarak neredeyse durdu. Asher neden durduğunu sorunca adam kolunu kaldırarak onu susturdu. Uzaktan gelen sesleri duyması biraz zaman aldı. Asher kaşlarını çatarak diğer adama baktı, Akuntsu'nun tercüme edebileceğini umuyordu.

"Dostlar mı?" diye fısıldayarak sordu.

Akuntsu ikinci kez elini kaldırarak sessizliğe ihtiyacı olduğunu belirtti. Ormanda saklanırken dakikalar geçiyordu.

Asher daha fazla dayanamayınca fısıldayarak bir başka soru sordu: "Ne diyorlar?"

Akuntsu dinlemeye çalışırken başını iki yana salladı. Çömelerek daha da yaklaşırken Asher giderek endişeleniyor, sabırsızlıkla bekliyordu. Neden gruba yaklaşıp Daisy'yle Jimmy'yi almadıklarını ya da onların bu kabilenin yanında olup olmadıklarını anlayamıyordu.

Akuntsu geri döndü. "Anlamıyorum," diye açıkladı. "Savaş yapmak yok mu?"

"Savaş mı?"

"Adamların silahları var."

Asher, Daisy'nin neye bulaştığını hayal bile edemiyordu.

İki adam Akuntsu'nun öncülüğünde, hem mızraklarıyla hem de gövdelerine çaprazlama takılmış tüfekleriyle sağlam bir şekilde silahlanmış altı adama yaklaştı. İkili meydana girer girmez altı mızrak onlara nişan aldı. Asher kıpırdamadan durarak arkadaşının önderlik etmesini bekledi.

Akuntsu grupla ana dilinde konuştu. Adamlar yavaşça, istemeye istemeye silahlarını indirince Asher rahatladı. Adamlardan biri Daisy'yi işaret ederek hızlı hızlı bir şeyler söyledi. Akuntsu cevap verdi ve aynı adam inatla başını iki yana salladı.

Daisy, bir ağaca bağladıkları Jimmy'nin yanında duruyordu. Asher zodyak kaptanının neden bağlandığını anlamamasına rağmen, ikisi birlikte olduğu için şükretti. İlk düşüncesi Jimmy'yi serbest bırakmak olsa da Akuntsu onay verene kadar beklemesi gerektiğini düşündü.

"Sorun yok," dedi Daisy sakin, güven veren bir sesle mızraklı adamlara. "Bunlar bizim arkadaşlarımız."

Savaşçılar kaşlarını çattı, gözlerini Daisy'den Asher'a, sonra tekrar Daisy'ye çevirdiler.

"Arkadaş," diye tekrarladı Everly. "İyi arkadaş." Asher'a yürüyüp kollarını beline dolayarak sarıldı.

Asher otomatik olarak onu kucakladı, onu bulmanın rahatlamasıyla sıkıca sarıldı. "Yaralandın mı?" diye sordu. Gözleri buluştu, Asher tadını çıkararak ona baktı, rahatlaması o kadar güçlüydü ki Daisy'nin kaburgalarından birini kırmış olacağından diye korkuyordu.

"Ben iyiyim. Fazlasıyla iyiyim." Gülümsedi, memnuniyetle parlayan gözlerle Asher'a baktı.

Asher kendini tuttu ve onu öpmemek için çabaladı.

Savaşçılarla Akuntsu konuşmalarına devam ediyorlar, Asher'ın anlamayı beklemediği bir dilde hızlı hızlı konuşuyorlardı. Kolları hâlâ Daisy'nin belindeyken, onu kendine yakın tutarak dikkatini rehberine çevirdi. "Ne diyorlar?" Asher bir açıklama istiyordu.

"Sözler aynı değil," dedi Akuntsu, diğer adamla konuşmasını keserek. "Doğru anladıysam... kadını kötülükten kurtardıklarını düşünüyorlar."

"Kötülük mü?" diye tekrarladı Asher.

Savaşçılardan biri Jimmy'yi işaret etti.

"Jimmy," diye sordu Asher. "Ne demek istediklerini biliyor musun?"

Aynı savaşçı tekrar konuştu ve Akuntsu başını salladı. "Diyor ki... kadın yanlış yöne gidiyor. Adam onun peşinden koşuyor. O, adamı durduruyor. Kadını kurtarıyor."

"Tehlikede olduğumu mu düşündünüz?" diye sordu Daisy, sesi kısık ve melodikti. Asher'dan ayrılıp savaşçılardan birine yaklaştı. "Teşekkür ederim." Tokalaşmak için elini uzattı, ama adam ona dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. Tuhaf bir süreçten sonra Everly elini geri çekti. "Harikasınız, ama gerçek bir tehlikede değildim... yani, gezici örümcek ve belki bir jaguar haricinde."

Savaşçı sanki alarma geçmiş gibi geri sıçradı ve inatla başını sallayarak Akuntsu'ya hızlı hızlı bir şeyler söyledi.

Akuntsu başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır."

"Neler oluyor?" diye sordu Asher.

Akuntsu, arkasına dönerek adamların küçük grubuna sırtını döndü. "Kadın elini uzattığı için adam kadının onu koca olarak istediğini sanıyor. Onu senin alabileceğini söylüyor. Bir karısı var ve sadece onu besleyebiliyor."

"Ne düşünmüş?" diye sordu Daisy, şaşkın görünüyordu.

Asher kahkahasını bastırdı. "Ona teşekkür ettiğimi ve kadını almak istediğimi söyle."

"Ne?" Daisy arkasına döndü.

"Hey," diye seslendi Jimmy sinirli sinirli. "Bilmem farkında mısınız, ben hâlâ bağlıyım."

"Beni alacağını söylediğinde ciddi değildin, değil mi?"

Gözleri onunkiyle buluşunca Asher çabalasa da başka yere bakamadı.

Jimmy bu sefer daha yüksek sesle, "Hey çocuklar," diye seslendi Asher'ın dikkatini dağıtarak. "Beni unuttunuz mu?"

Asher sanki onu ilk kez duyuyormuş gibi Jimmy'yi çözdü, Jimmy serbest kalınca bileklerini hissetmek için ovuşturarak Daisy'ye kaşlarını çattı. "Bu romantik buluşmayı bölmekten nefret ediyorum, ama gemiye geri dönebilirsek çok sevinirim."

Asher, Daisy'yle ilgilendikleri için Akuntsu'ya ve savaşçılara teşekkür etti. Akuntsu onları ormandan çıkardı. Asher onu tekrar kaybetme riskini almak istemeyerek Daisy'nin eline uzanıp yanına çekti.

Daisy onun elini iyice kavrayarak sımsıkı tuttu. "Jimmy geleceğini söylemişti," dedi, yakınında durarak.

Asher, "Seni kaybedemezdim..." dedi. "Ya da Jimmy'yi," diye ekledi, sonradan aklına gelerek.

"Teşekkür ederim... Ne olduğu ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hepsi harikaydı, değil mi? Aileme bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bu maceraya inanamayacaklar... Özellikle o tatlı küçük adamın onu koca olarak istediğimi sanmasına. Bu bir gün torunlarıma anlatacağım bir hikâye." Everly neredeyse uçarı bir havayla konuşuyordu.

O akşam, gezi grubu yemekten önce sosyal saat için toplandığında Asher'dan o sabah ve öğleden sonra olanları anlatması istendi. Artık Daisy ve Jimmy güvendeydi, hikâyeleri yolcular arasında internet virüsünden hızlı yayılıyordu.

"Hatırlayacağınız gibi, bir süre önce Brezilya'da medeniyetten uzak yaşayan yetmiş yedi kadar yerli grup olduğundan bahsetmiştim. Eh, Daisy'yle Jimmy sayesinde artık sadece yetmiş altı grup var."

Salonda küçük bir kahkaha tufanı koptu.

"Daisy ve Jimmy'miz altı savaşçı tarafından kaçırıldı. Çoğunuzun daha önce tanıştığı Akuntsu'ya şükran borçluyuz. Farklı kabilelerden savaşçılar bir av gezisindeyken grubumuza rastlamışlar ve Daisy'yi kurtarmayı düşünmüşler."

"Daisy'yle Jimmy'yi yiyecekler miydi?" diye sordu bir kadın.

Asher önce bu sorunun şaka olduğunu düşündü, ama çok geçmeden öyle olmadığını fark etti. Gülümsemek istese de eğlendiğini belli etmedi. "Böyle bir niyetlerinin olduğunu sanmıyorum."

Daisy'ye göz attığında ilgi odağı olmaktan utanarak yüzünün kızardığını fark etti. Asher olanların onun hatası olmadığını defalarca söylemesine rağmen, Daisy kurtarılmasına dahil olan herkesten tekrar tekrar özür diledi.

Asher konuyu öğleden sonra yaşanan olaylardan uzaklaştırmak isteyerek piyanoyu işaret etti. "Önümüzde Noel tatili var. Akşam yemeğine gitmeden önce toplanıp birkaç Noel ilahisi söylersek biraz eğleniriz diye düşünüyorum. Çalacak biri var mı?"

Salonda birkaç saniye sessizlik olduktan sonra Daisy elini kaldırdı. "Çalmayalı uzun zaman oldu ama eskiden çok çalardım."

"Teşekkür ederim, Daisy. Bize birkaç klasik Noel şarkısı çalarsan çok seviniriz."

Daisy piyanoya gidip banka oturdu. İçini çekerek ellerini saygıyla tuşlara yerleştirdi ve hafızasında notaları arıyormuş gibi bekledi. Kısa bir duraklamanın ardından, en tanıdık üç tatil şarkısının girişini ustalıkla çalarak "Jingle Bells[4]" şarkısına geçti. Neşeli, bildik bir şarkıydı. Asher onun ustalıkla çalmasından herkesin mest olduğunu görünce şarkı söylemeye başladı ve kısa süre sonra Daisy'nin tatlı sesi de ona eşlik etti. Çok geçmeden birkaç kişi daha söylemeye başlamıştı. "Oh, Noel ağacı" kısmına geldiklerinde profesörle karısı şarkıyı kendi dillerinde hoş bir şekilde yorumladılar. Performansları beğeni topladı ve büyük alkış aldı. Asher piyano bankına, Daisy'nin yanına oturdu ve bir şarkıdan diğerine geçtiler. Yemek zili çaldığında ona elini uzattı.

"Harikaydı. Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim," dedi Daisy dirseğiyle onu dürterek. "Ne yaptığını biliyorum. Jimmy'yle ikimizin yaşadığı büyük maceraya dair sorgu suali kısa kesmenin akıllıca bir yoluydu."

Akşam yemeği için sıraya girdiklerinde Asher'ı Kaptan Martin çağırdı. Yemek salonuna döndüğünde Daisy'nin masasının dolu olduğunu gördü. Profesör Kotz ve karısıyla oturmuş keyif içinde neşeli bir yemek sohbeti yapıyordu.

Asher uyumakta pek zorlanmazdı. Nehirde olmak onu rahatlatıyordu, uykuya dalması nadiren birkaç dakikadan fazla sürerdi. Ancak bu gece zihni Indy 500 yarışlarındaki yüksek motor gücüne sahip bir araba hızıyla çalışıyordu. Daisy'ye sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden duramıyordu. Ormanda kaybolduğu düşüncesiyle neredeyse aklını yitirecekti. Oysa onu bulduğunda, Daisy so-

[4] 1857 yılında yayınlanan ve "*Jingle Bells*" adıyla bilinen dünyanın en meşhur yılbaşı şarkılarından biri. (e.n.)

ğukkanlı ve sakindi, bunun hayatının tecrübesi olduğunu düşünüyordu. Evet, başkalarını rahatsız ettiği için utanıyordu ve Asher onun endişesini anlayabiliyordu, ama ona da hatırlattığı gibi, olanların hiçbiri Daisy'nin suçu değildi.

Daisy hastayken onunla zaman geçirmekten zevk almış, normalde hasta olan başka bir yolcu için yapacaklarından fazlasını yapmıştı. Daisy ona kendini rahat hissettirmiş, acemiliğini unutturmuştu. Yol boyunca kimi yerlerde kendini daha da rahat hissetmiş, hayatına ve *Gezgin*'le dünyanın dört bir yanına yaptığı yolculuklara dair birkaç hikâyeyi onunla paylaşabilmişti. Daisy gerçekten anlattıklarıyla ilgileniyormuş gibi görünüyordu ve gerginliğini unutturana kadar peş peşe sorular sormuştu. Üç soruluk oyunlarından zevk almış, Daisy'nin hayatına, sıkı çalışması ve yükselme arzusuna, ailesiyle birlikteyken kendini dışlanmış gibi hissetmesine dair pek çok şey öğrenmişti. Onunla konuşup gülmek doğal geliyordu. Birkaç gün sonra karaya çıkıp hayatına geri döneceğini kendine tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalmıştı. Gemiden ayrıldıkları zaman hiçbir şey olmayacaktı. Daisy gittikten sonra, hiçbir şey değişmeyecek, hayat eskisi gibi devam edecekti.

Asher, rahat bir pozisyon arayarak bir saat boyunca yatağında bir o tarafa bir bu tarafa döndükten sonra kalkmaya karar verdi. Hızla giyindi, ana toplantı salonundaki bir oyukta bulunan kütüphane alanına gidip bir kitap aramaya karar verdi. Kurgu dışı kitapların çoğunu defalarca okumuştu. Kurgu kitaplar misafirler tarafından geride bırakılanlardı. Asher bir hikâye havasındaydı, okumanın uyumasına yardımcı olabileceğini düşünüyordu.

Küçük oyuğa girdiğinde oradaki bankta başka birinin oturduğunu fark etti. Daisy olduğunu anlayınca kalp atışları hızlandı.

Daisy onun geldiğini fark edince başını kaldırıp baktı. Bankta uzun bacaklarını bir yana toplayıp bir battaniyeye sarınmıştı.

"Sen de mi uyuyamadın?" diye sordu Asher, onun yanına oturarak.

"Hayır. Bugün olanları düşünüyordum, baş döndürücüydü. Her şeye rağmen çok güzel vakit geçirdim. Seni uyutmayan da bu mu?"

"Bunu pek düşünmemiştim. Muhtemelen. Normalde uyumakta zorlanmam. Su üzerinde olmak sakinleştiriyor."

"Ben de öyle, ama bu gece bir istisna."

Asher yanına oturarak eline uzandı. Kalbi sanki bir trambolinin üzerindeymiş gibi göğsünde hopluyordu. Yüzüne sıcak bastığından emindi. Oyuğun gölgeli olmasına şükrediyordu.

Daisy onun parmaklarını sıktı. "Bizi bulduğun için teşekkür ederim, Asher."

"*Amazon Gezgini*'ndeki hizmetin bir parçası." Ne olursa olsun Jimmy'yle ikisini geride bırakıp tekneye dönemezdi.

Aralarındaki çekim yoğunlaşınca Asher neyi kastettiğini de ne yapması gerektiğini de bilemeyerek, "Neden odanda değil de buradasın?" diye sordu.

"Bütün bir haftayı kamaramda geçirdikten sonra buraya gelmeyi düşündüm."

"Burada olmana sevindim."

"Ben de senin burada olmana sevindim."

Asher ona gülümsedi.

"Yolculuğun ilk gecesinde ağabeyinin Şikago'da yaşadığından bahsetmiştin. Hiç ziyarete geldiğin oluyor mu?" diye sordu Daisy umutlu bir ifadeyle.

Asher birleşmiş ellerine baktı. "Ara sıra. Daha önce de söylediğim gibi, şehirde rahat edemiyorum."

"Ah."

"*Amazon Gezgini*'yle beni sağlam bir şekilde buraya bağlayan bir sözleşmem var. Uzun süre uzaklaşmak benim için zor."

"Anlıyorum."

Daisy'nin hayal kırıklığını gözden kaçırmak zordu; Asher açıklama gereği hissetti. "Amerika'ya döndüğümde neredeyse geri dönme zamanı geliyor."

"Anlaşılır bir durum."

Daisy'nin sesinde duyduğunun üzüntü olduğunu umdu. Zihninde şimdiden bir istisna yapmak, bir çare bulmak için yollar arıyordu. Bu düşünceyi çabucak aklından çıkardı. Daisy gemiden ayrıldığında her şey bitecekti. Son. Kalbini dahil etmesine gerek yoktu, çünkü farklı iki dünyayı bir araya getirmenin bir yolu yoktu.

"Ağabeyim ziyaret etmem için bir süredir ısrar ediyor, ama her zaman meşgul. Kalp cerrahı olduğundan bahsetmiştim, değil mi?"

"Söylemiştin. Kalp rahatsızlığı yaşayacak olursam nereye gideceğimi biliyorum," dedi Daisy.

Asher o anda, umutsuzca bir kalp uzmanına ihtiyaç duyuyordu. "Daisy," dedi, sesi alçak ve duygu doluydu. "Bugün."

"Evet?"

"Ben... Sana ne olduğunu bilmemek beni mahvetti."

"Eh, evet," dedi Daisy sözlerini hafife alarak. "Bir yolcuyu kaybetmiş olmak özgeçmişinde iyi görünmezdi."

Asher kaşlarını çattı. "Bu işimi korumanın ötesinde. Kişisel bir mesele, seninle ilgili." Ona daha fazla karşı koyamayınca onu kollarına alarak öptü. Daisy'nin ilk başta şaşırdığını söyleyebilirdi, çünkü önce gerilmiş, sonra rahatlamıştı. Kollarını Asher'ın boynuna doladı, dizlerini kaydırarak ona doğru eğildi. Asher ona doyamıyormuş, yeterince tadını alamıyormuş gibi şiddetle dudaklarından öptü. Asher ne kadar süre öpüştüklerini bilemiyordu. Ayrıldıklarında Daisy alnını alnına bastırarak derin bir nefes aldı. Asher ona sarılmaya devam ederken gözlerini kapattı. Bu kadın. Onda ne olduğunu bilmiyordu, ama kendisini tanıdığı hiç kimsenin etkilemediği şekilde etkiliyordu.

Bölüm Sekiz

Everly pek uyuyamamıştı. Asher onu öpmüştü ve bu harikaydı. Harikadan da öteydi. Asher'ın kollarında hissettiklerine yakın bir şey hissetmeyeli yıllar olmuştu. Sadece düşününce bile başı dönüyordu.

Hayatı boyunca isminden nefret etmişti. Bu isim ona ailesi kendisini bir fidanlıktan almış gibi hissettiriyordu. Asher öpüşmeler arasında birkaç kez usulca ismini fısıldamıştı. Everly'yi kullandığını söylemesine rağmen, ona Daisy demeye devam ediyordu. İngilizcenin en güzel sözcüklerinden biriymiş gibi söylemişti. Kendine has bir şekilde söylediğinde, neredeyse adını sevmeye başlayacaktı.

Everly küçük kamarasında tavana bakarken gözlerini kapattı ve ona karşı hissettiği yakınlığın anısına kendini bıraktı. Artık sabah olmuştu, bir an öce onu tekrar görmek istiyor, öpüşmelerinin kendisine neler ifade ettiğini söylemek için sabırsızlanıyordu.

Hoparlörden kahvaltı için kalkma zamanının geldiğini anons eden kaptanın sesi duyulduğunda Everly çoktan kalkmış, giyinmişti, Asher'ı görmeye can atıyordu. Onun da kendisi gibi hissedip hissetmediğini öğrenmek istiyordu. Oturup saatlerce konuşmuşlar, sonra biraz daha öpüşüp konuşmuşlardı.

Hayal kırıklığıyla Asher'ın kahvaltıda olmadığını gördü. Kahvaltı ve öğle yemeği açık büfe olarak sunuluyordu. Tabağına çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve bir

İngiliz çöreği aldıktan sonra, Asher'ın gelirse ona katılmayı seçeceğini umarak boş bir masaya oturdu.

Janice Brown oturmak için yanına geldi, kocası da ardından geldi. Yaşlı kadın, oturup kâğıt peçetesini kucağına özenli bir şekilde serdikten sonra, "Dün gece piyanodan çok keyif aldık. Uzun zamandır çalmadığını söylemiştin, ama hiç belli olmuyordu," dedi.

"Evet... bu kadar özlediğimi fark etmemiştim. Evimde piyano yok. Büyüme çağlarımda bir hayli çalmıştım. Ailem müzikseverdir. Tüm kardeşlerim bir enstrüman çalıyor."

"Bu harika bir şey."

Janice'in sözleri Everly'ye müziğe yetenekli ailesiyle yıllar boyu geçirdiği eğlenceli zamanları hatırlatmıştı. En çok uyum sağladığı yer orasıydı. Bir futbol sahasında rekabet edemeyebilirdi, ama parmaklarını tuşların üzerinde ileri geri hızla kaydırabiliyordu. Zevk aldığı geleneklerden biri, Noel arifesinde tüm aileyle birlikte saman vagonuyla kasabada dolaşmak, aile ve arkadaşlarının yanı sıra evinden çıkamayanlar ve ilk yardım görevlileriyle birlikte sevilen ilahileri söylemekti. Önceki Noel'de kardeşleriyle vakit geçirmek yerine çalışmayı seçmişti. Bu kararından dolayı pişmanlık duymuştu.

"Dünkü maceralarını atlattığını görmek güzel," dedi David.

Everly canlanarak daha dik oturdu. "O savaşçılarla tanışmak ve kültürlerini görmek çok ilginçti. Sanırım yağmur ormanlarında kaybolmam Amazon maceramın en önemli kısmı olabilir."

"Hepimiz senin için çok endişelendik," dedi Janice, tostuna incelikle çilek reçeli sürerken.

"Asher'dan fazla değil," diye ekledi kocası. "Normalde oldukça soğukkanlıdır, ama kaybolduğunu anladığında tüm itidalini kaybetti."

Everly heyecan dolu bir ürperti hissetti. Şüphesiz Asher yağmur ormanlarında kaybolmuş olabilecek herhangi bir yolcuyla ilgilenirdi, ama ona karşı ilgisinin özel olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

"Normalde böyle tepki vermez ve bilmeliydik," diye ekledi Janice. "Ne demek istiyorsun?" dedi David. "Beş yıl önce, Janice'le Antarktika gezisindeydik, Asher da gemide doğa bilimciydi. Hayatımızın tecrübesiydi."

Janice başını sallayarak onayladı. "David'le ikimiz birkaç kişiyle birlikte kanoyla gezmek için kaydolmuştuk."

"Antarktika'da mı?" Everly şoke olmuştu.

"Evet," dedi Janice, gururla gülümsüyordu. "Yaptığım en heyecan verici şeydi. David beni ikna etti ve bundan çok memnunum, özellikle de olanları düşündüğümde."

"Böyle bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum," dedi Everly ve bunda ciddiydi. Ona şöminenin önünde güzel bir kitapla rahat bir yer verin, mutlu olurdu.

"Ah, tam bir maceraydı. Benim için en kötü kısmı zodyaktan kanoya, kanodan zodyaka geri dönmekti," dedi Janice.

"Konuyu dağıtıyorsun hayatım," dedi David lafını keserek.

"Üzgünüm, tatlım. Bunu hep yapıyorum."

David hafifçe karısının elini okşadı.

"Sana anlatmak istediğim şu ki, Asher grup liderimizdi ve biz sudayken bir balina sürüsü etrafımızı sardı. Hayatımda bundan fazla korktuğumu hatırlamıyorum," dedi Janice, hatırlayınca hafifçe titreyerek.

"Aramızda olabileceklerden korkmayacak kimse olduğunu sanmıyorum."

Janice elini kalbine götürdü. "En büyük korkum kanodan buz gibi sulara düşmekti... Elbette su geçirmez koruyucu kıyafetlerimiz vardı... Gene de bu ihtimal beni

dehşete düşürüyordu. Biz buz gibi sularda çırpınırken o dev balinaların ne yapacağını ancak Tanrı bilirdi. Bizi bir sonraki yemekleri olarak görmüş olabilirler."

"Korkunç olmalı," dedi Everly. Kesinlikle yaşamak isteyeceği bir durum değildi.

"Dediğim gibi, Asher bizimle birlikteydi ve durumu çok güzel idare etti," dedi David.

"Harikaydı," dedi Janice başıyla onaylayarak.

"Sakin sakin halka oluşturmamızı ve küreklerimizi suyun dışında tutarak hareketsiz durmamızı istedi. Bizimle konuşarak korkularımızı yatıştırdı, vahşi balinaları izlemek için yakaladığımız bu nadir fırsatın keyfini çıkarmamızı söyledi."

"Biz rahatlayıp da katil balinalar halkamıza yaklaştığında, bu harika yaratıkları çok az kişinin deneyimleme fırsatı bulacağı şekilde gözlemleyebildik."

"Muhteşemdi," dedi Janice.

"Yolculuğumuzun en önemli olayıydı," dedi David.

Janice gülümsedi. "Noel kartına layık. En iyi yanı, David'in fotoğraf çekebilmesiydi!"

"Demek istediğim," diye devam etti David, "Asher tüm olay boyunca oldukça sakindi. Ama dün senin kaybolduğunu anladığında endişeden âdeta kendini kaybetti, emirler yağdırıyor, sorular soruyordu. Bu hepimizi etkiledi, çünkü bu tür durumlarda genellikle kaya gibi sağlam durduğunu biliyoruz."

Everly gülümsedi, Asher'ın tepkisinden ne kadar memnun olduğunu belli etmediğini umuyordu. Kendisini başka bir yolcuyu önemsemediği kadar önemsiyordu. Onu tutup öptüğünde kaybolduğunu fark edince ne kadar endişelendiğini defalarca söylemişti. Sözlerini hatırlamak, çok uzun süredir uykuda olan romantik kalbini ısıtmıştı.

"Bana kalırsa Asher sana iyice abayı yakmış," dedi Janice sesini alçaltıp fısıldayarak. "Ve özellikle ben, bunun harika olduğunu düşünüyorum. İkiniz de genç ve bekâr insanlarsınız. Seni iyi tanımıyor olsak da Asher'la iki kez zaman geçirme fırsatımız oldu ve ikimiz de onun harika bir genç adam olduğunu düşünüyoruz."

Everly okullu bir kız gibi kızardı. Kendini rahat hissetmiyordu; Jack ya da Kolay Ev ofisinden biri onu şimdi görebilseydi, aynı kadın olduğuna inanmazdı. Memnuniyetini gizlemek için dikkatini kahvaltısına verdi.

"Janice," diye uyardı David, "Daisy'yi rahatsız ediyorsun. Konuyu değiştirmeliyiz."

"Özür dilerim, Daisy."

"Yok canım," dedi Everly. İkisi sabahını güzelleştirmişlerdi.

Janice, bariz bir şekilde konu değiştirerek, "Bu Noel için planların ne? Göz açıp kapayıncaya kadar gelecek," dedi.

"Ailemle birlikte olmak için Indiana'ya gidiyorum." Son birkaç yıldır onlardan uzak olduğu için pişmandı.

"Bu harika bir şey."

"Ortam biraz fazla hareketli. Bütün kardeşlerim evli ve çocuklu. Bir tımarhaneden farksız ama annemle babam başka türlü yapamazdı."

"Harika zaman geçireceğinden emin olabilirsin."

"Ya siz ikiniz?" diye sordu Everly, çiftin aile odaklı kendi ebeveynleri gibi olduğundan emindi.

"Oğlumuz, kızımız ve beş torunumuz bize katılacak. Geçen Noel bir yolculuktaydık, sanmam ki bizi affetsinler."

"Bunu bir daha yapmayacağımıza söz verdik," dedi David usulca kıkırdayarak. "Sanırsın davranışlarından dolayı çocukları mirastan mahrum ettik."

"Başka bir *Gezgin* seferi miydi?" Brownlar bu yolculuklardan büyük keyif alıyor gibiydiler, hemen herkesin olduğu gibi, bu, onların da şirketten aldıkları ilk macera turu değildi.

"O seferki değildi; şu görkemli yolcu gemilerinden biriyle Singapur'dan Hong Kong'a lüks bir güzergâh izledik ve harikaydı. Gene giderim, ama Noel zamanında değil."

Hoparlörden kabin amirinin sesi geldi, Asher'ın başka bir ders vereceğini duyuruyor ve on beş dakika içinde herkesin toplantı alanında olmasını istiyordu.

Asher, Daisy'yi asla öpmemesi gerektiğini biliyordu. Gardını indirmiş ve yapmayacağına yemin ettiği şeyi yapmıştı: Daisy'yle duygusal olarak ilgilenmeye başlamıştı. Bir mazeret arayacaksa Daisy'nin kaybolduğunu fark ettiği o öğleden sonra yaşadığı stres yüzünden disiplini elden bırakmasını suçlardı. Gece yatağa girdiğinde zihni dinlenmeyi reddetmişti. Tek düşünebildiği Daisy ve onu bulduklarında hissettiği rahatlamaydı. Birisi söyleyene kadar Jimmy'nin kaybolduğunu fark etmemişti bile. Tek odak noktası Daisy'ydi.

Toplantı alanına gitmekle hata etmişti. Ya da daha spesifik olarak, Daisy'yi orada bulduğunda odasına geri dönmemekle. Orada kıvrılmış kitap okuyor olacağı hiç aklına gelmemişti. Zayıf bir anına gelmişti, ikisi de yalnızdı, Daisy'nin üzerine ay ışığı vuruyordu. O anda Daisy'den daha güzel bir kadın düşünemiyordu. Onu öpeceğini, kendini tutamayacağını biliyordu, bu yüzden bu dürtüye teslim olmuş ve yüzlerce pişmanlıkla uyanmıştı. Bu kısa kaçamaktan bir şey çıkmazdı. Beş gün sonra birbirlerinin hayatından çıkacaklardı. Birbirlerine duydukları ilgi koşullarla alakalıydı ve hızla kaybolacaktı. Dikkatli olmazsa işler kolaylıkla kontrolden çıkabilirdi, oysa bu Asher'ın kesinlikle kaçınmak istediği bir şeydi.

Başladığı işi en iyi nasıl halledeceğinden emin olamadığından, gecenin geri kalanının büyük kısmını kendisiyle tartışarak geçirmişti. Sabah olduğunda tek seçeneğin Daisy'yle arasına yolculuğun izin verdiği ölçüde mesafe koymak olduğuna karar vermişti.

Artık kaçamak bakışlar yoktu. Artık yemek saatlerinde onu aramak yoktu. Uzun uzun sohbetler yoktu. Ve kesinlikle öpüşmek yoktu. Hiç kolay olmayacaktı. Bu kısa sürede bile, onun arkadaşlığına alışmıştı ve bundan kabul etmek istemediği kadar keyif alıyordu. Şimdi başlaması gerekiyordu. Bugün.

Korkak olduğu için kahvaltıyı atladı, Daisy'nin fazla çekici olacağından korkuyordu. Normalde kahvaltıda geçirdiği zamanı Daisy'yle dostça bir yoldaşlık sürdürürken, ondan olabildiğince uzak durma kararlılığını pekiştirmekle harcadı. Ders zamanı geldiğinde Daisy'yle karşılaşmaya hazırdı.

Everly ders için en öne ve ortaya oturdu, Asher'ı görmek için sabırsızlanıyordu. Önceki derslerinde ortalarda oturuyordu. Ön sırada bir yer seçmenin onu görmek istediği mesajını ileteceğinden emindi.

Asher gelmeden sınıf diğer yolcularla hızla doldu. Dileği, kendisini gördüğünü bir tebessümle belli edip dersine başlamadan önce konuşmasıydı.

Asher öyle yapmadı. Üstüne üstlük Everly görünmezmiş gibi davrandı.

"Günaydın," dedi gülümseyip gruba şöyle bir bakarak. Everly hariç herkese karşı sıcak davranıyor gibiydi.

Everly hayal kırıklığını gizleyemeyerek bakışlarını ellerine indirdi. Yanındaki sandalyede oturan kadın örgüsünü çıkardı. Everly, oyalanacak bir şeyleri olmasını diledi, âdeta çıplak gibi hissediyordu. Asher'ın kendisini görmezden geldiğini aklından çıkarmasını sağlayacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

"Bu sabah, öğleden sonra nehri yavaş yavaş geçerken görebileceğiniz hayvanlar hakkında konuşmak istiyorum."

"Tehlikeli olanlar mı?"

Everly bu soruya memnun olmuştu. Doğru, mantıksız bir örümcek korkusu vardı, ama hepsi bu değildi. Yılanlar açık ara en büyük korkusuydu. Erkek kardeşleri onu bahçe yılanlarıyla kovalamaktan zevk alırlardı. Her karşılaştığında, ahırda yangın çıkmış gibi çığlık atardı. Babası koşarak gelir, Jeff ve John kahkahalara boğulurdu. Amazon'da yaşayan tehlikeli yılanları ancak hayal edebiliyordu.

"Amazon'da her zaman tehlike vardır, ama bütün hayvanlar korkulacak hayvanlar değildir. Mesela kapibara."

Ekranda bir kemirgen fotoğrafı göründü.

"Kapibara dünyadaki en büyük kemirgendir," dedi Asher. "Ağırlıkları altmış beş kiloya kadar çıkabilir. Suyu severler, bu yüzden bir veya birkaçını fark etmek zor olmayacaktır. On ila otuzlu gruplar hâlinde yaşarlar, daha büyük gruplar görmek de olasıdır. Son yolculukta yüzlercesine rastladık."

"Kapibarayı hiç duymamıştım," dedi diğer yolculardan biri.

"Güney Amerika'da zaman geçirmemişseniz bunu beklemiyorum. Büyüleyici hayvanlardır. Ve kapibara ararken Amazon Nehri pembe yunuslarını görecek kadar şanslı olabilirsiniz."

"Amazon'da yunuslar mı var?"

"Pembe mi dedin?" diye sordu bir başkası.

"Evet, pembe, ama daha tanınmış kuzenlerine benzemiyorlar. Gagaya benzer oldukça uzun bir burunları ve yuvarlak kafaları var. Ne yazık ki son yıllarda çevre kirliliğinin tehdidi altındalar. Yerel kabilelerin çoğu onları büyülü yaratıklar olarak görüyor."

"Sence birini görme şansımız olacak mı?"

"Şansımız varsa," dedi Asher.

Asher'ın tüm derslerinde olduğu gibi konuşma ilgi çekici ve bilgilendiriciydi. Everly onu dinlerken, doğa hakkında konuşurken sesindeki tutkuyu duymaktan kendini alamadı. Doğayla alakalı her şeye duyduğu sevgiyi paylaşmaya ne kadar istekli olduğunu anlayabiliyordu.

Asher, karşılaşabilecekleri vahşi yaşam hakkında ders vermekten fazlasını yapıyordu; doğal yaşam alanlarını korumak, restore etmek ve sürdürmek söz konusu olduğunda anlattıklarına duygularını ve görüşlerini katıyordu. Everly özellikle son yıllarda pek doğa içinde olmadığı için, Dünya Günü dışında çevre üzerine pek düşünmemişti. Bir süpermarkete girdiği ender durumlarda atıklarını geri dönüşüme sokar ve kendi alışveriş poşetlerini yanında götürürdü. Bununla birlikte, doğal çevrenin, özellikle de vahşi olarak adlandırılan alanların korunması söz konusu olduğunda, oldukça az bilgiye sahipti.

Soru-cevap zamanında adamlardan biri, "Amazon Nehri'ndeki en tehlikeli balık hangisi?" diye sordu.

Asher sırıttı. "Sorman komik. Kırmızı karınlı pirana, ama iyi bir yemek olduğunu öğrenince şaşırabilirsiniz."

"İnsanlar pirana yiyor mu?"

"Yiyorlar ve şansımız varsa bir iki gün içinde tadına bakma fırsatımız olacak."

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. "Nasıl yani?"

Asher gene gülümsüyordu. "Zodyaklarla balık tutmaya çıkacağız."

"Pirana mı tutacağız?"

"Ya da başka hangi balığı tutabilirsek, ama sizi götüreceğim alan daha çok piranalarıyla meşhurdur."

"Ya yılanlar?" diye sordu kır saçlı yaşlı bir kadın. "Yılan görme ihtimalimiz varsa ben gitmiyorum. Onlardan ölümüne korkuyorum."

Everly, başka birinin yılan sorununu gündeme getirmesinden memnundu.

"İçiniz rahat olsun," dedi Asher, "yağmur ormanlarında yaşayan yılanların çoğu zehirsizdir. Doğal olarak, kaçınmak isteyeceğimiz birkaç şey var. Çıngıraklı yılan en tehlikelilerinden biridir. Ve tabii ki boa yılanı, Güney Amerika çıngıraklı yılanı ve yeşil anakonda var."

"Yeterli." Soruyu soran kadın elini kaldırdı. "Bilmek istediğimden fazlasını duydum."

Everly aynı fikirdeydi. Ölümünün, yılan ısırığından olmasını istemiyordu. Sivrisinek yeterince kötüydü.

Profesyonel fotoğrafçı Larry sunumunu yapmadan önce kısa bir kahve ve atıştırmalık molası verdiler. Asher'ın bütün sabah kendisini görmezden geldiğini görünce Everly onu arayıp bulmaya girişmedi. Kendisiyle konuşmakla ilgilenmediğini açıkça belli etmişti. Gruptan birkaç kişi, ders sırasında sorma fırsatı bulamadıkları sorularla çevresini kuşatmıştı.

Everly elinde bir fincan kahveyle geride durdu. Larry'nin sunumunu yapma zamanı geldiğinde Asher toplantı alanından ayrıldı ve Everly'yi görmezden gelerek onun yanından geçti.

Everly'nin içine kötü bir duygu yerleşti. Bunun Asher'ın kendine has öpüşmekten pişman olduğunu söyleme yolu olduğunu düşündü. Kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. İşte bu yüzden ilişkilerle ilgilenmiyordu. Birkaç saat içinde bu değişikliğe neden olacak ne yapmış olabileceğini bilmiyordu. Asher'ın bilmesi gereken tek şey, onun bu tür oyunlarda olmayacağıydı. Kendisinden uzak durmak istiyorsa sorun yoktu. Yetişkin bir kızdı ve kararını zarafetle kabul edebilirdi.

Larry sunumunu yaptı, ama Everly çaba sarf etse bile, tek kelime dahi duyduğundan kuşkuluydu. Ekran çeşitli

resimlerle doluydu. Seyircilerden gelen takdir seslerine bakılırsa nefes kesici olmalıydılar. Everly ise fark etmemişti bile.

İki dersin ardından öğle yemeği zamanı geldi. Everly diğerleriyle birlikte sıraya girdi, yemeğini aldıktan sonra boş bir masa seçti. Daha önce konuşmadığı bir çift ona katıldı. Önceki günün maceralarıyla ilgili bir sürü soru sormalarına şaşırmaması gerekirdi. Everly savaşçıların onun çıkarlarını gözettiğini öğrendikten sonra oldukça heyecan verici bir deneyim yaşadığını söyledi.

Everly'nin sırtı girişe dönüktü, Asher'ın yemek salonuna girdiğini hemen içgüdüsel olarak hissetti. Asher tabağını aldı ve onun görüş alanına girdi. Salonda etrafına bakındı, bir an Everly'nin masasında boş bir yer olduğunu fark etmiş göründü, sonra anlamlı bir şekilde devam ederek başka bir yere oturdu.

Everly böylesi hiçe sayıldığı için kalbinin burkulduğunu hissetse de gülümsemek ve fark etmemiş gibi davranmak için kararlı bir çaba gösterdi. Yemeğini bitirdi, Mısır gezilerindeki maceralarını yeniden yaşamaktan mutlu çiftle sohbet etti. Coşkuları bulaşıcıydı ve Everly, bir gün kendisi de o geziye gitmeyi isteyerek onlara birçok soru sordu.

Öğleden sonra hızla geçti. Zodyaklar, çoğu gün olduğu gibi nehir yolculuğu için indirildi. Bilerek Asher'sız olana binmeyi seçti. İkisinin de rahatsız olmasına gerek yoktu. Alex, nehir boyunca önemli noktaları göstermekte mükemmel bir iş çıkardı ve neyse ki Everly gördüklerinin güzelliğiyle ve duyduğu hayranlıkla biraz dikkatini dağıtabildi. Bir kapibara ailesiyle karşılaşmalarını her zaman hatırlayacaktı. Kemirgenlerin bu kadar büyük olmasına şaşırmış, birbirleriyle etkileşimlerini izlemekten büyük bir keyif almıştı.

Geri döndüklerinde elini yüzünü yıkayıp akşam yemeğinden önceki sosyal saatte diğerlerine katıldı. Asher ortalıkta yoktu, Alex tekrar piyano çalıp çalamayacağını sorduğunda, akşam yemeğine geçmeden önce müzikli eğlence sunmayı hemen kabul etti. Bir Noel ağacı kurulmuş, pencerelere dallar asılmıştı. Kamarasının kapısına bir çelenk eklenmişti. Her yerde Noel havası vardı.

Yemekte Profesör Kotz ve karısı Miriam'la oturdu. İkisi tam anlamıyla dünyayı gezmişlerdi. Yedi kıtaya yaptıkları gezileri öğrenmekten keyif almıştı. Bu, Güney Amerika'ya yaptıkları dördüncü geziydi. Hem Kotzlardan hem de öğle yemeğindeki çiftten dünyada görülecek ve yapılacak onca şeyi duymak, farklı kültürleri keşfetmeye ve öğrenmeye dair içinde bir şeyleri harekete geçirmişti.

Asher akşam yemeğinde ortaya çıktı. Başka bir yerde oturması hiç sürpriz olmamıştı. Everly günlük aktivitelerden yorulmuş hâlde, akşamın geri kalanında yalnız kalmaya karar vererek yemekten sonra kamarasına döndü.

Bir saat kitap okudu, dokuz buçukta esneyerek erken yatmaya karar verdi ve uyumaya hazırlandı. Küçük banyosuna giderken birinin kapısının altından bir zarf attığını fark etti. Uzunca bir süre tek yaptığı zarfa bakmak oldu. Sonunda merakına yenilerek eğilip aldı. İçinde sadece Asher'ın olabilecek eğik el yazısıyla yazılmış bir not vardı:

Gece yarısı oyukta buluşalım.

Bölüm Dokuz

Gurur, Everly'nin hayatında fazlasıyla kendini gösteren bir karakter özelliğiydi. Asher onu bütün gün pervasızca görmezden geldikten sonra, şimdi birdenbire gizli bir buluşma mı istiyordu? Öyle bir şey olmayacaktı. Asher karanlıkta oturup tek başına bekleyebilirdi. Madem ki kendisi o yokmuş gibi davranmıştı, o hâlde Everly de ona aynısını yapardı. Bu gayet adil geliyordu.

Kararını verdi, örtüleri kaldırıp yatağa girdi. Kusursuz biçimde anında uykuya dalacak ve sabaha tazelenmiş olarak uyanacaktı. İşin doğrusu, olması gereken tam da buydu, özellikle de önceki gecenin neredeyse tamamında uykusuz kaldığı için. Ancak bunun yerine, her on beş dakikada bir saate baktığını, alçak sesle sövüp saydığını, uyumasının imkânsız olduğunu keşfedince öfkelendiğini fark etti. Asher Adams'ı aklından çıkarmaya kararlı vaziyette, gözlerini sımsıkı kapattı. Tabii ki tam tersi oldu. Korktuğu gibi, düşünebildiği tek şey oydu.

Gece yarısı gelip geçti. Saat on ikiyi çeyrek geçe hafifçe kapısına vurulduğunu duydu. "Daisy."

Bir şeyler duyup duymadığından emin olamayınca yan tarafına dönüp kapıya baktı.

Bir daha, bu sefer biraz daha yüksek sesle vuruldu. "Daisy."

Everly yatakta oturarak kollarını kavuşturdu. Asher isterse kapıyı kırabilirdi; ona kapıyı kesinlikle açmayacaktı.

Tam bir dakika geçti ve sanki Asher kafasını kapıya dayamış gibi tok bir ses duydu. "Lütfen, Daisy."

Ricası Everly'nin kararlılığını zayıflattı. Omuzları düştü, istemeye istemeye örtüleri yana çekip odanın diğer ucuna yürüdü. Kapının bir tarafında biri, diğer tarafında öbürü duruyordu. "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı, Asher'ın onu duyup duymadığını merak etti.

"Seninle konuşmak."

"Sadece git, Asher." Asher'ın oynamak istiyor göründüğü oyunu oynayacak değildi.

"Yapamam."

"Evet yapabilirsin. Tek yapman gereken arkanı dönüp uzaklaşmak."

"İzin ver de açıklayayım," diye yalvardı Asher.

"Açıklamaya gerek yok. Mesajını aldım."

"Bana beş dakika ver. Tek istediğim bu."

Onu geri çevirmek ne kadar cazip gelse de, sesindeki ısrarla afallamıştı. Omuzları sarkarak içini çekti. "Of, tamam," diye homurdandı kaba bir üslupla. "Giyineyim, oyukta buluşuruz."

"Teşekkür ederim." Asher'ın sesinde büyük bir rahatlama vardı.

Everly uzaklaşmasını dinledi. Ağırdan alarak pantolon ve ince bir kazak giydi, sonra yavaş adımlarla Asher'ın bekleyeceğini bildiği yere gitti. Oraya vardığında Asher'ın volta attığını gördü. Usulca yaklaşan ayak seslerini duymuş olmalıydı, çünkü dönüp ona doğru yürümeye başladı.

Everly kolunu uzatarak ona yaklaşmasına engel oldu. "Beş dakikan var ve dört buçuk dakikaya indi, bu yüzden söyleyeceklerinin hepsini söyleyip bitirmeni öneririm. Yorgunum ve yatağa geri dönmek istiyorum."

"Özür dilemek istedim."

Asher'ın aramasının nedeni kendini suçlu hissetmesiydi. "Özrün kabul edildi." Everly gitmeye yeltendi.

"Dört dakikam daha var," diye hatırlattı Asher.

"Asher, dinle, başka bir şey söylemene gerek yok. Anladım; sorun yok. Ben yetişkin bir kızım. Benim hakkımda bilmen gereken şey şu ki, ben oyun oynamam. Dün gece aramızda olanlardan pişmansın. Anlıyorum. Merak etme. Birkaç öpüşmeden başka bir şey değildi."

"Ama öyle değil, Daisy. Pişman değilim ben."

Asher onu kesinlikle aptal yerine koyuyordu. Everly ayaklarını yere vurmamak için çabalayarak kollarını kavuşturdu, sabırsızlığı artıyordu. Asher'ın yerinde duramamasından doğru kelimeleri bulmakta zorlandığını anlayabiliyordu. Kafası karışmış görünüyordu, ellerini saçlarına daldırdı. Everly ona zamanın daraldığını hatırlatmamak için kendini zor tuttu.

"Seni öptüğüme pişman değilim," dedi tekrar. "Gecenin geri kalanında tek düşünebildiğim sendin. Bu mutluluk, bu şaşkınlık duygusu içimde kaynamaya devam etti ama sonra beni sarstı." Kalbinin deli gibi attığı birkaç saniye Everly'ye bakacak kadar yürümeyi kesti.

"Seni sarsan ne?" diye sordu Everly.

Everly'ye doğru bir jest yaptı. "Görmüyor musun? İkimiz de farklı dünyalarda yaşıyoruz. Bundan hiçbir şey çıkmaz. Bunu biliyorum ve sen de biliyor olmalısın. Senden çok hoşlanıyorum; ilk geldiğinden ve internet erişimi olmadan öleceğini söylediğinden beri.

Öpüştükten sonra düşünecek zamanım olunca, bunun olmasına izin verirsem sana gönlümü kaptırabileceğimi fark ettim. Birkaç öpücüğe çok fazla güveniyorum biliyorum, ama anlaman gereken bir şey var..." Devam edip etmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti.

"Devam et," dedi Everly, ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Asher eliyle yüzünü sıvazladıktan sonra konuştu. "Bir ilişkiden diğerine kolayca geçen bir adam olduğumu düşünebilirsin. Bilirsin, her limanda bir kız, bu tür şeyler. Şey, ben öyle biri değilim. Yıllar içinde birkaç ilişkim oldu ve sona erdiğinde perişan oldum. Yeniden kendime gelmem aylar aldı. Bu tür acılardan kaçınmak istiyorum ve seninle böyle olacağını görebiliyordum."

Everly'nin duygusal mesafeyi koruma kararlılığı, Şikago sıcaklarında yenen dondurmadan daha hızlı eriyordu.

"Ne demek istediğini biliyorum." Everly'nin de kötü giden birkaç ilişkisi olmuştu. İlişkileri onu kendine acıyacak, yorganı başının üstüne çekip cenin pozisyonunda yatakta yatıracak hâle getirmişti. Nefret ettiği bir şey varsa, o da ağlamaktı ve dur durak bilmeden ağlamıştı. İlk aşk acısını üniversitedeyken yaşamıştı, Lance mezun olduktan sonra ondan ayrılmıştı, onu terk edip kendi keyifli yoluna giderken Everly'nin mezun olmasına daha bir yıl vardı. Sonra Dave olmuştu. Hemen hemen bir yıl birlikte olmuşlar ve Everly onun hayatının erkeği olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Dave onu, işiyle evli olduğunu iddia ederek terk etmişti. Geriye dönüp baktığında söylediklerinin o kadar da yanlış olmadığını görüyordu.

"Sana gönlümü kaptırmak çok kolay olurdu, Daisy."

Bu kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Kendisi de yolculuğun ilk gününden itibaren Asher'a ilgi duyuyordu. Hastalığı süresince son derece iyi bir bakıcı olmuştu. Birlikte pek çok saat geçirmişler, birbirlerini tanımaya başlamışlar, Everly iyileşirken bir yandan da gülüp eğlenmişlerdi. Bu, diğer ilişkilerinden farklı olarak samimi ve özeldi.

Everly gözlerini indirdi, Asher'ın sözleri içine işlemişti. "Bugünlere dair ne söylediğinden emin değilim."

"Anlamıyor musun?"

"Belli ki hayır. Bunu açıkla bana."

"Bu yolda devam etseydik, kendimi tanıyorum, zamanı geldiğinde gitmene izin vermekte zorlanırdım. Seni özleyip perişan olur, acaba bir şeyler olabilmesinin bir yolu var mı diye merak edip dururdum. Ve olmadığını kabul etmem gerekiyor."

"Başka bir deyişle, başlamadan terk et mi? Bana oldukça kötümser geliyor."

"Mantıklı ol, Daisy. Bana defalarca Şikago'da yaşamanın seni ne kadar iyi hissettirdiğini söyledin. Şehrin bir parçası olmaya dair sevdiğin şeyleri anlatıp durdun. Şirketin senin için çok önemli. Kendini başarıya adamışsın. Kendi yaptıklarımla ilgili ben de böyle hissediyorum. Beni en çok heyecanlandıran şey doğa tutkumu paylaşmak."

Geçerli bir gerekçesi vardı.

"Yani bu gece beni görmek isteme nedenin tüm bunları açıklamak mıydı?" Asher'ın çok mutsuz göründüğünü kabul etmek zorundaydı.

"Seni görmezden gelirsem ayrılmamızın daha kolay olacağını düşündüm. İşe yaramadı. Bir nebze olsun faydası olmadı. Bütün gün kendimi berbat hissettim, bu maskaralığa devam edemeyeceğimi biliyordum. Düşündüğümden çok daha zor oldu ve yanlış yaptığımı fark ettim. Gerekçelerimi bilmeye hakkın vardı."

Asher gözlerine bakıyor, genç kadının neyin olmayacağını anlamasını bekliyordu. Everly ona doğru bir adım attı. "Açıkladığın için teşekkürler."

Asher başını salladı. "İşe yaramıyor, Daisy. Ne kadar denersem deneyeyim seni görmezden gelemiyorum."

"Şüpheleri giderince kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Everly.

"Bilmiyorum," dedi Asher. "Seni tekrar öpmemek için resmen direniyorum."

Everly biraz daha yaklaştı. "Beni öpecek olursan itiraz etmeyeceğimi bilmelisin."

Asher'ın yüzünü kocaman bir sırıtma kapladı. Kollarını ona dolayıp sanki paraşütünü açacak ipmiş gibi onu kucakladı. O gün aldığı ilk nefesmişçesine derin derin içini çekti.

Ayrıldıklarında Everly onun güzel gözlerinin içine baktı. "Buradan nereye gidiyoruz?" diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

Asher alnını alnına bastırdı. "Tanrı yardımcım olsun, hiçbir fikrim yok."

Everly de bilmiyordu. Asher kolunu ona doladı, Everly başını omzuna koydu, birlikte oturdular.

"Üç soru?" diye sordu Asher, yüzünün yan tarafını öptü.

"Bana seninle alakalı bilmediğim üç şeyi anlatmaya ne dersin?" diye önerdi Everly.

"Tamam." Asher'ın gülümsediğini hissetti. "Bir. Ağabeyim benden on yaş büyük ve her zaman yakın olduk."

"On yaş mı?" Everly her nedense yaşlarının daha yakın olduğunu düşünmüştü.

"Sanırım ben annemle babam için sürpriz olmuşum," dedi Asher.

"Şüphesiz çok iyi bir sürpriz."

Asher güldü. "Bilemiyorum. İşte benim hakkımda bilmediğin başka bir şey. Çok fazla bilim kurgu okudum. Yabancı dünyalar beni heyecanlandırıyor. Bütün gece kitap okuduğum, elimden bırakamadığım bilinir."

"Ne kadar tür odaklısın! Bir de benim aşk romanlarımla dalga geçme cüretini gösterdin."

"Ve üç. Yetiştirdiğim evcil tavşan için kasaba panayırından mavi bir kurdele aldım. Adını Ballı Tavşan koymuştum."

Everly güldü. "Pek orijinallik yanlısı değilsin, öyle değil mi?"

"Savunmam yok. Ballı Tavşan çok tatlı bir tavşandı, bembeyaz ve pofuduk tüyleri vardı."

Everly sırıttı. "Bence sen romantik birisin ama bunu kabullenmek istemiyorsun."

Asher kaşlarını oynatarak onunla dalga geçti. "Tamam, sıra sende. Senin hakkında bilmediğim üç şey."

Everly duraksayarak düşündü; ona zaten kendisi hakkında çok şey anlatmıştı. "Dördüncü sınıftayken okuldaki yazım yarışmasını kazandım."

"Okul çapında olan mı?"

"Evet." Gurur verici bir andı.

"Her zaman sınıfının en iyisiydin, değil mi?"

Everly böbürlenmeden ya da üniversiteden sınıf birincisi ve yüksek şeref derecesiyle mezun olduğunun detaylarına girmeden başını salladı.

"Yaratıcı bir yazımcı olduğumu bilmelisin," dedi Asher.

Everly yüzünü çevirmeden Asher'ın ona gülümsediğini hissetti.

Everly başını yana eğerek ona baktı. "İyi bir iş kafam var, ama ekmek pişirmeyi seviyorum."

"Güzel."

"Sorun şu ki, ekmeği yemekten de zevk alıyorum, bu yüzden kendimi tutuyorum ve ayda sadece bir kez pişiriyorum."

"Böyle bir kısıtlama takdire şayan. Tamam, bu akşamki son itirafın?"

Everly gülümsedi. Bunu daha önce kimseye söylememişti. "Lily'nin yatağının altında sakladığı günlüğünü okudum. Rezillikti."

Asher kıkırdadı. "Okuduğunu öğrendi mi?"

"Öğrenseydi hayatta olmazdım."

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki." Ne geleceğini merak etmişti.

"Everly'yi kullanmayı tercih ettiğini söylüyorsun. Bu bir aile adı mı?"

"Hayır, kendim için seçtiğim isim."

"Neden?"

"Hadi ama Asher. Bir iş kadını olarak Daisy adıyla beni ciddiye alacaklarını gerçekten düşünüyor musun?"

Asher başını evet anlamında salladı, ama Everly kaşlarını çattığını görebiliyordu.

"Benim için her zaman Daisy olacaksın," diyerek onu tekrar öptü.

***

Ertesi sabah, Everly ve diğer birkaç kişi pirana tutmaya gitmek için zodyaklara bindiler. Asher, Everly'nin taşıtta olup olmadığını kontrol etti. Everly bindiğinde göz göze gelince Asher gülümsedi. Elini gereğinden uzun tuttu ve diğerleriyle yerine yerleştiğinde ona göz kırptı. Everly tekneyi David, Janice Brown ve Kotz çiftiyle paylaşıyordu. Hepsi olta takımıyla donanmıştı.

"İşte başka bir büyük macera," dedi David, karısına ve Everly'ye gülümseyerek.

Janice, Everly'ye yaklaşarak elini okşadı. "Demedim mi ben sana?" dedi fısıldar gibi. "Bu genç adam sana deli oluyor."

Everly gülümsedi ve Asher'ı kendisine bakarken yakaladı. Asher'ın Janice Brown'ı duyduğunu ve duymamış gibi davranmak için elinden geleni yaptığını düşündü.

"Birkaç gün içinde hepimizin Noel'i kutlamak için geri döneceğimizi düşünmek zor. Burada Amazon'da olmak gerçek dışı geliyor. Çok yakında bitecek."

Asher tam olarak bunu söylemişti. Everly o geceki konuşmalarından sonra çok düşünmüştü. Sabahın erken sa-

atlerine kadar uyku tutmamıştı. Asher farklı dünyalarda yaşıyor olmaları konusunda haklıydı. Öte yandan onun kollarında olmanın ve öpüşmelerinin nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu. Zamanı geldiğinde, ki az kalmıştı, çekip gitmesi ve Asher'ın da buna izin vermesi gerekecekti.

Everly şehre döndüğünde hayatında bir değişiklik yapmaya kararlıydı. Bir kişinin üstesinden gelebileceğinden ya da üstlenmesi gerekenden çok daha fazla sorumluluk almıştı. Jack, Aralık ayının tamamında izin alması için ısrar ederken ne yaptığını bilmiyordu. Everly onun bu karardan pişman olacağına inanıyordu.

Everly ofisten uzak kaldıkça ne kadar stresli olduğunu, yavaşlaması ve bir hayatı olması gerektiğini daha iyi anlıyordu. Bu tatil, nasıl başarılı olma isteğinin kurbanı olduğunu görmesini sağlamıştı. Ailesiyle birlikte geçireceği Noel'den vazgeçmiş, ilişkilerini kaybetmiş, yorulmadan çalışmıştı. Peki ne için?

Zodyak motoru kükreyerek ileriye atılırken Everly neredeyse yerinden fırlayacaktı. Bu faaliyet onu düşüncelerinden bir anda uzaklaştırdı.

"Milyon yıl düşünsem pirana tutmaya gideceğim aklıma gelmezdi," dedi Janice. "David beni hiç düşünmediğim, hayal bile etmediğim yerlere götürüyor."

Everly babasıyla erkek kardeşlerine gördüklerini ve yaptıklarını anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ateşli balıkçılar olarak, pirana yakaladığını öğrendiklerinde, ki yakalamaya kararlıydı, çok etkileneceklerdi.

Zodyak durdu. "Burası su yaşamı bakımından zengin bir bölge."

"Bir sürü pirana mı diyorsun?"

Asher başını salladı. "Bulduğum en iyi yer. Şansımız varsa herkes bir tane, hatta belki daha fazla balık yakalayacak.

Unutmayın, bu bizim akşam yemeğimiz," diye takıldı. "Pirana yakalamazsanız aç kalıyorsunuz."

"Endişelenme tatlım," dedi David, Janice'e. "Ben senin payına düşeni de yakalarım."

"Ben kendiminkini yakalarım, teşekkür ederim," diye karşılık verdi Janice ve oltasını eline aldı.

"Ben de öyle," dedi Everly. "Ben bir çiftçi kızıyım, balık tutmuşluğum var." Sümüksü bir solucana dokunma düşüncesi onu ve ablalarını tiksindirdiği için oltasına yemi babasına taktırdığından bahsetmedi.

Asher, herkesin oltalarını suya daldırmasına yardım etti. Beş dakika geçmemişti ki Profesör Kotz ilk balığını yakaladı. Everly, balığın bu kadar şiddetli mücadele etmesine şaşırmıştı. Profesör oltayı tutmakta zorlanıyordu. Asher balığı yakaladığında, onun bu kadar küçük olması ve bu kadar güçlü şekilde mücadele etmesi karşısında şoke oldular. Asher'ın balığın ağzından kancayı çıkarırken jilet gibi keskin dişleri nedeniyle dikkatli olması gerekiyordu. Koruyucu eldivenler giymişti.

Geri kalanlar dikkatle balığa bakıyorlardı. Everly pirana fotoğrafları görmüştü ama canlısını —yani neredeyse canlıydı— görünce şaşırmıştı. Tamamı ağız ve dişti. Ne kadar tehlikeli olabileceklerini anlayınca sırtında bir ürperti dolaştı.

Asher derslerinden birinde, Amazon'daki en tehlikeli on vahşi hayvan türünü ele almıştı. Pirananın kaçıncı sırada olduğunu hatırlamıyordu ama kesinlikle ilk beşteydi. Zehirli yılanlar ve gezgin örümcekler de o listedeydi.

Janice ikinci balığı yakaladı ve o da profesörün yaptığı gibi balığı bota Asher'ın alacağı kadar yaklaştırmak için mücadele verdi. Pirana oltadan kurtarılıp ilk balıkla birlikte soğutucuya konduktan sonra kadın gururla ışıl ışıl gülümsedi.

"Gördün mü, David? Yardıma ihtiyacım olmadığını söylemiştim sana."

"Elbette aşkım. Seninle gurur duyuyorum."

Sonraki yarım saatte Everly dahil hepsi balık tuttu. Everly çocukken birkaç kere balık tutmuştu. Bunu yapmaya sabrı yoktu ve babasıyla erkek kardeşlerinin bulduğu kadar rahatlatıcı bulmuyordu. İki ablası da Everly'yle aynı şeyi hissediyordu.

İlk piranayı yakaladığında durumunu korudu, o da Janice gibi kendisiyle gurur duyuyordu. Çok geçmeden ikincisini, ardından üçüncüsünü yakaladı. Üçüncüsünden sonra oltasını geri çekti, arkasına yaslandı ve akşam üstünün keyfini çıkardı. Bir kere bile yağmur yağmamıştı, bu ender yaşanan bir zevkti. Her gün aralıksız yağmur yağıyordu ama aniden bastıran sağanakların arasında havanın güneşli ve sıcak olduğu anlar da oluyordu. Bu balık tutma gezisini tam olarak doğru zamana denk getirmişlerdi.

Zodyak kıyıda bir yeşillik takımının alt tarafına sürüklenmiş, akıntı botu gölgeye getirmişti. Otuz dakika boyunca sıcak güneş altında oturduktan sonra, serin gölge hoşlarına gitmişti.

Everly gözlerini kapattı, başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve kendini huzura bıraktı. Bir tek Miriam Kotz henüz balık tutmamıştı ve Everly, Asher'ın, herkes en az bir balık yakalayana kadar gemiye geri dönmek istemediğini biliyordu.

Everly uyuklarken Miriam keskin bir çığlık atınca irkilerek uyandı.

Hızla doğrulup dik oturdu.

Derken Janice çığlık attı.

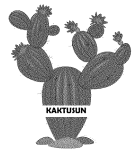
Everly işte o zaman gördü.

Bir yılandı.

Sıradan bir yılan değildi. Çok büyüktü.

Görünüşe göre, tepedeki yapraklardan düşmüş ve zodyakın ortasına inmişti... Tam Everly'nin önüne.

Everly dehşet içinde nefesi kesilerek ayağa fırladı. Zodyakın tabanı ıslak ve kaygandı, hızla dengesini kaybetti. Kolları savrularak geriye doğru tökezledi. Dengesini bulup doğrulamadan botun kenarına, oradan da Amazon Nehri'nin bulanık sularına düştü.

Bölüm On

Asher, Daisy'nin dengesini kaybetmesini, kollarının savrulmasını ve zodyaktan geriye doğru pirana istilasındaki sulara uçmasını izledi. Büyük bir panik içinde hemen harekete geçti. Yılanı yakalayıp botun diğer tarafına attı, sonra zodyakın şişkin kenarından eğilip Daisy'ye ulaşmak için iki kolunu uzattı.

Daisy can yeleği sayesinde hemen yüzeye fırladı. Su püskürterek, sulara vurup çırpınarak çılgın bir çabayla Asher'a ulaşmaya çalıştı.

"Bana kollarını uzat," diye bağırdı Asher, her an kayıp nehre düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

David Brown hamle yapıp Asher'ın ayak bileklerinden birini tutunca Asher Daisy'ye doğru atılarak bileklerinden birini yakaladı. Çabalayarak Daisy'yi diğer elini tutacak kadar yakına çekebildi. Asher bir gayret onu sudan çıkarıp kayığa geri bindirdi.

"Daisy," diye bağırdı, sesindeki korkuya engel olamadan. "Yüce Tanrım, iyi misin?"

Uzun saçlarından yüzüne amansızca sular damlayan Daisy, üzerine yosunlar yapışmış giysisiyle dik oturmaya çalıştı. Asher yaralanıp yaralanmadığını öğrenmek isteyerek Everly eliyle vurup uzaklaştırana kadar kollarını, bacaklarını yokladı.

Daisy boğulur gibi, "Ben iyiyim," dedi, öksürerek ağız dolusu nehir suyu çıkardı.

Asher, yardımcı olacağını umarak birkaç kez sırtına vurdu.

"Yemin ederim Amazon'un yarısını yuttum," diye mırıldandı, bir kez nefes alabilince. İki elini de kullanarak saçlarını yüzünden çekti ve şiddetli bir biçimde titremeye başladı.

Sonra Daisy Asher'ı dehşet içinde bırakarak omuzları sarsıla sarsıla büyük hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Daisy, lütfen, konuş benimle."

Daisy omuzları sarsılarak konuşmak için ağzını açtı ve tekrar kapattı.

Asher ne yapacağını bilemeyerek Janice Brown'a baktı, yaşlı kadının sorunun ne olduğunu sezdiğini umuyordu. Daisy yaralanmış görünmüyordu. En fazla nehir suyu yutmuştu.

Janice Brown Daisy'ye sokulup kolunu omuzlarına koydu, sırılsıklam olmayı umursamıyor gibi görünüyordu. "Tamam Daisy, söyle, içinde kalmasın."

"Anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?" diye mırıldandı anlayışlı yaşlı kadın.

"Ben böyle biri değilim. Becerikli ve güçlüyüm... ama bu yolculuğa çıktığım andan itibaren kendimi aptal durumuna düşürdüm," dedi hıçkırıklarının arasında. "Tam bir aptalım!"

"Göremediğin şu ki Daisy," dedi Janice, rahatlatan, yumuşak bir sesle, "kendini hepimize sevdirdin. Senin başına gelenler herhangi birimizin başına gelebilirdi."

"Belki, ama benim başıma geldi."

Daisy birkaç kez burnunu çekerek ne kadar üzgün olduğunu söylemek ister gibi Asher'a baktı. Janice kocasının yanına geri döndü.

Asher kendini tutamayıp onu kollarına aldı, hiç bırakmayacakmış gibi sarıldı. Can yeleğiyle olmak istediği ölçüde yakın olmak zordu. Asher, onu rahatlatırken kendi giysilerinin ıslanmasını umursamıyordu. Hiçbir şey Daisy'yi kollarından uzak tutamazdı.

Asher alnını onunkine dayayarak, "Senin denize düştüğünü görünce ömrümden on yıl gitti," dedi.

Daisy kolunun ön kısmı ile burnunu sildi. "Yılan nerede?"

"Gitti."

"İyi bari, yoksa suya geri dönerdim," dedi burun çekişleri arasında, gülümsemek için cesurca çaba sarf ediyordu.

Asher onun şaka yaptığını düşünmek zorundaydı. Daisy'yi bırakmak zordu ama onu gemiye geri götürmesi gerekiyordu. Islak ve perişandı, onu bu kadar rahatsız görmek, duş alabileceği, üstünü değiştirebileceği yere güvenle geri dönmesini daha fazla istemesine yol açtı.

Nehirde son sürat giderlerken Asher ona göz kulak oldu. Daisy şoktan ve soğuktan titriyordu. Zodyakın dibinde, kolları dizlerine dolanmış otururken hâli içler acısıydı, hâlâ her yerinden sular damlıyor, etrafında birikiyordu.

Asher Hollywood sayesinde pirananın kötü bir üne sahip olduğunu biliyordu. Gerçekler farklı şeyler söylüyordu. Balıklar insanlara pek saldırmazdı. Dahası, Amazon'da balık tuttukları bu bölgede bol miktarda böcek, kabuklu, solucan ve istiridye yavrusu vardı ki bu onların ortak beslenme alışkanlıklarıydı, bu yüzden Daisy hiçbir zaman gerçek anlamda tehlikede olmamıştı. İçgüdüsel olarak tüm bunları biliyordu, ama gene de onun zodyaktan düştüğünü görünce paniklemişti.

Janice Daisy'nin elini okşayarak gemiye ulaşana kadar onunla yatıştırıcı bir şekilde konuştu. Asher, havluların hazır olmasını sağlamak için telsizle haberleşti.

Daisy geride durarak zodyaktan en son indi, Asher gemiden inmesine bizzat yardım ederek onu kamarasına götürdü.

"Bir duş al, sonra buluşalım," dedi Asher, ondan ayrılmak zor geliyordu.

Daisy omuzlarına dolanmış havluyla burnunu çekti. "Bu hafta için ayrılmış iki duşumu çoktan aldım."

"Sorun değil, bunlar hafifletici nedenler." Bunu asla yüksek sesle söylemezdi, ama Daisy Kara Göl'ün Canavarı'na benziyordu. Hem yolcu hem de mürettebat tarafından görülmesi muhtemel olmasına rağmen, eğilip Daisy'yi alnından öptü. "Seni bekliyor olacağım."

"Ben... uzun sürmez."

Daisy şaşırtarak öne doğru eğilip başını onun göğsüne bastırdı. "Bilmiyorum, insanların gözlerine nasıl bakabileceğim."

"Sana bunu söyleten ne?"

"Tam bir sakarım ben," diyerek inledi. "Hayatım boyunca böyleydim. Okulda kimse beni takımına istemezdi. Aldığım tek B'yi beden eğitiminden almıştım."

"Daisy, aşkım, olanlar için kimse seni suçlamayacak, en azından ben." Saçlarından sular damlıyordu, giysileri vıcık vıcıktı, ayakkabılarından yosunlar sarkan hâliyle çok güzeldi. Ne kadar tuhaf görünse de o ana kadar Daisy'den daha güzel birini hiç görmemişti. Kendini ona karşı iki kat korumacı hissetti ve bu kadar kısa sürede kendisi için ne kadar değerli hâle geldiğini anladı.

Çok yakında kendi yollarına gideceklerdi ve bu hem iyi hem kötüydü. İyiydi, çünkü bu kadına âşık olmak inanılmaz derecede kolaydı. Ancak aralarındaki farklılıklar ortadan kalkmayacaktı, bu yüzden ne kadar erken giderse o kadar iyi olacaktı. Ve kötüydü, çünkü çok uzun zaman aklından çıkmayacağını biliyordu.

Asher toplantı salonuna girdi, her zaman hazır olan demlikten bir fincan kahve doldurdu ve fırından yeni çıkmış yulaf ezmeli bir kurabiye aldı. Yemek personeli, tüm gün mevcut olacak şekilde bol atıştırmalık temin ediyordu. Diğer yolculardan birkaçı balıkçılık seferinden dönmüş, etrafta oturuyordu. Asher gemide bulunanların birbirleriyle sohbet etmelerini izlemekten zevk alıyordu. Bu yolculuklarda pek çok arkadaşlık kurulduğunu biliyordu. Çiftlerin tanışmaları ve daha sonra, gelecekteki bir tarihte başka bir *Gezgin* gemisinde birlikte seyahat etmeleri alışılmadık bir şey değildi.

"Asher," diye seslendi Penny adındaki yolculardan biri. Elli yaşlarındaydı ve yaşına uygun şekilde isimlendirilmişti, çünkü şimdi yer yer ağarmış saçları yeni çıkmış bakır para rengindeydi. "Daisy'nin denize düşmesiyle ilgili duyduklarım nedir? Yaralandı mı? Tanrı aşkına ne oldu?"

Asher yılanı anlattı, kadına her şeyin yolunda olduğunu ve çok şükür Daisy'nin yaralanmadığını söyledi.

"Zavallı kız; her şey onun başına geliyor gibi görünüyor."

"Gerçekten de öyle görünüyor, değil mi? Olanlardan hiçbirini memnuniyetle karşıladığını sanmıyorum. Tüm bunları gayet iyi kaldırdığını söylemem gerek."

Penny başını salladı. "Duyduğuma göre, bu tam olarak beklediği yolculuk değilmiş."

"Öyle sanıyorum." Asher, onu *Amazon Gezgini*'ne getirenin kader olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. Yanlış anlamanın nasıl gerçekleştiğine dair tüm detayları bilmiyordu, ama aşırı hevesli genç bir asistanla ilgili gibiydi. Yanlış giden her şey kendi lehine olmuştu. Tüm bunlar olmasaydı asla onunla tanışamazdı.

Asher Daisy'yi kamarasına bıraktıktan on beş dakika sonra, Daisy ana toplantı alanına girdi. Bakışları hemen

Asher'ınkini buldu. "Müsaade edersen, Daisy'yi kontrol etmek istiyorum."

"Elbette," dedi Penny hafif bir tebessümle.

Daisy duş almış ve kıyafetlerini değiştirmişti, ama salona girerken üzgün bir hâli vardı. Asher onu karşıladı, elini tutarak daha önce oturdukları küçük oyuğa götürdü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Yan yana oturduklarında Daisy'nin boştaki eline uzanıp her iki elini de ellerine aldı.

Daisy gözlerini indirdi, birleşen ellerine konsantre olmuş gibiydi. "O yılana aşırı tepki verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Kendini suçlayamazsın, Daisy. Bu herkesin başına gelebilir."

"Bunu söyleyip duruyorsun, ama benim başıma geldi. O yılanı görüp panikledim, sonra dengemi kaybettim ve kendimi durduramadım. Ne olduğunu anlayamadan suyu boyladım. Benim neyim var bilmiyorum. Bu ben değilim. Ofiste böyle değilim. Yetenekli ve olgunum... ya da eskiden öyleydim. Artık kendimi pek tanıyamıyorum. Sanki tüm dünyam altüst olmuş gibi."

Asher onun elini dudaklarına götürüp parmak eklemlerini öptü. "Biliyorum. Tanıştığımız andan beri ben de kendimde değilim. Piranaların sana saldırmasının pek ihtimal dahilinde olmadığını biliyordum, ama sen suya düştüğün anda tüm bu ilim ve bilgi meşhur pencereden fırlayıp gitti." Asher korktuğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Peşinden nehre atlamamak için var gücüyle mücadele etmişti. Daisy'nin yanakları çekici bir tonda pembe pembe oldu.

"Sana bir zarar gelseydi ne yapardım bilmiyorum. Bununla başa çıkamazdım." Şimdi bile, zodyaktan düştüğü an aklına gelince kalp atışları hızlanıyordu.

"Sonu iyi biten her şey iyidir, öyle değil mi?"

Kaptan göründü, herkesle tek tek ilgilenip havadan sudan konuşarak yolcuları selamladı. Zamanın elverdiği ölçüde yolcularla kaynaşmak Asher'ın görevinin bir parçasıydı. İstemeye istemeye Daisy'nin elini bıraktı. Ondan ayrılmak içinden gelmiyordu, ama ekipteki görevini de ihmal etmek istemedi.

"Git," diye fısıldadı Daisy, içinde bulunduğu ikilemi anlamış gibi.

Asher, kaptanın Brownlarla çene çaldığını görüp onlara katıldı.

Kocası hikâyeye devam ederken Janice gülümsedi. "Ve suya düştü. İyi ki Asher soğukkanlı davrandı. Janice'le ben donakaldık. Ne yapacağımızı bilmiyorduk."

"Sen de yardım ettin, canım," diye hatırlattı Janice.

"Doğru," dedi Asher. "David, Bayan Lancaster'ı nehirden çıkarmama yardım etti."

"Bayan Lancaster," diye tekrarladı Kaptan Martin, yavaşça başını iki yana salladı. "Onun olduğunu bilmeliydim. Sorun konusunda yeteneği var gibi görünüyor."

Asher olanların hiçbiri tesadüften başka bir şey değilse de bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Neyse ki gemi yolculuğu birkaç gün içinde bitiyor ve gemiden inecek."

Asher'ın hem korktuğu hem de memnuniyetle karşıladığı bir gün.

"En iyisi genç kadını kendim kontrol edeyim," diye devam etti Kaptan, Brownlar giderken. Kaşlarını çatarak ekledi, "Şirket bir davayı hoş karşılamazdı."

"Bayan Lancaster'ın yasal işlem yapma niyetinde olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Asher.

"Bunu duymak güzel."

Daisy'nin oturduğu tarafa göz attığında gitmiş olduğunu gördü. Sadece kamarasına döndüğünü tahmin edebilirdi.

Onu kontrol etme isteğine karşı koydu. İlk başta, onun yolundan uzak durmaya kararlıydı, ama görünüşe göre evren ikisini bir araya getiriyordu.

Ondan kaçma girişimleri acınası bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı, bunu ona açıklamak zorunda hissetmişti. Şimdi ise kendini ona her zamankinden daha yakın hissediyordu. Bir gece önce buluştuklarında amaçladığı son şey onu tekrar öpmekti. Daisy şimdi nereye gidiyoruz diye sormuştu. Asher keşke bilseydi. Kesin olan bir şey vardı: Eğer kalbine girmesine izin verirse bu ilişkinin başarısız olması garantiydi. Bu çekimin dışında, hayatlarının çok az ortak noktası vardı.

Asher bunu biliyordu.

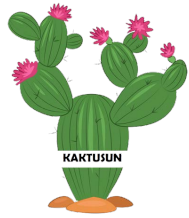
Daisy de biliyordu.

Her ikisi de bu gemi romantizminden bir şey çıkma ihtimalinin olmadığını anlayan akıllı insanlardı. Gene de savaştıkları bu çekim aralarındaki elektrik gibi görünüyordu. Ne zaman bir araya gelseler Asher kendini gülümserken buluyordu. Daisy'den bir insan olarak gerçekten hoşlanıyordu.

Öte yandan, onun Şikago'dayken Amazon'da tanıdığı kadından farklı bir insan olduğundan şüpheleniyordu. Aklında şimdi tanıdığı hâliyle kalması kendisi için çok daha iyi olurdu. Şikago'da kendine güvenen, yetenekli ve bilgili Everly'ydi, ama kendisiyle birlikteyken, burada Amazon'da sevimli, komik ve felaketlere yatkın Daisy'ydi. Daisy çekimine kapıldığı kadındı, ama Everly için böyle hissedeceğinden emin değildi.

Zamanı geldiğinde ona veda edecek, aklından çıkaracak ve hayatına devam edecekti.

O hâlde neden Daisy'yi unutmanın kabul etmek istediğinden çok daha zor olacağını hissediyordu?

Bölüm On Bir

Yolculuğun son günleri Everly'nin hoşuna gitmeyecek kadar hızla geçip gitti. *Amazon Gezgini* güzergâhın bir parçası olarak, gemiyi Manaus'taki limana geri götürmek için Amazon Nehri'nin bir kolunu izledi.

Janice'le David Brown bir hafta daha kalacaklardı ve özenle hazırlanmış bir ağaç evde kalmak için yağmur ormanlarının derinliklerine yolculuk edeceklerdi. Everly, Janice'in hakkını vermeliydi; yaşlı kadın kocasını dünyanın sonuna kadar takip etmeye, onunla her macerayı yaşamaya kararlıydı.

Yolculuk Everly'nin tahmin edebileceğinden çok daha iyi geçmişti ve bu büyük ölçüde Asher'la alakalıydı. Yağmur ormanlarının hassas ekosistemi hakkında çok fazla şey öğrenmiş, ömrü boyunca hatırlayacağı maceralar yaşamıştı. Ama bunlar bu geziyi böylesine başarılı kılanların sadece küçük bir kısmıydı. Everly; Brownlar ve Kotzlarla iyi arkadaş olmuştu. Profesör Kotz, Amerika'ya yapacakları bir sonraki seyahatte Şikago'yu ziyaret edeceklerine ve Daisy'yle bağlantı kuracaklarına söz vermişti.

Tek tatsız tarafı Asher'ı geride bırakmaktı. Everly uçakta gelirken bir Latin sevgili bulmayı hayal etmişti, dünyasını alt üst edecek bir adamla tanışmayı hiç beklemiyordu. Artık Asher'ı tanıdığına göre, iletişimlerinin yolculukla beraber sona ermesini istemiyordu. Son iki haftada çok

düşünmüştü. Kolay Ev'deki pozisyonunu düşünmüştü. Ailesiyle ilişkisini düşünmüştü. Ve Asher'ı düşünmüştü.

Everly, ona âşık olduğunu biliyordu. Bu onu heyecanlandırıyor, ama aynı zamanda korkutuyordu. Onunla tanışmak Everly'yi değiştirmişti. Tüm dünya canlı ve yeni geliyordu. Güneş daha parlak görünüyordu, yıldızlar daha berraktı. Everly bu duyguya kalın bir kışlık kazak gibi sarınmak ve onu yüreğinde sımsıkı tutmak istiyordu.

Asher'ın da aynı şeyleri hissettiğine inanmak istiyordu. Öpme şekli öyle olduğunu söylüyordu. Yine de Asher geçen hafta birkaç kez ilişkilerinin sürdürülebilir olmadığını, Everly'nin yolculuk sonunda çekip gideceğini, kendisinden bir daha hiç haber almayacağını ima etmişti.

Şimdi gemi Manaus'taki limana yaklaşırken Everly bunu yapamayacağını biliyordu. Asher'la gerçekten bir daha birlikte olmayacaksa, o zaman konuşması ve ona hissettiklerini anlatması gerekiyordu. Bir sivrisinek ısırığının olumsuz reaksiyonundan kurtulmuş, vahşi Amazon savaşçılarıyla ormanda kaybolmuş ve piranalarla dolu sulara düşmüştü, ama Asher'a âşık olduğunu söylemek, bu yolculukta yaşadığı her şeyden daha korkutucu geliyordu.

Cesaretini toplayarak kendine, eğer Asher da onun hissettiğine yakın bir şeyler hissediyorsa bu aşk hikâyesine bir şans vermek isteyeceğini hatırlattı. İstenirse mutlaka bir yol bulunacağını göz ardı edecek kadar uzun zamandır iş dünyasındaydı. Kulağa klişe gibi gelse de deneyimleri ona öyle olmadığını söylüyordu.

Asher bunu itiraf etmeyebilirdi, ama derinlerde kendisi onu nasıl hayatında istiyorsa, Asher'ın da onu hayatında istediğine inanıyordu. Bu bir gemi kaçamağından başka bir şey olmasa, onu bu şekilde öpemezdi. Asher'ı tutan her neyse... o ateşli öpüşmeler Asher'ın bunu anladığına ve... kendilerine bir şans vermeleri gerektiğini fark ettiğine dair umut veriyordu.

Amazon Gezgini, o sabah saat sekizde Manaus'taki limana ulaştı ve liman yetkilileri tarafından geminin işlemleri yapıldıktan sonra saat on civarında karaya çıkabilecekleri söylendi.

Asher onunla en sevdikleri yerde, ana toplantı salonundaki oyukta oturdu ve elini tuttu. Diğer yolcular birbiriyle kaynaşmış, sohbet ediyor, fotoğraf paylaşıyorlardı. Brownlar Penny'yle sohbet ediyor, Profesör Kotz, güvenlik görevlisi Mike'la konuşuyordu.

Ya şimdi yapacaktı ya da sonsuza kadar susacaktı. Ya konuşup Asher'a hissettiklerini söyleyecekti ya da çekip giderek hayatının geri kalanında bundan pişmanlık duyacaktı.

Kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki sesi kulaklarında yankılanıyor, çevredeki tüm konuşmaları bastırıyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var, Asher," dedi cesaretini toplayarak.

Sesinde bir şey, Asher'ı ciddi olduğu konusunda uyarmış olmalıydı. Gözleri Everly'nin gözlerine kilitlendi.

Kalbini ona açarak, "Sana âşık oluyorum... Biliyorum, birbirimizi sadece iki haftadır tanıyoruz," dedi. "Ama hayatımın en güzel iki haftasıydı ve bitmesini istemiyorum. Önümüzde engeller, yanıtlamamız gereken sorular, vermemiz gereken tavizler olduğunu biliyorum. Ben hazırım, her şeye hazırım ve umarım sen de öylesindir."

Büyük beyanı boş bir sessizlikle karşılandı. Sanki salondaki tüm hava dev bir hortumla çekilmiş, sanki güneş batmış, sıcaklığı ve ışığı da beraberinde götürmüş gibiydi.

Asher konuştuğunda sesi alçak ve üzüntülüydü. "Aslında bana âşık olmuyorsun, Daisy."

Daisy söylediklerini reddederek başını iki yana salladı. "Kendi kalbimi biliyorum ben."

"Öyle olduğunu düşünebilirsin," dedi Asher. "Bu gemi romantizmleri oldukça yaygındır. Mürettebattan diğerlerine olanları izledikten sonra, bu duyguların hızla kaybolduğunu biliyorum. Ofise dönüp de rutinine başladığında uzak bir anı olacağım."

Tartışmak üzereydi ama Asher aniden konuyu değiştirdi. "Ofise geri dönmeye hazırsın, değil mi?" diye sordu, sanki Everly'nin söylediği tek kelimeyi duymamış gibi. "Cevap vermeni bekleyen yüzlerce e-posta olduğunu tahmin edebiliyorum."

Asher'ın kendi açıklamalarına karşılık olarak e-postalarla ilgili yorum yapmasından mahcup hâlde ona baktı. Konuşmak üzereydi ki Alex Freeman ve karısı ellerinde valizlerle yanlarından geçti. Alex Everly'nin Asher'la oturduğunu görünce durakladı.

"Umarım maceralarına rağmen gemi yolculuğundan zevk almışsındır, Daisy."

"Aldım ve teşekkür ederim." Alex'in valizlerini fark etti. "Tatil için izinli misin?"

Alex, Asher'a kaşlarını çattı. "Tüm mürettebat izinli. Gemi bakıma giriyor, bu yüzden iki haftamız boş. Alice'le Noel eğlencesi için Rio'ya gidiyoruz."

"Tüm mürettebat mı?" diye sordu Daisy. Asher boş zamanı olduğundan bahsetmemişti. Bu her şeyi değiştiriyordu.

Alex uzun adımlarla uzaklaşırken Everly Asher'a döndü, fışkıran bir petrol kuyusu gibi içi heyecanla çalkalanıyordu. "Asher," dedi ellerini sıkıca kavrayarak. "Benimle Şikago'ya dön. Ağabeyinin ziyarete gelmeni istediğini söylemiştin. Ve Noel'de Şikago... Büyüleyici olur. Tüm ışıklar ve şenlikler. Ailemle tanışabilir, Büyükanne Ruth'un tarifi çikolatalı şekerlemeyi tadabilirsin. Şekerleme seviyorsun, değil mi? Herkes sever."

Asher elini çekti. "Şikago'ya gitmeyeceğim."

"Ama..." Everly lafını bitirmedi, çünkü yüzünü tuğla duvara çarpmış gibiydi. Asher, programındaki bu molayı bilmesini istememişti. Kendisine kasten söylememişti.

Asher bunu göz ardı edeceğini düşünüyorsa yanılıyordu. "Tam iki boş haftan var ve—"

"Daisy, lütfen," dedi sertçe, lafını keserek. "Bunu yapma."

"Ne yapmayayım?" Beyni lazer hızıyla çalışıyordu. Asher'ın onun duygularını paylaşmadığına inanmıyordu. Yalan söylüyordu. Öyle olması gerekirdi. Asher duygularıyla oynayacak biri olmadığını, rutin olarak romantik ilişkilere girmediğini ısrarla belirtmişti. Daisy istisnaydı. Ve ona inanmıştı. Asher ciddiydi. Dürüsttü. Kendi hissettiklerinin küçük bir kısmını bile deneyimlemeden onu tutup öpemezdi.

Asher, bundan sonra ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi başka tarafa bakarak huzursuz huzursuz kıpırdandı. Pişman olacağı bir şey yapmıştı ve işleri daha da karıştırmadan nasıl geri çekileceğini bilmiyordu.

"Bence sen harika birisin, Daisy ve senden hoşlanıyorum."

"Benden hoşlanıyor musun?" Bu kelimeden nefret ediyordu. *Hoşlanmak*. Zayıf geliyordu. Sulandırılmış sevgi. Asher kendisinden yemekten sonra tatlıyı sevdiği gibi hoşlanıyordu. İdareli. Küçük dozlarda.

Asher, sanki kelimeleri söylemesi Daisy'nin onları duyması kadar zormuş gibi başını eğmişti.

Aralarında beton kadar kalın bir sessizlik vardı. Everly nefes almakta zorlanıyordu.

Asher ona bakmaktan kaçındı.

Daisy tekrar konuşabilince, "Sanırım bu söylediğin her şeyin bir yalan olduğu anlamına geliyor—" dedi.

"Hayır," dedi Asher, lafını keserek. "Her kelimesinde ciddiydim. Lütfen böylesinin daha iyi olduğunu kabul et."

"Kimin için daha iyi? Senin için mi daha iyi? Benim için mi?"

Asher omuzlarını dikleştirerek ona baktı, bakışları yoğundu. "Şikago'ya dönecek, gene Everly olacaksın. O kadını tanımıyorum ve ondan hoşlanacağımdan bile tam olarak emin değilim."

Everly bu sözlerden irkildi. "Ben tek ve aynı kişiyim, Asher. Yüzlerce emlak komisyoncusunun önünde durmamın veya ailenin ineğini sağmamın önemi yok. Kendimden... şu anda baktığın kadından başkası olamam."

"Ben de kendimden başkası olamam," diye karşılık verdi Asher. "Ben senin dünyana uymuyorum, sen de benimkine uymuyorsun."

Asher yoğun ve üzüntülü bakışlarla ona bakıyordu, sanki anlaması için yalvarıyormuş gibiydi.

"İkimiz de bu duyguları canlı tutmaya, uzun mesafeli bir ilişki kurmaya çalışabiliriz," diye devam etti Asher. "Sen Şikago'da, ben de burada. Mektuplar, e-posta ve mesajlar yazabilir ya da mümkün olduğunda görüntülü sohbet edebiliriz, hatta birkaç kez birbirimize gidip gelebiliriz. Ama ne amaçla?"

Everly ağzını açtı, cevap vermeye hazırdı. Ama Asher bitirmemişti, söyleyecek çok şeyi var gibiydi.

"Birkaç hafta, birkaç ay, belki de bir yıl sonra, birimiz tüm bunların boşuna olduğunu fark edeceğiz. Son iki haftadır yaşadıklarımızdan başka bir şey olmadan gitmene izin vermek acımasız görünebilir. Ama sonunda ya sen ya da ben, tek geçerli cevabın ayrılmak olduğunu kabul edeceğiz. Bunu şimdi yaparak ikimizi de hem endişeden hem gönül yarasından kurtarıyorum."

Everly ellerini parmaklarına giden kan akışını kesecek kadar sıkı kenetleyerek ona baktı. "Bağışla beni, Asher, aramızda özel bir şeyler olduğunu sanıyordum. Yanılmışım. Bu iki hafta keyifli romantik bir ara fasıldan başka bir şey değildi... dediğin gibi, bir gemi romantizmi. Gereğinden fazla anlam çıkardığım için özür dilerim."

Asher onunla çelişmemek için çabalıyormuş gibi başını çevirdi.

Everly sahte bir kahkaha attı. "Suç tüm o okuduğum aptal aşk kitaplarında. Sorun bu olmalı."

"Nasıl yani?"

"Nasıl mı?" diye tekrarladı Daisy. "Bu kitaplar beni mutlu sonlara inanmaya yöneltti. Bu gerçek dünya, bu yüzden lütfen aptal olduğum ve daha fazlasını aradığım için beni affet. Vereceğin daha fazla bir şey olmadığı açık. Bu da talihsizlik, çünkü benim var. Kalbimi çok kolay ele geçirebilirdin."

"Daisy, bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun? Seni asla unutmayacağım."

Asher'a inanmıyordu. Gözden uzak olan gönülden de uzak olurdu. Asher'ın umduğu buydu ve bunu gerçekleştireceğinden şüphe duymuyordu. "Bunu söylemen çok hoş. Öte yandan ben seninle tanıştığımı bile unutmak için tüm irade ve kararlılığımı kullanacağım. İstediğin bu ve dediğin gibi, böylesi en hayırlısı."

Asher sarardı, ama aksi yönde bir şey söylemedi.

"Gemiden ayrılmadan önce sana teşekkür etmek istiyorum. Geldiğimde, yoğun bir iş temposundan çıkmıştım, aşırı stresli ve sıkıntılıydım. Artık değilim ve bu seninle birlikte olmaktan öğrendiğim derslerden kaynaklanıyor. Doğayı senin gözlerinle görmek harika bir deneyimdi."

"Teşekkür ederim."

Birkaç güne Everly Şikago'ya dönecek, Asher da zamanını planladığı şekilde dolduracaktı. Bilmediği şuydu ki Daisy bıraktığı kadın olarak dönmeyecekti. Amazon ve Asher onu değiştirmişti, başka hiçbir şey için olmasa bile, Asher'a bunun için teşekkür etmesi gerekirdi.

Everly iki haftanın ardından, yoldan nasıl saptığını ve diğer her şeyi dışlayarak kendini işine kaptırdığını açıkça görebiliyordu. Jack'i kurtarmak, paylaşılması gereken sorumlulukları üstlenmek sandığından çok daha pahalıya mal olmuştu. Ancak kamarasında hapsolmuş ateşli ateşli yatarken kafasını boşaltacak vakti olduğunda önündeki perde kalkmış, sis dağılmış ve nasıl bir kadına dönüştüğünü görebilmişti. En basitinden, gözleri açılmıştı. Everly, artık o kadın olmak istemediğini anlamıştı. Yeni öncelikleri vardı ve geri döndüğünde, yapmayı planladığı ilk şeylerden biri Jack'e bunu açıklamak olacaktı.

Çok geçmeden gemiden ayrılma vakti gelmişti. Asher, tuhaf konuşmalarını atlamayı seçti.

"Uçağın saat kaçta?" diye sordu.

Everly söyledi ve Asher yaklaşıp almaya yeltenmişken bavulunu kendisi aldı.

"Ben hallederim. Gene de teşekkürler." Bavulunu kendisinin taşıması gurur meselesiydi.

"Opera binasını veya balık pazarını ziyaret etme fırsatı bulamaman çok talihsiz oldu," dedi Asher, sessizliği doldurmak için saçma sapan yollar arıyormuş gibiydi.

"Belki bir dahaki sefere," dedi Everly duygudan yoksun bir sesle. Brezilya'ya bir daha gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Yağmur ormanı ve Amazon Nehri dışında ülkenin çoğunu görmemişti. Şu anki ruh hâliyle Asher'ı anımsatacak yerlerden kaçınmayı tercih ediyordu.

"Marketteki balık çeşitleri görülmeye değer," diye devam etti Asher derslerinden birini veriyormuş gibi. "Ama-

zon, beş bin altı yüzden fazla türüyle dünyanın en büyük tatlı su balıklarına sahiptir."

Sözleri sessizliği doldurmaya pek yaramadı. Everly sırada duruyor, taksilere bakarak inmeyi bekliyordu. Birkaç dakika içinde Asher'dan uzaklaşacak, her şey tam da onun istediği şekilde son bulacaktı.

Asher Daisy'nin hiç ummadığı bir hamleyle asma köprüden onunla birlikte indi ve onu taksi sırasına götürdü. İlk sıradakiyle akıcı bir Portekizceyle konuştu. Sürücü başını salladı, araçtan inerek bavulunu alıp bagaja koydu.

"Sanırım bu kadar," dedi Asher. Everly'nin karşısında durdu, ellerini yavaşça omuzlarına koydu.

Everly teması keserek geri adım attı. Mücadele ruhunun tutuşması bu kadar uzun sürmüştü. "Cidden çekip gitmeme izin vereceksin misin, Asher?"

Asher sözler şoke etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. Ona göre bu mesele çoktan çözülmüştü.

"Bunu çoktan halletmiştik, Daisy. Bizi kurtarıyorum—"

"'Biz' deme, çünkü bu senin kararın, tamamen seninle ilgili. Geçmişinde senin âşık olmaktan korkmanı sağlayan ne oldu bilmiyorum. Her neyse önemli bir şey olmalı."

Asher başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun."

"Yanılıyor olabilirim. Şu an bildiğim tek şey düşündüğüm adam olmadığın, Asher Adams. Korkağın birisin."

Asher irkilerek bir adım geri çekildi.

"Bir gün geriye baktığında seni tüm kalbiyle sevecek bir kadından uzaklaştığını hatırlayacaksın. Seni kendi dünyasına davet edecek ve seninkini paylaşmaya hazır bir kadından. Sadece risk almaktan korktuğun için. Korkularına boyun eğdin ve ona söz hakkı vermeden ya da çaba gösterecek kadar önem vermeden onun için en iyi olana karar vererek onu uzaklaştırdın. Güzel bir yaşam dilerim, Asher. Yalnız ve boş olacağını tahmin ediyorum. Sadece kendi seçimin olduğunu unutma."

Söyleyeceğini söyledikten sonra taksinin arka koltuğuna oturarak kapıyı kapattı. Koltuğa yerleşir yerleşmez taksi rıhtımdan ayrıldı.

Everly arkasına bakmadı.

Bu gerçekten sondu. Asher'a onu aklından çıkarmayı planladığını söylemişti ve bunda ciddiydi.

Everly Şikago'ya indiğinde, neredeyse on dokuz saattir uyumamıştı. Gece yarısı havaalanından evine gitmek, trafik olmadığı için sorunsuz olmuştu. Everly her yerde Noel'e dair süslemeler olduğunu fark etti. Navy Pier'dan geçerken iskeledeki pırıl pırıl ışıklar eve hoş geldin diyordu.

Telefonunu kontrol edince Jack'in bir sürü mesaj attığını, elinden geldiğince çabuk ofise uğramasını istediğini gördü. Bu sürpriz olmamıştı. Jack'in son iki haftayı nasıl geçirdiğini merak etti, bir kriz çıktıysa baş edebildiğini umuyordu, çünkü mümkün olan en kısa sürede Indiana'ya gitmeyi planlıyordu.

Mesajları incelerken Asher'dan mesaj arandığını fark etti ve romantikliği için kendini tekmelemek istedi. Birkaç fotoğraf göndereceğine söz verdiği için Asher'da telefon numarası vardı. Kendisini aramadığı için bunun gerçekten son veda olduğuna inanmak zorundaydı.

Everly'nin bir karar vermesi gerekiyordu. Geçirdikleri zaman için minnettar olabilir ve hayatına devam edebilirdi ya da şimdiye kadar yaşadığı en gelecek vaat eden ilişkinin kaybı içinde debelenebilirdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve bunu gerçekleştirmeye kararlıydı.

Ertesi sabah duş alıp valizini boşalttıktan sonra istendiği gibi ofise gitti. Çalışanlardan birkaçı onu karşıladı ve geri dönmesinin iyi olduğunu söylediler.

Annette'in masasında olmadığını fark edince nerede olduğunu merak etti. Belki de Everly uzaktayken asistan gerçek yüzünü göstermiş ve canı isteyene kadar işe gelmeye zahmet etmemişti.

"Everly." Jack onu görür görmez ofisinden fırlamıştı. "Gelmişsin. Mesajlarımı aldın mı? Sen yokken buraların eskisi gibi olmadığını söylemeliyim. Sana ihtiyacım var—"

"Annette nerede?" diye sordu, Jack'in lafını keserek.

"Annette...Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Hayır. Onunla bir sorunu halletmem gerekiyor."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Jack, yüzü pişmanlıkla doluydu. "Ne yaptığını öğrendim. Rahatlayıp enerji toplayabilmen için sana lüks bir gemi seyahati ayarlamasını istemiştim, ama bunun yerine seni Amazon'a yollamış."

"Bu kirli bir numaraydı." Everly, yolculuğun hayatının deneyimine dönüştüğünü Jack'in bilmesini istemiyordu.

Jack ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Sen gittikten sonra pişman olduğuna inanıyorum."

Bu bir sürprizdi. "Ne yaptığını itiraf etti mi?"

"Hayır... Tam olarak değil."

"O hâlde nasıl öğrendin?"

Jack belli ki rahatsız olmuştu, yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Ticari Borçlar, masrafları sorguluyordu ve Annette'in sana *Amazon Gezgini*'nde yer ayırttığını görünce ona sordum. Sen talepkâr, eleştirel ve adaletsiz korkunç bir patron olduğun için bunun adil olduğunu düşündüğünü itiraf etti."

"Sen de ona inandın mı?"

"Hayır. Onu başka bir projede görevlendirdim, onu da yüzüne gözüne bulaştırdı. Ofiste kimse onunla çalışmak istemedi, bu yüzden tavrını geliştirebileceği bir yol düşünmesi için onu eve gönderdim."

Everly yüksek sesle gülmemek için direnmek zorunda kaldı. "İşe yaradı mı?"

Jack'in omuzları düştü. "Beklendiği gibi annesine ağlamaya gitti, sonra da annesi arayarak değerli kızına kötü muamele ettiğim için beni azarladı."

Everly kollarını kavuşturdu. Durum gittikçe daha da ilginçleşiyordu.

"Kız kardeşim Annette'e adil davranmadığımı ve onu bir tiranın asistanı yaptığımı söyledi."

"Ne?" diye patladı Everly.

"Sonra da Louise, Annette'in artık benim için çalışmayacağını ve başka bir yerde iş arayacağını söyledi."

Bu komikti. "Bu durumda, her şey yolunda."

"Sanırım, sadece kardeşim artık benimle konuşmuyor."

Everly, bu tutumla Annette'in hiçbir işte uzun süre tutunamayacağını tahmin ediyordu. Hem annenin hem de kızının katetmesi gereken çok yol vardı. Zaman içinde anlarlardı.

"Beni görmek istediğini mi söylemiştin?" diye sordu Everly. Eğer öyleyse, ofiste bir iki saatten fazla kalmaya niyeti yoktu.

Jack şevkle başını salladı. "Ofisime uğrayabilir misin? İncelemeni istediğim bir sürü iş var."

"Hangi işler?" diye sordu Everly, kurtarmak için atılmaya niyeti olmadığını söylemeden, anlaması için kollarını sımsıkı gövdesine sardı.

Ortağı, Everly iki hafta uzaktayken vuku bulan uzun bir problemler listesini saymaya başladı. On dakika kadar sonra, Everly onu durdurdu. "Jack, hatırlarsan Aralık ayının tamamında izinliyim. Ben yokken halletmen gereken sorunları çözmek için önümüzdeki iki haftadan vazgeçmeyeceğim."

Jack, onu duymamış gibi cevap verdi. "Tabii ki... muhtemelen yol yorgunusun. Bunları halletmek bir iki günden fazla sürmez."

Everly başını iki yana salladı. "Beni anlamıyorsun, Jack. Ailemle vakit geçirmek için Indiana'ya gidiyorum. Tüm şirket tehlikede olmadığı sürece, ortaya çıkanları senin halletmeni öneririm. Sen ve ekip bunu yapabilirsiniz. Benim kurtarmama gerek yok."

Jack'in şoktan ağzı açık kalmıştı.

Everly hafifçe Jack'in yanağını okşadı.

"Ama... Ama Everly, senin dönüşünü bekliyordum. Bu durumu en iyi senin halledeceğini düşündüm."

Everly pes etmiyordu. "Eminim her neyse, sen çözersin." Gülümsedi ve gelen e-postaları evinden takip etmeye karar vererek ofisten çıktı.

Geri döndüğü ilk gün ofiste sıkışıp kalmaya direnmek iyi hissettirmişti. İlgilenmesini gerektirecek gerçekten ciddi bir şey olursa ekip kendisine ulaşırdı.

Eve döndüğünde, binlerce gibi görünen e-postaları tasnif etti. Noel'e iki haftadan az kalmıştı, Everly Indiana'ya, ailesinin yanına gitmek için can atıyordu. Herkesi tahmininden çok daha fazla özlemişti. Umudu, iki ablasıyla küçük bir Noel alışverişi yapıp yeğenleriyle vakit geçirmekti. Birlikte nitelikli zaman geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Yerlerde yeterince kar olursa, belki de birkaç nesildir ailede bulunan büyük kızağı çıkarmaya babasını ikna edebilirdi. Bu kızak gezileri en mutlu Noel anılarının içinde yer alıyordu.

Jack cep telefonundan aradığında saat beşi geçiyordu. "Yarın ofiste olacak mısın?" diye sordu, sesi gergindi.

"Hayır!"

"Hayır mı?" dedi Jack. "Everly, durumun ciddiyetinin farkında olduğunu sanmıyorum."

"Sen CEO'sun. İcabına bakabilirsin." Ekiple devamlı temasta olduğunu ve hiçbirinin bu kadar vahim bir şeyden bahsetmediğini düşününce Jack'in abarttığına inanmak zorundaydı, ki bu Jack'in yapma eğiliminde olduğu bir şeydi.

Bunu sessizlik izledi, tam telefonu kapatmak üzereyken Jack aceleyle konuştu. "Değiştin sen."

"Evet," diye kabullendi Everly. "Değiştim."

"Annette konusunda seni dinlemediğim için mi?"

"Bu sadece bir kısmıydı. Sen haklıydın, Jack. Ofisten bir iki günden daha uzun uzaklaşana kadar ne kadar haklı olduğunu anlamamıştım," dedi.

Jack güldü. "Tam olarak hangi konuda haklıydım?"

"Ben. Çok stresliydim ve tatile çok ihtiyacım vardı. Uzaktayken kendim hakkında çok şey öğrendim ve sonuç olarak birkaç değişiklik önermek istiyorum."

"Ne gibi değişiklikler?" diye sordu Jack, konuyu kavrama endişesiyle.

Everly personel arasında çeşitli terfileri ve sorumlulukların yeniden dağılımını özetledi, Jack'in önerilerini beğenmeyeceğini düşünüyordu. Jack onu şaşırtarak tüm tavsiyelerini kabul etti. Everly'nin iş yükü hafifleyecek, ona gelecek için şekillendirmeyi umduğu hayatı verecekti.

"Şu andan itibaren, işte payına düşeni üstlenmeni bekliyorum. Haftada kırk saatten fazla çalışmayacağım."

"Kırk saat. Sen mi? Senden daha hırslı birini tanımadım. Bu ofiste herkesten daha fazla zaman geçiriyordun. Ne değişti?"

Everly, gözünün önünde Asher'ın yüzü belirince kaşlarını çattı. "Ne değil Jack, kim değişti. Değişen benim. Ben."

Bölüm On İki

Everly Lancaster aile çiftliğine giden uzun, don tutmuş toprak araba yolunda ilerliyordu. Arabasının müzik setinde neşeli Noel şarkıları çalıyordu. Canlandırıcı müziğe rağmen, kasvetli bir ruh hâlindeydi. Asher'ı aklından çıkarmaya kararlı olsa da flaster gibi düşüncelerine yapışmıştı. Everly döneli sadece dört gün olmuştu, ama dört hafta gibi geliyordu.

İçten içe, Asher'ın fikrinin değişeceğine inanmak istiyordu, daha çok kendi bencilce nedenlerinden dolayı böyle olmasını umuyordu. Asher'ın canı isterse kendisiyle bağlantı kurabilecek olması rahatsız ediyordu. Belli ki kurmak istemiyordu. Birkaç fotoğraf paylaştığı için telefon numarası onda vardı, bu yüzden bir mesaj atabilirdi. Eve sağ salim gelip gelmediğini sorabilirdi. Yapmamıştı, çünkü kendisini aklından çıkarmıştı. Onun kararını kabul edip hayatına devam etse iyi olurdu. Asher öyle yapmıştı. Onu düşündüğünde, ikisine bir şans verecek kadar cesur olsaydı neler olabileceğine dair bir kayıp duygusuyla doluyordu.

Eski kulübenin yanına park ettiğinde ailenin köpeği Jasper, uzun kuyruğunu poposuna vura vura dışarı çıktı. Pirene çoban köpeğiydi ve özellikle annesinin yetiştirdiği tavuklar, atlar ve babasının sığır eti için sakladığı birkaç büyük baş hayvan etrafında harika bir çiftlik köpeğiydi.

Arabadan daha tam olarak inmemişti ki arka kapı açıldı ve annesi uçar gibi veranda basamaklarından aşağı indi. "Daisy!" diye bağırdı Lois Lancaster kollarını ardına kadar açıp koşarken. "Buraya geleceğini hiç düşünmemiştim."

İkili kucaklaştı, Everly annesinin gözlerinde yaşlar olduğunu fark etmişti. "Eve dönme zamanın gelmişti."

"Öyle," diye kabul etti Everly.

"Seni soğuktan kurtaralım." Kolları birbirlerinin beline dolanmış hâlde eve geri yürüdüler.

Annesi her zaman Noel sezonunun tadını çıkarırdı. Ağaç, oturma odasının bütün bir köşesini kaplayacak şekilde kurulmuş ve dekore edilmişti. Süslemeler yıllar içinde hiç değişmemiş, ama iki üç tane süslemesi olmayan tek bir dal kalmayıncaya kadar fazlası eklenmişti. Mutfakta yoğun bir güveçte rosto ve mutfak tezgâhına dizilmiş hâlde, üstünün kremalanmasını ve süslenmeyi bekleyen taze pişmiş kurabiye kokusu vardı.

Aile ve arkadaşlardan gelen Noel kartları, yemek odasına açılan kapının kenarlarına bantlanmıştı. Ökse otu, Everly'nin hatırlayabildiği her Noel'de olduğu gibi, iki oda arasındaki kemere asılmıştı. Hazreti İsa'nın doğumunun birkaç sahnesinin olduğu oturma alanına göz gezdirirken gülümsedi. Sonra şömineye baktı, tıpkı küçük bir kızken asılacağını bildiği gibi, yedi çorap asılmıştı.

Burası yuvaydı ve bu onun ailesiydi. Everly etrafında tanıdık olan her şeyin rahatlığına, çokça sevdiği bir kazak gibi sarındı.

Babası üstünde iş tulumuyla yatar koltuğundan kalkıp ona sarıldı. "Zamanı geldi, kızım. Çok uzun süre uzak kaldın."

"Öyle, ama şimdi buradayım ve Noel sonrasına kadar da ayrılmayı düşünmüyorum," diye söz vererek babasının yıpranmış yanağından öptü.

"İyi." Kızını hafifçe sıktı, sonra kırk yıllık karısına baktı. "Akşam yemeğine daha ne kadar var?"

"Zamanı gelince hazır olacak. Rose ve ailesi geliyor."

Kocası onaylayarak başını salladı.

"Lily daha sonra tatlı getiriyor."

Everly bundan iyi bir eve dönüş isteyemezdi. Ailesi, onu iyi ağırlamak için fazla mesai yapıyordu ve Everly, gösterdikleri çaba için minnettardı.

"Ya Jeff'le John?" İkiz kardeşleri yolun yarım mil aşağısında yaşıyordu. İkisi hiçbir zaman birbirinden ayrılamazlardı ve yan yana evler inşa etmişlerdi.

"Yarın gece burada olacaklar; evdeki ilk gecende seni bunaltmak istemediklerini söylediler."

"Bu gece kar bekleniyor," dedi babası gazetesinin arkasından. "Noel'den önce kızağı hazırlayıp torunları gezdiririm diye düşündüm."

"Torunlar mı?" diye itiraz etti Everly kocaman bir sırıtmayla. "Ya ben?"

"İstersen sen de gelebilirsin."

"İsterim." Kızağa binmek en sevdiği Noel geleneklerinden biriydi.

"Döndüğünüzde sizi bekleyen kurabiyeler ve kakao olacak," diye söz verdi annesi.

Everly, bir önceki yıl iş yüzünden ailesiyle Noel'i kaçırdığına inanamıyordu. Son birkaç yılda bir dönem önceliklerini gözden kaçırmıştı. Kademeli bir değişim olmuştu, küçük işlerle başlayıp Noel'le doruğa çıkmıştı. Kendine tatillerde çiftliğe gitmenin dikkat dağıtacağını, işe odaklanması gerektiğini söylemişti. Çoğu zaman dışlanmış hissetmesi hiç iyi olmamıştı. Kardeşlerinden farklıydı: Güç duygusu, sivrilme ve en iyi olma ihtiyacı vardı. Babasının sık sık söylediği gibi, onda ortanca çocuk sendromu vardı. Herkes aynı odada bir arada olduğu için, NFL futbol

maçında tezahürat yapan kalabalığınkine rakip olacak düzeyde gürültü oluyordu. Everly çoğu zaman dahil olmak yerine dışarıdan baktığını hissederdi. Kimin suçlanacağından emin değildi ve bu duygunun ailenin geri kalanından ziyade kendisiyle alakalı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Asla inkâr edemeyeceği tek şey sevginin bolluğuydu. Ancak şimdi tam anlamıyla takdir edebildiği bir sevgi.

Everly sivrisinek ısırığına gösterdiği tepkiden dolayı acı çekerken annesini istemişti. Şimdi buna gülüyordu. Asher'ın reddetmesinden dolayı çok acı çekiyordu ve ondan bahsetmeye niyeti olmasa da annesinin yanında olması içini rahatlatıyordu. Ona acımalarını değil onlarda teselli bulmayı istiyordu.

Everly bavulunu yıpranmış merdivenlerden yukarı, iki ablasıyla paylaştığı yatak odasına taşıdı. İki yatak odasından büyük olanına, aralarında neredeyse hareket edecek boşluk kalmayacak şekilde, üç tek kişilik yatak sığdırılmıştı. Her kız kardeşin bir şifoniyeri ve üçe bölmek zorunda kaldıkları tek bir dolap vardı. Beş çocuğun tek bir banyoyu paylaşması gerekiyordu. Jeff'le John sıralarını beklerken dans etmeyi öğrendiklerine yemin ediyorlardı. Şimdi buna gülebiliyordu, ama o zamanlar mahremiyet için yaptığı hokkabazlık bedeninde iltihaplı bir dikendi. Şikâyet ettiğinde, annesi kardeşleriyle aynı yaratıcı karakteri paylaştığında ısrar ederdi. Belki de öyleydi ve beş dakikadan kısa sürede makyaj yapmak gibi başka beceriler de yaratmıştı.

Merdivenlerden inerken mutfaktan arka kapının açıldığını duydu.

"Daisy, neredesin?" diye bağırdı Rose. "Hemen buraya gel."

Evet, ailesi onun iyi ağırlanmasını istiyordu. Everly, ziyaretlerinde en büyük ablasının en son ne zaman gerçek bir coşku gösterdiğini hatırlayamıyordu. Everly odasından

çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Daha nefes almaya fırsat bulamadan ablası ona sımsıkı sarılıp kucakladı. "Özledim seni kız!"

Everly de ona sarıldı.

Kuaför ablası Rose onu biraz uzaklaştırdı. "Hmm," dedi Everly'yi dikkatle inceleyerek. "Saçlarını en son ne zaman kestirdin?"

Everly sırıttı. "Epey oldu."

"Bana mı söylüyorsun! Seni benim koltuğuma oturtuyoruz. Seni çağırdığımda hazır ol. Şu uzattığın karışık saçlar için makasımı alıyorum."

"Tamam, tamam," dedi Everly içini çekerek. Ablasına Brezilya'ya gitmeden bir hafta önce bu saç kesimi için yüz dolar harcadığını söyleyemezdi.

Rose'un kocası Stan ve babası yerel siyasetten konuşurken üç kadın rosto, patates püresi, sos, mısır ve lahana salatası hazırlayıp masaya koydular. Russell'la küçük Rosie ilgi çektikçe mutlu olan Jasper'la oynuyorlardı.

Çocukken yemek masasındaki konuşmalar hemen hiç hız kesmezdi ve bu değişmemişti. Güney Amerika'da geçirdiği zamanla ilgili sorular yağıyordu. Babasının pirana avını duymaktan keyif alacağını bilerek balığın ne kadar şiddetli bir mücadele verdiğini ayrıntılarıyla anlattı. Amazon Nehri'ne düştüğünden bahsetmedi. Hem babası hem de enişteşi anlattıklarından çok etkilenmişti.

"Daisy teyze, Daisy teyze," dedi Russell, dikkatini çekmeye uğraşarak. "Pirananın tadı nasıldı?"

Everly küçük yeğenine baktı. "Yemek güzeldi."

"Hiç diş yuttun mu?"

"Hayır, ama dişleri korkutucu görünüyordu." Telefonunu alıp Asher'ın kendisiyle paylaştığı, kocaman dişleri olan ağzı açık pirananın fotoğrafını açtı. Fotoğrafı gösterince dokuz yaşındaki çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Baba," diye bağırdı, "bak." Everly'ye baktı. "Daisy teyze, bir gün beni Amazon'da balık tutmaya götürebilir misin?"

"Russell," diye uyardı Rose.

"Olabilir," dedi Everly. "Hiç belli olmaz. Bana sorarsan Brezilya'ya seyahat etmek istiyorsan zamanı geldiğinde kendin bir yolunu bulabilirsin."

Çocuk ona sanki bir uçak bileti veriyormuş gibi gülümsedi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Aklını ve yüreğini koyduğun her şeyi yapabilirsin," diye güvence verdi Everly.

"Ben Amazon'a gidip pirana avlamak istemiyorum," dedi altı yaşındaki Rosie, "Florida'daki Disney World'e gitmeyi tercih ederim."

Rose, Everly'nin ayağını dürtüp göz kırparak sessizce küçük kızın dileğini yerine getireceğini bildirdi.

"Noel'de mi?" diye sordu Everly bıyık altından.

"Hemen sonra," dedi ablası sessizce dudaklarını oynatarak.

Rosie akşam yemeğinden sonra Everly'nin kendisine masal okumasını istedi. Everly ortalığı toparlamayı annesiyle ablasına bırakmaktan dolayı suçluluk hissetse de onu hızla dışarı yolladılar. Rosie çoktan bir kitap seçmişti. Kitabı kanepede yanına oturmasını bekleyen Everly'ye verdi. Küçük kız onu sevindirerek kucağına tırmandı. Bu çok sevilen bir masaldı ve Rosie bunu birçok kez dinlemiş gibi görünüyordu. Everly bitirmeden tatlı yeğeni derin bir uykuya dalmıştı.

"Sanırım eve gitme zamanı geldi," dedi Stan Rosie'yi işaret ederek. Kızını kollarına alıp kaldırdı, Rose da kızının paltosunu giymesine yardım etti. Ufaklık hemen hiç kıpırdamıyordu.

"Gitmek istemiyorum," diye sızlandı Russell. "Burada kalmak ve yağmur ormanları hakkında daha fazla şey dinlemek istiyorum."

"Dinleyeceksin," diye söz verdi Everly. "Yılbaşına kadar buradayım. Kızakla gezeceğiz, kardan bir kale inşa edeceğiz ve dayılarınla kartopu savaşı yapacağız."

Russell coşkuyla başını salladı. "Söz mü?"

"Söz," dedi Everly, çocuk sıkı sıkı beline sarıldı.

Everly başının tepesini öptü. "Şimdi eve git ve bol bol uyu, ben de Amazon'daki diğer fotoğraflardan bazılarını basayım." Dev nilüfer yapraklarını ve Asher'ın Dropbox'tan gönderdiği diğer bazı fotoğrafları görünce yeğeninin heyecanlanacağını biliyordu.

Rose'la ailesi gitti, on dakika geçmeden Lily, elinde yıllarca büyükanneleri ve anneleriyle birlikte pişirdikleri geleneksel Noel şekerlemeleri dolu bir tabakla geldi. Everly ailesinin onun gelmesine sevindiklerini belli etmek için gereğinden fazla çaba göstermesiyle canlanmıştı.

"Bu Büyükanne Ruth'un şekerlemesi mi?" diye sordu.

"Başka var mı ki?" diye takıldı Lily.

"Ve onun kutsallığı." Everly'nin zaafıydı. "Bu kutsallıkla ilgili rüyalarım var."

"Eve daha fazla gelseydin doyabilirdin."

"Sus ve bana sarıl," dedi Everly, tabağı mutfak masasının ortasına yerleştirdi. İkisi kucaklaştı, kardeşçe sevgiyle ileri geri sallandılar. Ergenlikte birbirlerine zor tahammül ederlerdi. Şimdi birbirlerini pek sık görmüyorlardı ve ergenlik dönemindeki kavgalar önemli gelmiyordu.

"Jason'la oğlanlar nerede?" diyerek Lily'nin kocasıyla oğullarını sordu anneleri.

"Yavru Kurtlar," dedi Lily, sonra Everly'ye baktı. "Jason izci lideri, yoksa burada olurdu. Noel'den çok önce hepsini görme şansın olacak."

"Russell beni kardan kale yapmaya ikna etti, böylece Jeff ve John dayılarıyla kartopu savaşı yapacakmış. Senin oğullarını da takımımızda istiyorum." Everly kartopu atmakta berbattı, ama yeğeni bunu bilmiyordu.

Üç kadın masanın etrafında oturup sohbet ederken mutfağı taze demlenmiş kahvenin kokusu doldurdu. Everly ablasıyla arayı kapatıyor ve aileden haberler alıyordu. Jason itfaiye teşkilatında sağlık görevlisi olarak, Lily'yse fırında yarı zamanlı çalışıyordu.

İki ablası genç yaşta evlendiğinde üniversite okumaya kararlı Everly onların büyük bir hata yaptıklarını düşünmüştü. Rose birinci sınıftan sonra üniversiteden ayrılmış ve kozmetoloji okuluna girmişti. Lily evlenmeden önce Liberal Sanatlar diplomasını almıştı. O zamanlar, eğitimlerine devam etmekle ve bunun getireceği fırsatlarla ilgilenmemeleri Everly'yi çok şaşırtmıştı.

Genç evlendikleri için iki ablasının da hayat tecrübesi olmamıştı. İkisi de yuva ve aile kurmaya hevesliydi. Rose ve Lily akıllıydı, okulda iyi notlar alıyorlardı ve istedikleri okula girebilirlerdi. Rose, Stan'le üniversite birinci sınıfta tanışmış ve ancak kozmetoloji kursunu bitirdikten sonra evlenmişti. Lily ise lise aşkıyla, ortaokul ve lise mezuniyet balolarına birlikte gittiği çocukla evlenmişti.

Everly onların hep bağımsızlık ve kariyer konularında başarı fırsatlarını kaçırdıklarını düşünmüştü, ancak aile yaşamlarını görüp duyduktan sonra, kaybedenin kendisi olduğunu anlıyordu. Kariyeri için pişmanlık duymuyordu; işinden zevk alıyordu, ama tutku ve hırsının hayatına hükmetmesine izin vermişti. Bir sonraki yeniliğe, bir sonraki fırsata odaklanmak için deneyimlere ve ilişkilere sırtını dönmüştü. Kendini kandırdığını anlayınca gözleri açılmıştı.

"Gerçekten yılbaşına kadar kalacak mısın?" diye sıkıştırdı Lily.

"Gerçekten kalacağım."

"Peki ya Kolay Ev?"

Everly ikinci şekerlemesini alarak mutfak sandalyesinin arkasına yaslandı. "Şirket benimle ya da bensiz ayakta kalacak."

Annesiyle Lily bakıştılar.

"Ne?" diye sordu Everly, şekerlemenin çikolata aromasının tadını çıkararak. Büyükannesinin tarifinde kakaoyla konsantre süt vardı ve ailenin favorisiydi.

"Sen farklısın, Daisy," dedi Lily. "Ne değişti?"

Daisy tereddüt etti, ne kadarını anlatacağından emin değildi, sonra onların ailesi olduğuna ve onlardan sır saklamanın gereksiz olduğuna karar verdi. "Yolculuk sırasında, yaptığım seçimlerden birkaçını yeniden değerlendirme şansım oldu. En hafif deyimiyle, aydınlatıcı oldu. Önceliklerim doğru değildi. Düzeltme zamanı gelmişti."

Lily doğruldu ve annesiyle kısa bir süre göz göz geldiler. "Tüm bunları kendi kendine mi fark ettin?"

Everly başını salladı.

"İşin içinde bir erkek var mıydı?"

Şokunu belli etmiş olmalıydı, çünkü ablası bilgiç bilgiç başını salladı. Everly sıkı sıkıya kendini kontrol etmeye çalışarak zoraki gülümsedi, ki bunun acınası kederli bir tebessüm olduğundan emindi. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Annesi anında anlayışla konuştu. "Ah, tatlım, kalbini mi kırdı?"

"Anne lütfen." Everly gözlerine dolan yaşların yanaklarından aşağı akmasından korkarak başını geriye yatırıp tavana baktı. Everly döndüğünden beri tek damla gözyaşı dökmemişti. Şimdi ise yaşlar sel gibi akıyordu.

"Gemi romantizmine inanarak aptallık eden benim," diye fısıldadı boğazı sıkışarak. "Beni istemiyor."

Sanki ne annesi ne de kız kardeşi bir erkeğin Everly'yi istemeyeceğine inanmıyormuş gibi bir sessizlik oldu.

"Ah tatlım, çok üzgünüm."

Everly ıslanan yüzünü sildi. "Bunu atlatacağım. Bu hayal kırıklığı ilk kez olmuyor ve son da olmayacak. Şimdi, lütfen, başka bir şey konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki."

Hepsi lafa devam etmek ve Everly'nin unutamadığı bir konu, bir kişi hakkında konuşmaktan kaçınmak için kararlı bir çaba sarf ettiler.

Bölüm On Üç

Asher kabul etmek zorundaydı. Perişandı. Daisy'nin geminin iki haftalık bakım molasını öğrenmesi hiç hoşuna gitmemişti. Bu bilgiyi bilerek sakladığını fark ettiğinde Daisy'nin gözlerinde gördüğü acı ve hayal kırıklığı içini acıtıyordu. Onun yaşadığı şoku aklından çıkaramıyordu.

Asher, Daisy Amerika'ya döndüğünde aptallık ederek bir iki gün içinde hayatına devam edebileceğini düşünmüştü. Kuşkusuz onu unutmayı, en azından hemen, beklemiyordu. Zaman alması akla yatkındı, bunun bitmesini beklemeye hazırdı.

Bakım molası için planları vardı. Yağmur ormanlarının daha önce hiç gitmediği iç kısımlarını keşfetmeyi ve rahatlamayı planlıyordu. Güzergâhı belirlenmişti, ama sonunda yolculuğu yapacak şevki bulamamış, vazgeçerek geri durmuştu.

Noel'den birkaç gün sonra, maceraya, öğrenmeye ve keşfetmeye istekli bir sürü yeni yolcuyla nehre geri dönecekti. Yeni bir grup misafirle tanışmak dikkatini dağıtmaya ve aklını Daisy'den uzaklaştırmaya yardımcı olacaktı.

Onu kesinlikle Everly olarak düşünemiyordu. Onun için daima Daisy olacaktı. Everly, çılgınca çalışan, kendini işine adamış bir yöneticiydi. Daisy sevimli, sakar, cana yakındı... Durdu, kendini tekrar aynı şeyi yaparken bulmuştu: Onu ve paylaştıkları yakınlığı düşünüyordu.

Çenesini ağrıtacak kadar dişlerini sıkarak onu zihninden uzaklaştırdı. Kendisi için hangi ismi seçerse seçsin onu hiç ilgilendirmiyordu.

Asher huzursuz ve canı sıkkın hâlde, şehre giderek bir internet kafe buldu ve ağabeyini bilgi kısmına ekleyerek annesiyle babasına haberlerle dolu upuzun bir e-posta yazdı. Son yolculuğundan, bir kadınla tanıştığından ve onunla olup biten bazı şeylerden bahsetti. E-postasını tekrar okuyunca yazdığı neredeyse her şeyin öyle ya da böyle Daisy'yle ilgili olduğunu fark etti. Hemen hemen hepsini sildi ve çok kısaltılmış bir versiyon gönderdi.

Annesinin cevap vermesi uzun sürmedi.

> Açık konuşmak isterim, yuva kurmaya hazır olman ne kadar sürecek, Asher? Önce Antarktika'ydı, sonra Amazon. Babanla ben seni neredeyse hiç göremiyoruz. Sence iyi bir kadın bulup yuva kurmanın ve babanla bana torun vermenin zamanı gelmedi mi?

Asher kısa mesajı okuyunca inledi. Annesi haklıydı ve bunu biliyordu. Onun yaşındaki çoğu erkek evlenmişti, çoluk çocuk yetiştiriyordu. Ama eşler ağaçtan koparıp toplanmıyordu ki. Bir eş seçip evlenmek çok önemli bir karardı ve hafife alınmaması gerekirdi. Yaşam tarzı evliliğe elverişli değildi. Daisy'yle tanışmamış olsaydı, annesinin yorumlarını göz ardı ederdi. Bunun yerine, Daisy karşısında duruyor, kafasında durmadan dönüp duran bir şarkı gibi aklından çıkmıyordu. Onu unutmaya çalışmak her gün, her an daha da zorlaşıyordu.

Daisy planlarını gerçekleştirdiyse Indiana'daki ailesinin çiftliğine geri dönmüş, kardeşleriyle zaman geçiriyordu. İnternet kafedeki sandalyeye yaslanıp hafifçe gülümseyerek Daisy'yi hayal etti. Onu üstünde kot pantolon ve kırmızı

pazen gömlekle ahırda uzun bir saman parçasını çiğnerken gözünde canlandırdı.

İçten içe kendine kızarak çenesini sıktı ve kararlılığını pekiştirdi. Kara sevdalı bir delikanlı gibi davranıyordu; bu duygu yeniydi ve rahatsız ediyordu. Eğer Noel Baba dilekleri yerine getiriyorsa, o zaman ikisinin de bu kadar fazla feragat etmesine gerek kalmayacak şekilde onları bir araya getirecek bir orta yol dileğini yerine getirirdi.

Asher onu tahmininden çok daha fazla özlemişti. Duygularının derinliği akla yatkın gelmiyordu. Asher doğası gereği pratik biriydi. Pratik ve olgundu. Kimse onu dürtüsel olarak tanımlamayı düşünmezdi. Ama Daisy söz konusu olduğunda ayakları yere basmıyordu. Onunla tanıştığından beri kendini tanıyamıyordu. Daisy'den kurtulmak için gösterdiği tüm çabaya rağmen bu kadar kısa sürede aklına egemen olması imkânsız geliyordu.

Daisy'ye kızgındı.

Kendine kızgındı.

Daisy onu asla zorlamamalıydı.

Daisy onu dinlemeli ve sessizce çekip gitmeliydi. Ona bunun sonu olmayan bir aşk olduğunu söylemişti. Kendisine inanmalıydı. Daisy öyle yapmamıştı; ona korkak demişti. Hakareti içine işlemiş ve acı vermişti. Taksiye binip başını gururla kaldırarak gidişini unutamıyordu.

Arkasına bakmamıştı. Bir kere bile.

Asher o gecenin ilerleyen saatlerinde, uykusu kaçmış hâlde tavana bakarak Daisy'yi aklından kovalamaya çalışıyordu. Gözlerini her kapattığında karşısındaydı; zayıf olduğunu söylüyor, yüzüne vuruyordu.

Sanki kendini cezalandırmak istiyormuş gibi telefonunu aldı, Daisy'nin zodyaktayken çekilmiş, elinde bir oltayla, parlak ve canlı gözleriyle kendisine gülümseyen tek

fotoğrafını açtı. Bu fotoğrafı defalarca silmeye kalkışmış ve her seferinde yapamadığını fark etmişti. Sanki kendini daha da depresif yapacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Konuşmayı düşünebildiği tek kişi ağabeyiydi. Daniel on yaş büyük olsa da, neredeyse her yönden benziyorlardı. Her ikisi de mantıklı ve aklı başındaydı; her ikisi de büyük ölçüde çalışkan ve sosyal olarak biraz beceriksizdi. Asher, bu durumu en iyi anlayacak ve ona tavsiye verecek kişinin ağabeyi olduğunu biliyordu.

Aramasının Daniel'ı uyandıracağını bilerek tereddüt etti, ama gene de riske girmeye karar verdi. Ağabeyi ikinci çalışta telefonu açtı.

"Asher? Umarım saatin kaç olduğunun farkındasındır."

"Farkındayım."

"İyi misin sen?"

"Genel olarak, evet."

"Bu bana konuşmaya ihtiyacın olduğunu anlatıyor."

Bunu ayak sürüme sesleri izledi ve Asher, ağabeyinin yataktan çıkıp evde karısı Kylie'yi uyandırmadan konuşabilecekleri bir yer aradığını tahmin etti. Bir süre sonra Daniel sordu. "Pekâlâ, ne oldu?"

Asher nereden başlayacağını bilemeden ağabeyine bir soru sordu. "Kylie'yle tanıştığınızda ne olduğunu anlatsana bana."

"Ne? Bana neden bunu soruyorsun ki? Karımın bu işle ne ilgisi var?"

"Onunla ilk tanıştığında neler hissettiğini bilmem gerekiyor."

"Ee," diye mırıldandı, sanki hafızasını kurcalıyormuş gibi.

Asher, ağabeyinin elini alnına koyarak oturduğunu ve soruyu düşündüğünü gözünde canlandırabiliyordu.

"O zamanlar stajyer doktordum, hastanede saatlerce çılgın gibi çalışıyordum. Garaja girdim ve ön camımda onun adıyla telefon numarasını buldum."

"Ne?" Bu Asher'ın tanıdığı kadına hiç benzemiyordu. "Sana bir oyun mu yaptı?"

"Hayır, bu Kylie'nin yapacağı bir şey değil. O zaman fark etmemiştim ama sürücü tarafındaki ön farım kırılmıştı. Kylie karşımdaki park yerinden çıkarken istemeden arabama çarpmış."

"Demek bu yüzden sana adını ve telefon numarasını bırakmış."

"Evet. Hastanede babasını ziyaret etmiş, üzgünmüş ve dikkat etmemiş."

"Nasıl oldu da bunu bana daha önce hiç söylemedin?"

"Fark eder mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Devam et. Kırık farı fark ettin, adını ve numarasını neden bıraktığını anladın, onu aradın ve ikiniz tanıştınız mı?"

"Aradım ve dürüstlüğü için ona teşekkür ettim. Kazayı sigorta şirketine bildirmek istemedi, hasarı kendisinin ödeyeceğini söyledi."

Kylie çok zarif davranmıştı. "Onunla tanıştığında ne hissettiğini bilmek istiyorum," diye bastırdı Asher.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ondan etkilendin mi? Dizlerinin bağı çözüldü mü? Böyle şeyler oldu mu?"

Daniel, "Hmm," dedi, sanki karısı ve çocuklarının annesi olacak kadınla ilk buluşmayı gözden geçiriyormuş gibiydi. "İlk başta olmadı, sonradan oldu."

Bu konuşma Asher'ın düşündüğü şekilde yardımcı olmuyordu. "Ama belli ki ondan etkilendin, değil mi?"

"Elbette. Kim etkilenmezdi ki?"

Hâlâ yardımcı olmuyordu. "Ama arabanın hasarını ödedikten sonra onu tekrar gördün, değil mi?"

"Evet, ona hastanede rastladım. Gene babasını ziyarete gelmişti ve işler iyi gitmiyordu. Gözyaşları içindeydi. Onun için çok üzüldüm. Stajyer kalp cerrahı olduğumu bildiği için benden tavsiye istedi, babası için en iyi seçenekler hakkında ikinci bir görüş istiyordu. Babasının çizelgesini inceledim, sonra onunla ve annesiyle oturup o sırada aldığı tedaviden farklı bir şey yapamayacağımı açıkladım. Asher, bütün bu sorular neden?"

"Biriyle tanıştım," dedi Asher, bunu söylerken fark etmeden gülümsemişti. Daisy öylesine biri değildi; bunun çok ötesindeydi. Sorun, duyguları hakkında ne yapacağını ya da yapması gerektiğini bilmemesiydi.

"Zamanı gelmişti. Bu harika; bana ondan bahsetsene."

"Niyetim öyle, ama önce senden biraz bilgi almaya ihtiyacım var."

"Tabii ki. Ne istersen."

Böylesi daha iyiydi, Asher rahatlamıştı.

"Kylie'yle birlikte olmanız gerektiğini hangi noktada anladınız?"

"Hangi noktada mı?" dedi Daniel, sanki soruyu yüksek sesle tekrarlamak cevabı bulmasına yardımcı olacakmış gibi. "Eh, ilk anda kesinlikle ilgimi çekmişti. Sadece güzelliğinden etkilenmemiştim, dürüstlüğünü de takdir etmiştim. Babasına ve ailesine derinden bağlıydı, bu da beni cezbetti."

"Daisy de ailesine yakın."

"*Daisy* bahsetmeyi pek istemediğin kadının adı mı?"

"Ondan bahsedeceğim, ama önce seninle Kylie'yi duymak istiyorum. Tanıştıktan sonra ona çıkma teklif etmen ne kadar sürdü?"

"Biraz."

"Biraz," diye tekrarladı Asher. Daniel'ın konuşma şekli ona söylediklerinden daha fazlası olduğunu anlatıyordu. "Bunu biraz açabilir misin?"

"Madem bilmek istiyorsun, Kylie yakın geçmişte bir yıllık bir ilişkiden çıkmıştı ve çekiniyordu. Ona ilk çıkma teklif ettiğimde reddetti. Bu flört işlerinde hiçbir zaman iyi değildim ve beni geri çevirdiğine göre ilgilenmediğini düşündüm."

Asher bunların hiçbirini bilmiyordu ve anlattıklarını aydınlatıcı buldu. Ağabeyi başlangıçta Kylie'yle başarısız olmuştu. En azından Daisy de ondan etkilenmişti, bu da cesaret veriyordu.

"Ona tekrar sorman ne kadar sürdü?"

"Ben sormadım. O benimle temas kurdu."

"Ne yani, fikrini mi değiştirdi?"

"Değiştirdi, ama tam bir yıl sonra," diye devam etti Daniel. "Kylie bana mesaj attı. Babası kalbindeki komplikasyonlar yüzünden ölmüştü. Babasını kaybettikten sonra annesinin yanına taşınmıştı, Donna'nın dulluğa alışmasına yardım ediyordu. Sonra bir gün manevra yaparken çarptığı arabamla aynı model ve renkte bir araba görüp beni hatırlamış. Yemek davetimi geri çevirdiği için pişman olmuş ve benimle temas kurdu. Ona cevap yazdım ve sonraki birkaç gün birkaç kez mesajlaştık. Bana babasının ölümünden bahsetti ve yemek için buluşmakla hâlâ ilgilenip ilgilenmediğimi sordu.

"Belli ki sen de ilgileniyordun."

"Kylie'nin tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Onu yıl boyunca sık sık düşünmüştüm ve daha ısrarcı olsaydım farklı şekilde sonuçlanıp sonuçlanmayacağını merak ediyordum. Tekrar denemediğim için kendimi yiyip duruyordum."

"İlk buluşmadan ne kadar sonra onunla evlenmek istediğine karar verdin?" diye sordu Asher, konuşmalarının can alıcı noktasına gelerek.

"Uzun sürmedi. Üç ay falan."

"Üç ay," diye tekrarladı Asher usulca.

"Tamam, üç hafta. Şuna üç gün diyelim."

Şimdi Asher gülümsüyordu. Ağabeyi Kylie'nin hayatının kadını olduğunu çabucak anlamıştı. Asher, geleceği olabilecek kadının gitmesine izin verip vermediğini merak etti. Ayrılık sözleri kulaklarında çınlıyordu, kendisini bütün varlığıyla sevecek kadını uzaklaştırdığını söylemişti. Şimdi her zamankinden daha büyük bir kararsızlıkla içini çekti.

"Asher?" dedi Daniel öyküsünü keserek. "İyi misin?"

"İyiyim. Lütfen sen ve Kylie konusunu tamamla."

"Üç gün sonra anlamış olabilirdim, ama yavaş ilerlemem gerekiyordu. Kylie hayatında kısa sürede iki büyük kayıp yaşamıştı. İçimi çok erken açarak onu bunaltmak istemedim. Sabırlı davrandım ve birkaç ay dayanmayı başardım.

"Bütün bu sorular bana bahsetmek istemediğin bu kadının özel olduğunu anlatıyor."

Özel Daisy'yi tarif etmeye yeterli değildi. "Komplikasyonlar var."

Ağabeyi kıkırdadı. "Her zaman yok mudur? Evli mi? Boşanmış mı?"

"Öyle bir şey yok."

"O hâlde sorun nedir?"

Asher, nasıl tanıştıklarını, Daisy'nin iyileşmesi sırasında nasıl yakınlaştıklarını mümkün olduğunca kısa bir şekilde anlattı. Bir ilişkinin neden yürümeyeceğini düşündüğünü, farklılıkları detaylandırarak açıklayacağından emindi.

"Yani senin Daisy'nin burada, Şikago'da yaşadığını mı söylüyorsun?"

"O benim Daisy'm değil." Açıkladığı onca şeyden sonra, Daniel'ın doğrulamak istediği tek mesele bu muydu?

"Soruyu cevaplasana."

"Evet, Daisy ortağıyla birlikte çalışarak şimdilerde herkesçe bilinen bir internet emlak şirketini kurmuş." Asher, kendine işkence etmenin başka bir yolu olarak Daisy, Jack Campbell ve şirketi araştırmaya başlamıştı. Okudukları, Daisy'nin parlak bir yönetici, çalışkan, işine adanmış ve bilgili olduğunu doğruluyordu.

"Kolay Ev mi?" diye sordu Daniel.

"Evet o," dedi Asher.

"Kylie'yle bu evi bulmak için onları kullanmıştık."

Asher bunu tahmin etmeliydi.

"Ortağının Everly adında bir kadın olduğunu sanıyordum."

"Daisy, Everly diye geçiyor. İsmini değiştirmiş. İş dünyasında kimsenin Daisy adında bir kadını ciddiye alacağını düşünmediğini söyledi."

"Asher, bu harika bir haber. Bu, derbeder hayatından vazgeçmeyi ve ders vermeyi düşündüğün anlamına mı geliyor? Üniversitenin seni işe almaya balıklama atlayacağından eminim."

Daniel aklını kaçırmıştı. "Hayır."

"Hayır mı?" diye tekrarladı ağabeyi. "Neden olmasın? Bu kadınla tanışmışsın, sen—"

"Daisy benim için Brezilya'ya taşınmaz," dedi üstüne basa basa. "Ve ben de her gün sekiz saat boyunca dört duvar arasında tıkılı kalmak için tüm hayatımdan vazgeçmiyorum, bu yüzden bir çıkmazdayız."

Daniel kendi kendine güldü. "Hiç yoktan engeller çıkarıyorsun, kardeşim."

Evet, ağabeyi aklını tamamen kaybetmişti. "Hadi Daniel, beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Bir sınıfta sıkışıp

kalacağımı gerçekten düşünüyor musun? Dışarıda olmazsam klostrofobik olmam birkaç saatten fazla sürmez. Öğretmenlik benim için Şikago gibi büyük bir şehirde yaşamaktan başka bir şey değil."

Asher bir tartışma beklediyse bile Daniel ona bu fırsatı vermedi. Bir sorusu daha vardı.

"Bana ondan biraz daha bahset. Onu senin gözünle göreyim."

Asher'ın gitmek istediği yön bu değildi. Daisy hakkında her söz göğsüne iğne gibi batıyordu. "Kylie'yle yeniden bağlantı kurmanın bir yıl sürdüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Doğru. Bunun Daisy ve seninle ne ilgisi var?"

"Daisy'yle biz hemen kaynaştık. Çok güçlü bir şekilde. Kimseyle onunla olduğu kadar gülmedim. İşin çılgın yanı, bu yolculuğun beklediği yolculuk olmamasıydı." Zıpır asistanının bunu nasıl bir çeşit intikam olarak ayarladığını anlattı.

"Şaka yapıyorsun herhâlde."

"Hayır," dedi Asher. "Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor, ama sanki Daisy'yle tanışmam için olduğunu düşündürüyor. İlk şokundan sonra, bunu iyi atlattığını söylemeliyim. Ona göre değildi, ama çabuk adapte oldu... yani, yoldaki birkaç aksilik dışında, ama hiçbiri onun hatası değildi." Daisy'nin yaşadığı talihsizlikleri hatırlayınca gülmekten kendini alamadı.

"Onun o kadın olduğunu düşündüren ne?" diye sordu Daniel.

"O kadın olduğunu söylemedim," diye hatırlattı Asher ağabeyine.

"Evet, söyledin, belki sözlü olarak değil, ama araman bana çok şey anlatıyor. Duruma at gözlüğüyle bakıyorsun, kardeşim. Daisy'yi kendi yoluna gönderdin ve şimdi onu

düşünmeden duramıyorsun. Uyuyamazsın, aklın onu unutmayı reddeder. Söylesene, en son ne zaman bir kadın için bu kadar güçlü duygular hissettin?"

Ağabeyini aramakla hata etmişti."Asher?" dedi Daniel.

Asher istemeye istemeye konuştu. "Hiçbir zaman."

"Bende öyle düşünmüştüm."

Asher'ın bu telefon görüşmesini geri alma şansı olsaydı alırdı. "Onu daha iki haftadır tanıyorum, Daniel. Sadece iki haftadır tanıdığım bir kadın için her şeyden vazgeçmek aptallık olur."

"Gerçekten mi?"

Tek kelimelik bir sondaj sorusu.

"E-postanda geminin bakım için limanda beklediğini söylememiş miydin?"

"Evet, Daisy onunla birlikte Şikago'ya uçmamı istedi ve ben reddettim."

Asher'ın telefonunda ağabeyinin iç çekişi yankılandı. "Cidden mi?"

"Kendimizi sonrasında yaşanması garanti gönül yarasından kurtarıyordum."

"Nasıl oluyor o iş?"

Evet, ağabeyini aramak çok büyük bir hata olmuştu.

"İzin zamanını ayır, Noel için Kylie'yle bana katıl ve buradayken Daisy'yi görmeye git. Bir süredir ayrı kaldın. Belki onu görürsen gerçekten ne istediğine karar verebilirsin."

Asher artık hiçbir şeyden emin değildi. Brezilya'dan ayrılmaya pek hevesli değildi, ama gene de hiç olmadığı kadar mutsuzdu. Ayrıca, bu geç tarihte bir uçak bulmak hiç kolay olmayacaktı. "Bunu bir düşüneyim."

Bunu uzun, tuhaf bir sessizlik izledi. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Ne cevap verirse versin Daniel diyeceğini diyecekti.

"Bana öyle geliyor ki bazı değerlendirmelere ihtiyacın var," dedi Daniel. "Gerçekten istediğin ne, Asher? Bir sınıfta nefes alamadığını söylüyorsun, ama yolculuklarda yaptığın şey tam olarak bu değil mi? Bir sınıfta yapacağın gibi dersler veriyorsun."

"Evet, ama—"

Daniel sözünü kesti. "Son birkaç yıldır yaptığın şekilde özgürce dolaşman gerektiğini söylüyorsun, her şey yolunda ve güzel, ama hiç fark ettin mi, çünkü ben kesinlikle fark ettim, gitmek için dünyanın en az nüfusa sahip bölgelerini seçiyordun."

Asher hem Antarktika hem de yağmur ormanlarında uzmanlaşmıştı. Daniel bunu biliyordu. Asher kendini savunmak için ağzını açtı, sonra pek işe yaramayacağını bilerek kapattı.

"Merak ediyorum," diye devam etti Daniel, "acaba bu daha çok gönlünü korumanla ilgili bir durum mu?"

"Gönlümü korumak mı?" diyerek tepki gösterdi Asher, fikri saçma bulmuştu.

"Bunu bir düşün ve bana geri dön, kardeşim."

Bölüm On Dört

Rose söz verdiği gibi, gelişinden birkaç gün sonra Everly'nin saçını hem şık hem modaya uygun şekilde küt kesip şekillendirdi. Kesim yüz hatlarını yumuşatmıştı; saçlarının yüzünü çerçevelemesini seviyordu. Pek çok bakımdan kendini yepyeni hissediyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu Rose, arka tarafına bakabilmesi için ona bir el aynası verdi.

"Bayıldım. Şimdi sana öğle yemeği ısmarlayayım." Ablası izin gününde salona gelmişti; Everly en azından Rose'u en sevdiği Meksika restoranında ağırlayabilirdi.

"Anlaştık," dedi ablası.

Paltolarını, eldivenlerini, atkılarını alıp soğuk ve rüzgara karşı zorlanarak iki blok ötedeki El Capitan'e yürüdüler. Birkaç dakika sonra, baharat kokulu restoranda oturmuş, ellerinde menüyle yeniden ısınmaya çalışıyorlardı. Havadaki kar tehdidi, Everly'yi çorba içme havasına sokuyordu. Garson göründüğünde sıcak çay ve tortilla çorbası sipariş etti. Rose menüsünü bir kenara bıraktı, yanında ekşi kremayla ıspanaklı *enchilada* siparişi verdi.

"Yeni saç stilimi beğendim," dedi Everly, "ama bunu yapmana gerek yok, biliyorsun."

"Neyi yapmak?" Rose kaşlarını çattı, gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Beni memnun etmek için fazladan zahmete giriyorsun... Bilemiyorum, sanırım kendimi bu aileye aitmişim gibi hissediyorum."

"Ne? Bu çok saçma. Elbette aitsin. Tamam. İtiraf ediyorum, geçen Noel Şikago'da kalmaya karar vermen hepimizi sarstı. Sanırım hepimiz biraz vicdan muhasebesi yaptık ve işinin bir bahane olduğunu anladık." Rose ellerine baktı. "Benim açımdan, geri kalanımızdan daha iyi olduğunu düşünüyorsun sanıyordum."

"Rose, hayır." Everly, ablasının böyle bir şeyi aklına getirmesinden dolayı bile kendini çok kötü hissetti.

"Sen her zaman akıllı olandın."

"Atletik olmayan."

Rose gülümsedi. "Bir imparatorluğu yöneten yönetici."

"Daha ziyade aşırı çalışmış, stresli ve tepeden tırnağa hata olduğunu çoktan kanıtlamış asistanına güvenecek kadar aptal. Ve kendi aleyhine de olsa Jack'in aile dramasına kapılan biri."

Rose, Annette'in yaptıklarını dinlediğinde sadece başını iki yana salladı. "Babamın favorisiydin," diye ekledi.

"Gerçekten mi?" Everly kimsenin favorisi olduğunu düşünmemişti.

"Oğlanlar doğuncaya kadar," diye ekledi ablası.

İkisi de güldü, bu inanılmaz iyi gelmişti. Her iki tarafta da yanlış anlamalar varmış gibi görünüyordu. Şüpheleri gidermek, kardeş ve arkadaş olmaya geri dönmek, Everly'nin özellikle şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şeydi. Rose'la birlikte olmak ona güç veriyor, kalbindeki acının hafiflemesine yardımcı oluyordu.

"Seni rahatsız edecek aleni bir şey yaptım mı?" diye sordu Rose.

Everly omuz silkti. Mesele kardeşlerinden birinin söylediği ya da yaptığı bir şey değildi, sadece hatırlayamadığı

kadar uzun süredir taşıdığı bir duyguydu. "Pek sayılmaz. Ben seninle Lily ve ikizler gibi değilim... Ah o oğlanlar, açtırma ağzımı şimdi!"

Rose kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Evet, o ikisi başka bir şey. Lily'yle benden farklısın sanırım, ama bu seni daha az önemli ya da daha az sevilen biri yapmıyor."

"Seninle Lily'nin yaptığı şeylerin yarısını yapamıyorum. Atletik değilim. İlk dikiş projemin neye benzediğini hatırlıyor musun? Ve—"

"Dur." Rose elini açarak masaya koydu. "Hiçbir zaman futbol oynamak ya da bir dikiş makinesinin arkasında oturmak istemedin. Bu sana göre değildi. Bu seni daha az ya da daha fazla iyi yapmaz. Hepimizin kendimize özgü yetenekleri var, Daisy. Sadece seninki Lily ve benimkilerden farklı. Sen hayalinin peşinden gittin, Lily'yle ben de öyle yaptık. Bu rüyalar seninkiyle uyuşmadığı için hiçbirimiz diğerinden daha önemsiz olmuyoruz."

"Neden herkes bu kadar zahmete giriyor? Bu beni rahatsız ediyor." Tüm bu velvele onu tedirgin ediyordu.

"Daisy, anlamıyor musun? Seni çok özledik. Geçen Noel en kötüsüydü. Sanki ailemizde derin, kara bir delik açılmış gibiydi. Hatta sensiz ilahiler söylemek ve saman vagonunda yolculuk bile keyifsizdi."

"Burada olmalıydım." Everly şimdi buna pişmandı.

"Evet, gelmeliydin. Sanırım her birimiz, Noel'de bir daha uzak kalmak istememen için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdik."

"Bunların hiçbiri gerekli değil, ben dersimi aldım. Noel'de evde olduğum için mutluyum. Başka hiçbir işe yaramadıysa bile, yolculuk bana sahip olduğum şeyleri takdir etmeyi öğretti."

Rose peçetesini aldı, kâğıt bandını açıp çatal bıçağı çıkardı. "Bu konuyu açtığına sevindim. Benimle gemi yolculuğunda ne olduğunu kardeş kardeş konuşmak ister misin?"

Everly kendi çatal bıçağını aldı. "Pek değil." Brezilya'dan ayrıldığı andan itibaren Asher'ı düşünmeyi bırakamamıştı. Hemen orada bitmesi gerektiğinde ısrar eden Asher olmuştu. Hayatına devam etmek istiyorsa onu aklından çıkarması gerekiyordu... Bu da bir türlü olmuyordu. Onu geride bırakmak ve geleceğe bakmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen Asher sürekli aklındaydı.

"Bunun yardımı olabilir," diye nazikçe ısrar etti Rose.

"Adı Asher, *Amazon Gezgini*'nde doğa bilimci ve ona âşık olacak kadar aptallık ettim," dedi acısını gizlemek için alçak sesle. "Maalesef duygular düşündüğümden daha tek taraflıydı." Ona kalbini açtığını, Asher'ın onu nasıl ayaklar altına aldığını düşündükçe utanıyordu.

Rose sanki kardeşinin gözlerindeki acıyı okuyormuş gibi öne eğildi, elini elinin üstüne koydu.

"Benim kadar güçlü duygular hissetmediğini kabul etmekten başka seçeneğim yoktu. Asher için gemi romantizminden başka bir şey değildim. Aksini iddia ediyor. Ama gitmeme izin verdiğine göre başka ne düşünebilirim ki?"

Rose'un yüzü gerildi. "O hâlde seni hak etmiyor."

Everly bunun böyle olmadığını biliyordu. Tartışmaya isteksiz, uyumlu davrandı. Başını salladı, "Kesinlikle haklısın. Hayatıma devam ediyorum," dedi.

"Aferin sana."

En iyisi tüm bunları geride bırakmaktı, yoksa kendini anlatmaya devam edecekti. "Ama acı veriyor," diye fısıldadı.

"Elbette acı verir." Ablasının gözleri anlayış doluydu.

Everly yemeklerin servis edilmesine sevindi, çünkü Asher'ı daha fazla tartışmak istemiyordu.

Rose *enchilada*yı iştahla yemeğe başladı. "Kahvaltıyı atlamıştım... Biliyorum, biliyorum kötü fikir. Etraftaki tüm Noel şekerlemeleriyle ve düşük karşı koyma seviyemle

kilo almamaya çalışıyorum. Bunun ne kadar işe yaradığını sorma da beni yalan söylemenin utancından kurtar. Sana imreniyorum. Lisedekiyle aynı kilodasın, değil mi?"

"Hayır, birkaç kilo fazlam var."

"Evet, doğru," dedi Rose ona ters ters bakarak. "Eğer kardeşim olmasaydın ve bu kadar parlak olmasaydın senden nefret edebilirdim."

"Brezilya'da o kadar da parlak değildim," dedi Everly, yaşadığı talihsizlikleri aklından geçirerek. Bir iş anlaşması organize etmek söz konusu olduğunda oyunun zirvesinde olabilirdi, ancak Brezilya yağmur ormanının el değmemiş güzelliğine daldığında birçok şekilde kaybolmuştu. Ormanda sadece muson olarak tanımlanabilecek havada ilerlemek onun eğlence anlayışı değildi. Ama öyle olmuştu. Aşher öyle yapmış, onu bir ömür boyu sürecek anılarla bırakmıştı.

Ablası yolculuğunu dinlemeye can atıyordu ve normal şartlar altında Everly birçok kaçamağını anlatmaktan mutlu olurdu. Ama yolculukla alakalı anlattığı her şeyde, aklından çıkarmaya kararlı olduğu Asher olacaktı.

Yemeğin yarısında Everly'nin telefonu bipleyince Jack'ten bir mesaj geldiğini fark etti. Görmezden gelerek telefonu çantasına geri koydu. Everly, Jack'in kendisini ofise döndürmek için gereken ne varsa yapacağını ve bir aylık ani tatil teklifini kolayca unuttuğunun farkındaydı.

Rose onu inceledi. "Bunu cevaplaman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"O hâlde işle ilgili değildi?"

"İşle ilgili, sadece görmezden gelmeyi seçiyorum." Jack, tıpkı kendisinin yaptığı gibi, masasına gelen krizin üstesinden gelmeyi öğrenebilirdi. Bu bir askerin ilk çatışmasıydı. Üstesinden geleceğinden Everly'nin hiç kuşkusu yoktu.

Jack kesinlikle çok donanımlıydı. Yıllardır Everly'nin her şeyi daha kimse ondan bir şey istemeden halletmesine alışmıştı. Ve Everly buna izin vermişti.

Eh, artık öyle değildi.

Everly, şirkette sorun çözecek tek kişi olduğunu düşünerek aptallık etmişti.

Rose şaşkın görünüyordu. "Önemli olabilir."

Everly başını salladı. "Muhtemelen öyle. Bana ulaşamayınca Jack'in bana bel bağlamadan kendi başına çözmesi gerekecek. Ve bu onun için iyi olacak." İkisi için de iyi olacaktı.

Jack'i görmezden gelmekten dolayı biraz suçluluk hissederek, ona çabucak bir mesaj attı, sorun ne olursa olsun, başa çıkabileceğini söyleyerek iyi dileklerde bulundu. Ne de olsa ortaklardı. Jack'in yükün kendine düşen payını taşıma zamanı çoktan geçmişti.

Rose, boşalan tabağını kenara iterek, "Bütün çocuklarla zencefilli çörekten ev inşa etmek istemen konusunda duyduklarım nedir?" diye sordu. "Köpekbalıklarıyla yüzmekten bahsetsene."

Everly kendi kendine gülümsedi. Ablası pirana dolu sulara düşmesine dair hiçbir şey bilmiyordu. Bundan kurtulduysa birkaç delişmen çocukla zencefilli ev yapmak ona vız gelirdi.

Yemeklerini bitirdiler, Everly ödemeyi yaptı ve salona geri dönmek için kalktılar.

Okul yakında tatil için kapanacaktı ve zencefilli ev bir aile geleneğiydi. Anneleri çiftlikte toplanacak kadar büyümüş tüm torunları davet etmişti. Everly evde olduğu için eğlencede yer almaya karar vermişti.

İşin çoğunu anneleri yapacaktı, ama Everly her işin içindeydi. Zencefilli evi süslemek için çocukken harçlığının büyük bir kısmını harcadığı yerel şekerci dükkanından aldığı şekerlere küçük bir servet ödemişti.

Plan, annesinin kulübe şeklinde zencefilli çörek pişirmesiydi. Daha sonra akşam üstü Everly ve annesi bunları kremayla yapıştıracaklardı. Küçük parmaklar yiyip bitirmesin diye de bir gece bırakıp sertleştirmeye karar verdiler.

"Annemi bilirsin. Aile geleneklerini aktarma fırsatı olunca dünden hazırdır," diye hatırlattı Everly ablasına.

"Evet, ama bu annemin işi," dedi Rose. "Sen neden yardım etmeye karar verdin? Her şey karman çorman olacak ve çocuklar Candy Cane Lane'de hiç olmadığı kadar şeker yiyecekler."

Ablasının söyledikleri doğruydu, ama Everly aldırmadı. "Eğlenceli olacak. Her zaman öyledir ve geçen Noel'de heba ettiğim zamanı telafi etmeliyim."

Rose başını iki yana sallayarak gözlerini devirdi. "Kendini neyin içine soktuğundan hiç haberin yok, kardeşim."

Rose haklıydı. Ertesi öğleden sonra, Everly'nin ablalarının çocukları hevesle mutfak masasının etrafında toplandılar. Çıplak zencefilli ev, alüminyum folyo kaplı bir karton parçasının ortasında duruyordu. Minikler, şeker parçalarını çatıya ve yanlara yapıştırmak için yer bulma gayretindeydi. Aralarda parmaklarını yalıyor, yüzlerine krema bulaştırıyorlardı. Binlerce komisyoncuyla uğraşmak, şekerle kendinden geçmiş ve heyecanlı yeğenlerini denetlemekten daha kolaydı. Everly buna bayılıyor, annesi ve yeğenleriyle gülüşüyordu. Bu Noel'di ve bir zamanlar bunlar en sevdiği geleneklerdi.

Bitirdiklerinde zencefilli ev kırmızı meyan kökü, yer fıstıklı M&M'ler, meyve aromalı Skittles, Tootsie Rolls, ayrıca bir sürü başka küçük şekerle kaplanmıştı. Çatı süslemelerinin bir kısmı, yerine kondukları hızla ortadan kayboldu. Everly'nin sabrı son noktaya gelmiş olsa da hayatında hiç bu kadar gülmemişti, hele ki son birkaç yıldır.

Asher'la birlikte olduğu zamanlar dışında. Bu düşünce aklını doldurunca onu ve düşünceyi aklından çıkardı.

Çocuklar bitirince evi gururla büyükbabalarına gösterdiler. Everly'nin yeğenleri gitmeden önce ona sarıldılar, bluzuna şeker suları bulaştırdılar.

Sonuncusu da kapıdan çıkınca, Everly, bitkin ama keyifli hâlde bir mutfak sandalyesine çöktü. Annesi bir bardak sıcak ev yapımı yumurta likörü getirdi. "İşte, ikimiz de bunu kullanabiliriz."

Everly bardağı minnetle aldı. "Umarım buna cömert bir dozda rom koymuşsundur."

Annesi onu doğrulayan bir tebessümle karşılık verdi. "Bunu hak ettik." Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Bu yıl evde olman çok güzel, Daisy."

Everly geri dönmüştü.

Bir zamanlar olduğu kadına dönüş yolunu bularak.

Ailenin önemini anladığı yere geri dönerek Ve geleneklere. Kutlamalara.

Noel'in tadını çıkarmaya geri dönerek.

Asher'ın ağabeyinin sözlerine ilk tepkisi kesin bir yadsıma oldu. Evet, kötü giden ilişkileri olmuştu. Her ikisinin de acı verdiğini kabul etmeye hazırdı. Yara almadan atlatmayı başarmıştı ya da öyle olduğuna inanıyordu.

Başka bir şeyi daha kabul etmeye hazırdı: Daisy'yle geçirdiği zaman eşsizdi. Antarktika ve Amazon maceralarına katılan konuklar neredeyse hep emekli çiftlerdi. Bekâr genç kadınları nadiren ağırlıyordu. Daisy sadece yalnız gelmekle kalmamıştı, aynı zamanda Asher onunla diğer misafirlerden çok daha fazla yalnız zaman geçirmişti.

Neredeyse ilk günden ona âşık olmuştu. Kim olmazdı ki? Güzeldi, komikti, akıllı ve bilgiliydi ve onun liginin çok dışındaydı. Bu, gemideyken Asher'ı durdurmamıştı, ama

bu ilişkinin başarısızlığa mahkûm olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Kalbini korumak için elinden geleni yapmış, Daisy'nin birlikte bir gelecek umudunun olmadığını anlamasını sağlamış ve gitmesine izin vermişti. İkisi için de akıllıca bir hareketti.

Oyun planı buydu. Onu uğurlamış, gözden uzak olursa onu unutacağını düşünmüştü.

Planının geri teptiğini kabul etmek yetersiz kalırdı.

Daisy sürekli aklındaydı. Bununla mücadele etmeye çalışmış, bu çekimden gerçek ve sürekli bir ilişki çıkma ihtimali olup olmayacağını merak etmişti. Ağabeyini sırf bu nedenle aramıştı. Daniel'ın cevaplamak istemediği soruları midesine yumruk atar gibi soracağını beklememişti.

Asher Daniel'ın iddialarını çürüterek bıyık altından söylenerek geçirdiği inkârla dolu bir günün ardından tereddüde düşmeye başlamıştı. Hepsinden önemlisi, Asher'ın değerlerini ve önceliklerini netleştirmeye ihtiyacı yoktu. Güçlü ve zayıf yönlerinin farkında olan biri varsa, o da kendisiydi.

Kabul etmeye hazır olduğu nokta, derslerinin profesör olarak vereceği derslere benzer olmasıydı. Kendi derslerini ve hem doğayı öğrenmekten hem de çalışmalarını tamamlamak için dünya çapında çeşitli alanları keşfetmekten aldığı zevki hatırladı. Üniversite düzeyinde öğretmenlik yaparsa, bir zamanlar öğrenciyken yaptığı gibi her ikisini de yapabilecekti. Bunu daha önce düşünmemiş olmak şaşırtıyordu.

Bir gün daha geçti ve Asher istemeye istemeye ağabeyiyle yaptığı konuşmanın ikinci kısmını düşünmeye başladı. Daisy'yle teması keserek kendi kalbini korumuştu. Uzun vadeli bir birlikteliğin bir yolu olsaydı harika olurdu, ama bunun olduğunu göremiyordu. O hâlde, diye sordu kendine, neden onu düşünmekten vazgeçemiyordu?

Daisy sürekli aklındaydı. Kendini günde on kere Daisy'nin fotoğrafına bakarken bulmak hiç de iyi olmuyordu.

Uyuyamayınca telefonunu çıkarıp tekrar Daisy'nin yüzüne baktı. Yüreği sızlıyordu.

Arama tuşuna bastı ve Daniel'ın cevap vermesini bekledi.

"Neden beni gecenin bir yarısından başka bir saatte arayamıyorsun?" diye homurdandı Daniel, sesini duyduğuna hiç memnun değildi.

"Tamam, sen kazandın."

"Bir ödül var mı?" diye sordu Daniel bir esnemek üzereyken.

"Çok komik. Şikago'ya uçak rezervasyonu yapıyorum. Ayrıntıları öğrenir öğrenmez sana mesaj atarım."

Asher bir memnuniyet ifadesi bekliyordu, ama peşinden hiçbir şey gelmedi. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Duydum. Sadece bilmek istiyorum, kimi görmeye geliyorsun? Beni mi, Daisy'yi mi?"

Asher alçak sesle homurdandı. "İlle bilmen gerekiyorsa, ikinizi de."

"Güzel. Ben de bunu duymak istiyordum."

Bölüm On Beş

"Yemek hazır!" diye seslendi annesi merdiven boşluğundan.

Everly yatağının üstünde oturmuş, Jack'in son krizi halletmesine ilişkin ekipten gelen e-postaları yanıtladıktan sonra bilgisayar ekranına bakıyordu. Memnun olmuştu. Tahmin ettiği gibi, Jack onu anlaşmadan çekilmekle tehdit eden zor bir emlak müteahhidiyle işi halletmişti. Kriz önlenmişti. Everly bu konuda Jack'in kendini iyi hissettiğini biliyordu. Partnerine inancı temelsiz olmadığı için rahatlamıştı.

Everly annesinin sesini duyunca yataktan fırladı ve merdivenlerden aşağı indi. Ertesi hafta Noel haftasıydı. Her dakika aile ve kilise etkinlikleriyle meşguldü. Ablaları aidiyet hissetmesi için çaba göstermişler, Everly de kendi üzerine düşeni yapmıştı. Evde olmak güzeldi. Hassas kalbini iyileştirmek isteyeceği başka bir yer yoktu. Annesi özel hayatını irdelememişti. Asher'dan bahsettiği tek kişi Rose'du. Böyle olması gerekiyordu. Everly'nin ailesine ihtiyacı vardı, onların acımasına değil.

Cuma günü yeğenlerinin okul gösterisine katıldı, ardından da kurabiye ve limonata ikramı vardı. Russell'la Lily'nin iki oğlu Denny ve Scottie, onu gururla öğretmenleriyle tanıştırmıştı.

Cumartesi sabahı Everly, kilise üyeleriyle birlikte ihtiyacı olan ailelere yiyecek sepetleri dağıtmak için gönüllü oldu. Pazar sabahı kilisedeki ayinden sonra, babası topluluktan çocukları kızakla gezdirirken Everly ve iki ablası kızak sırasını bekleyenlere sıcak elma şırası servis eden annelerine yardım ettiler.

Pazartesi sabahı, Rose'un çalıştığı kuaför salonundaki resepsiyonist son anda hastalanarak işe gelmeyince Everly o gün için onun yerini almıştı. Parasını ödemek istemesine rağmen çabası için ücretsiz bir pedikür kazanmıştı.

"Masayı kuracağım," dedi Everly mutfağa gelerek. "Bu akşam yemekte kaç kişi var?" diye sordu, çatal bıçakları saymaya hazırlanarak çekmeceyi açtı.

"Sadece üçümüzüz," dedi annesi.

Bu bir değişiklikti. Döndüğünden beri her gece akşam yemeğine birileri çıkagelmişti. Kardeşleri, aileleri, teyzeleri, amcaları ve pek çok kuzeni çiftliğe gelmişti. Kimse bir davete ya da bahaneye ihtiyaç duymuyordu. Her zaman yeterince yiyecek vardı.

Annesiyle babasının boş bir yuvası olmasına rağmen, annesi yedi kişiden daha azına yemek pişiremiyor gibi görünüyordu. Bu bir aile şakası hâline gelmişti, ama görünüşe göre hiçbir şey boşa gitmiyordu.

"Jeff akşam yemeğinden sonra uğrayabileceğini söyledi," diye seslendi babası oturma odasından.

"Güzel." Kardeşinin arta kalanları eve götüreceği kesindi, muhtemelen onu ve ailesini iki üç öğün beslemeye yeterdi.

İki ablasıyla yeniden bağ kurmakta başarılı olsa da ikiz erkek kardeşleriyle aynı şey olmamıştı. Jeff'le John, bir yıl önce Noel'i atlamasından memnun olmamışlardı ve fikirlerini kendilerine saklamamışlardı.

"Sanırım bu yıl varlığınla bizi şereflendirmeye karar verdiğin için müteşekkir olmalıyız," demişti John onu ilk gördüğünde. Sanki tekrar kaçmaya çalışacağından korkuyormuş gibi, sertçe ve uzun uzun sarılmıştı.

"Ne demek şimdi bu?" diye sordu Everly, ama cevabı biliyordu.

"Bu Noel'de burada olmana sevindik demek," dedi Jeff.

Evet, görünüşe göre kardeşleri mesajı almıştı. "Şikago'da kalmak, tekrarlamak istemediğim bir hata oldu."

Jeff ve John gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim," dediler bir ağızdan. Şimdi bile ikisini birbirinden ayırmak zordu. *Tek yumurta ikizleri* teriminin canlı örneğiydiler.

"Noel'den sonra da bir süre buralarda kalmayı planlıyorum," dedi onlara.

İkisi bakıştılar. "Campbell'la aranız mı açıldı?" diye sordu John.

"Hayır."

Jeff kıkırdayarak kardeşini dirsekledi. "Hayır, Jack böyle bir şeyin olmasına izin vermeyecek kadar akıllı."

Everly güldü; kardeşleri yanılmaya çok yakındı.

"Yemekte ne var?" diye sordu babası, mutfağa girip düşüncelerini bölerek.

"Köfte," diye cevapladı annesi, iki büklüm olmuş hâlde tepsiyi fırından çıkarıyordu. "Elma dilimli patatesle."

"Yeşil fasulye?"

"Evet ve salata. Onayını aldım mı?"

Everly'nin babası kollarını karısının beline dolayarak yanağından öptü. "Bildiğin gibi, bu benim en sevdiğim yemek."

Everly annesiyle babası arasındaki alışverişten keyif alarak gülümsedi. Anlaşamadıkları zamanlar olduğunu biliyordu, ama birbirlerine duydukları sevgiden hiç şüphe etmemişti. Bir gün kendisi için bulmayı umduğu türden bir birliktelikti. Ama tabii bu Asher'la olmayacaktı.

"Dün geceki yemeğin en sevdiğin yemek olduğunu söylememiş miydin?" diye takıldı babasına Everly.

"Annenin yaptığı her yemek benim favorim," diye karşılık verdi babası.

Akşam yemeği ve bulaşıklardan sonra Everly piyanoya oturdu, Jeff gelene kadar birkaç klasik Noel şarkısı çaldı. Jeff, karısı Marlene ve üç aylık oğlu Andrew'yu da beraberinde getirmişti. Everly'nin bebekler konusunda pek deneyimi yoktu. Marlene bebeği kucağına almak isteyip istemediğini sorduğunda Everly tereddüt etti, sonra almaya karar verdi.

Marlene, uyuyan bebeği dikkatle Everly'ye uzattı. Andrew kucağına yerleştiğinde ufacık ağzında sütten minik köpükler vardı. Everly ona baktı, memnun ve huzurluydu. Küçük Andrew, tam da olmak istediği yerdeymiş gibi görünüyordu. Az sonra gözlerini açıp Everly'ye baktı, aguladı ve gülümsedi. Everly de ona gülümseyerek çenesinin altını gıdıkladı.

"Her şeye rağmen iyi bir anne olabilirsin," diye takıldı Jeff.

"Teşekkürler, Jeff." Şaşırarak, annelik fikrinin korkutmadığını fark etti.

"Harika bir anne olacaksın," dedi annesi otomatik olarak, sanki başka türlüsü söz konusu değilmiş gibi. "Küçükken hiç durmadan bebeklerinle oynardın."

"Öyle mi?" Everly bunu hatırlamıyordu. "Epey küçük olduğum zamanlarda herhâlde."

"Erkek kardeşlerine de deli divane olurdun."

"Ağlamaları beni rahatsız ediyordu." Hastaneden eve ilk geldiklerinde ikizlerden birini kucağına almak için Rose ve Lily'yle kavga ettiğini hatırladı. Daha çok küçüktü ve buna izin verilmemişti. Hatırladığı kadarıyla darılmış, büyük bir öfke krizine girmişti.

Kardeşi ve ailesi bir saat kadar kaldılar, sonra Everly bebeği istemeye istemeye yengesine verdi. Yatmaya gitmek üzereydi ki Jack'ten acil bir mesaj aldı. Cevaplamak için yardıma ihtiyaç duyduğu bir iki soruyla her gün mutlaka birkaç kez temas kuruyordu.

Everly, onun paniklemiş yardım ricalarını tamamen görmezden gelmemişti. Jack'e bunu yapmazdı. Güvenceye ihtiyaç duyuyor, Everly de bunu veriyordu. Dinliyor, ama tavsiyede bulunmuyor, durumu nasıl ele alacağına karar vermeyi daha ziyade ona bırakıyordu. Sadece bir kez farklı bir taktik tavsiye etmişti. Jack kendisinin zannettiğinden çok daha yetenekliydi.

Şimdiki mesajına çabucak cevap verdi. Gönder tuşuna basmasından hemen sonra telefon çaldı. Jack arıyordu.

"Mutlu Noeller," diye selamladı Everly.

"Buralar o kadar mutlu değil," diye homurdandı Jack. "Ne kadar geç olduğunun farkında mısın? Hâlâ ofisteyim."

Everly saatin yediyi geçtiğini fark etti. Kendisi geç saatlere kadar çalışarak öyle çok akşam geçirmişti ki; Jack'in fazla mesaide payına düşeni yapması yerinde bir adaletti. Bu muhtemelen Jack'in son altı yılda ofiste kaldığı en geç saatti.

"Ailemle evde olmalıyım," diye dert yandı Jack.

Everly kendisinin geç vakitlere kadar çalıştığı zamanları hatırlatmadı, ama o anladı. Jack biliyordu ve bu söyleyebileceği her şeyden daha iyiydi.

"Jack, harika gidiyorsun."

"Bunu söylemen ne hoş," diye mırıldandı Jack, daha da küskün bir ifadeyle.

"Seninle gurur duyuyorum," diye ekledi Everly ve gerçekten ciddiydi. "Taş Müteahhitlik'le durumu benden daha iyi hallettin."

"Dalga geçme, Everly."

"Dalga geçmiyorum. E-postamda da aynısını söylemiştim."

"Başka bir sorun ortaya çıktı," dedi Jack bezgin bezgin. "Nesi var bu insanların? Neredeyse Noel olduğunun farkında değiller mi?"

"Anlatsana bana."

Jack'in detayları aktarması on dakika sürdü. Everly dinledi ama tavsiye vermedi. Jack sorumluydu. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Jack'e.

"Sen olsan ne yapardın?"

"Ofiste olan ben değilim, Jack. Sensin."

Jack bu sorunu nasıl çözmeyi planladığına dair ayrıntıları anlatırken her sözü isteksizlikle doluydu. Everly kendini her noktada başını sallarken buldu.

"Ben de aynen öyle yapardım."

Jack memnun bir ifadeyle göğüs geçirdi. "Güzel."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Everly.

"Sana sormam gereken bir şey var," dedi ve Everly daha önceki aynı isteksizliği hissetti.

"Kulağım sende."

Jack konuşmadan önce tereddüt etti. "Ofisten uzaklaşman için ısrar ederek hata yaptığımı anlamam uzun sürmedi. Benim açımdan aptalcaydı; annemle, kız kardeşimle aramızdaki huzuru koruma çabasıydı. Annette'in şirkette çalışmasını kabul ederek hata yaptım ve bu bana pahalıya mal oldu."

Everly bunu fark etmesine memnun olmuştu.

"Mesele şu ki, Everly, içimde geri gelmeyecekmişsin gibi bir his var." Duraksadı, sanki soru sorarak devam etmeden önce nefesini tutuyormuş gibiydi. "Öyle mi? Ocak ayında geri gelecek misin?"

Bölüm On Altı

Everly, Jack'in sorusunu tam olarak yanıtlamamıştı. Kolay Ev'e dönüp dönmeyeceğini sorana kadar, bunu bir seçenek olarak düşünmemişti. Jack bu ihtimali ortaya koyar koymaz geri döndüğünden beri şirketin yarısını satmanın aklının bir kenarında olduğunu fark etti. Şimdi Jack söyleyince bunu açıkça dile getirmeden düşünmeye başlamıştı.

Jack cevap vermesi için baskı yapmamıştı; ama çabucak şirketin ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anlatıvermişti. Ayrılmayı seçerse bunun kendisini ve tüm ekibi mahvedeceğini söyleyerek devam etmişti. Sorumlulukların daha büyük bir bölümünü üstlenmekle ilgili birkaç ikna edici cümle kurarak Everly'nin tutabileceğinden ya da tutacağından emin olmadığı sözler verdi. Jack'in ilk birkaç hafta çaba göstereceğini biliyordu, sonra yavaş yavaş her şey gemi yolculuğuna çıkmadan önceki hâline dönecekti.

"Gene Jack miydi arayan?" diye sordu annesi, Everly telefonu kapatınca.

"Her zaman o değil mi?" diye şakalaştı Everly. Diğer telefonlar, sadece arkadaşı Lizzy ve iki ablasından gelmişti. Everly, Rose ve Lily'yle şimdi eskiden hiç olmadığı kadar iyi anlaştığını fark edince içini bir huzur dalgası kapladı. Farklı becerilere ve ilgi alanlarına sahip olsalar da birbirlerine çok benzer olmaları öğreticiydi.

Rose Meksika restoranındaki ilk konuşmadan sonra Everly'ye Asher'ı bir daha sormamıştı. Ablası sırrını sakladığı için minnettardı. Yüreği sızlıyordu, ama Amazon ve Asher'dan uzak kaldığı her gün acısı biraz daha köreliyordu. Çok geçmeden uzak bir hatıradan başka bir şey olmayacaktı.

Everly kendine böyle diyordu. Ve yeterince sık söylerse inanmaya bile başlayabilirdi.

"Ters giden bir şey mi var?" diye sordu annesi. "Telefonu kapattığında çok ciddi görünüyordun. Jack Şikago'ya dönmeni istemiyor, değil mi?"

"Bir şey yok." Everly mutfak masasına oturdu, annesi de ona katıldı. "Bana geri dönmeyi isteyip istemediğimi sordu." Sorunun şoku sarsmaya devam ediyordu. Jack derinlerde bir yerlerde Everly'nin de bunu düşündüğünü sezmiş olmalıydı.

Annesinin şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Dönecek misin?"

"Ben... bilemiyorum. Yolculuktan sonra Jack'e değişiklikler yapılması gerektiğini açık bir dille belirttim. Dinledi ama beni anladığına ikna olmadım ya da belki sonradan anladı ve bu yüzden sorma gereği duydu."

"Bunu düşünüyorsun. Gözlerindeki ifadeden anlayabiliyorum."

Annesinin sorunlara özlü bir bakış açısı vardı. Ancak bilmediği şuydu ki, Everly Jack'le yaptığı bu konuşmadan önce de geleceğinin yönünü tartıyordu.

Everly'nin elini sıktı. "Kalbin sana yol gösterecek, o zaman doğru cevabı bileceksin." Lois Lancaster kalktı ve birer fincan kahve doldurup Büyükanne Ruth'un şekerlemesinden geriye kalanları ortaya çıkardı.

Everly kahve fincanına uzanıp bir parça şekerleme aldı. "Büyükannenin şekerlemesi her zaman işleri iyileştirir," diye şaka yaptı.

"Kesinlikle öyle."

Everly bir süre sonra yukarı çıktı, kafası doluydu, düşünceleri yerleşmek için bir yer arayan arı sürüsü gibi vızıldıyordu. Annesi kalbini dinlemesini önermişti. Everly bunu Asher'la yapmış, Asher kendisi için nasıl önemliyse, kendisinin de onun için önemli olduğuna inanmıştı. Yanılmıştı. Tamamen yanılmıştı. Çok emindi, kendine güveniyordu ve kendi kalbi tarafından yanıltılmıştı.

Yatmak için soyunurken, tek bacağı kot pantolonun dışında, durdu. Satmak düşünmeden alınacak bir karar değildi. Şirketten ayrılırsa, daha sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Geleceğini güvence altına alması gerekiyordu. Rekabet etmeme koşulunu imzaladığı için emlak işi bir seçenek değildi. Yeni ve taze bir şey, zevk alacağı ve mümkünse kendini tekrar bulması için ona gereken zamanı verecek bir iş olmalıydı.

Seyahat etme fikri cazip geliyordu, ama tek başına pek eğlenceli olmayacaktı. Brownları ve dünyayı birlikte keşfederken paylaştıkları maceraları hatırladı. Everly kesinlikle boş oturacak biri değildi, bir oyun planı olmadan kısa sürede huzursuz olacağını ve sıkılacağını biliyordu. Haftada altmış saat çalışmaktan hiç çalışmamaya geçiş çok sert olurdu. Doğal olarak geçiş zaman alacaktı. Şirketin kendisi olmadan aynı başarılı yolda devam edeceğine inanmasaydı asla ayrılmazdı.

Annesi, satmaya karar verirse Everly'nin eve taşınabileceğini söylemişti. Bundan sonra ne yapmak istediğine karar verene kadar ailesiyle yaşayabilirdi. Cömert bir teklifti, ama Everly bunu düşünmüyordu.

Kolay Ev'deki hissesini satmak istiyor muydu?

Mesele hâlâ buydu.

Cevabın olmaması Everly'yi sarsıyordu.

Bir ay önce birisi sorsaydı Jack'le sıfırdan kurdukları şirketten vazgeçmeyi kesinlikle reddederdi. Sadece düşüncesi bile bu berbat fikir karşısında kahkaha atmasına neden olabilirdi. Ne var ki şimdi o kadar da saçma görünmüyordu.

Jack, her ne kadar şirketin ona ihtiyacı olduğunu, onun liderliği olmadan tökezleyeceğini söylese de öyle olmayacaktı. Büyük bir değişiklik olacaktı, ama her şey yolunda gidecekti.

Everly yatakta yatmış karanlık tavana bakarken, bu kararsızlık için Asher'ı suçlamak istiyordu. Reddetmesi kendisini fena hâlde sarsmıştı, o kadar ki her şeyi —nereye ait olduğunu, hangi yola gitmesinin doğru olduğunu— sorguluyordu.

Everly, yan dönüp sıcak battaniyeyi omuzlarının etrafına sıkıştırarak kendine zaman vermeye karar verdi. Seçeneklerini Noel'den sonra düşünürdü.

Asher çok yorgundu. Brezilya'dan uçakla çok geç saatte gelmiş ve çoğu insan çalar saatlerinin alarmını kapatırken O'Hare'e inmişti. Ağabeyi onu havaalanından almış, eve bıraktıktan sonra hastaneye gitmişti.

Asher uçuşun büyük bir kısmını uyumadan geçirmişti. Düşünceleri ağırdı. Noel'in ertesi günü *Amazon Gezgini*'ne geri dönmesi gerekiyordu. Zaten bütün bir haftayı boşa harcamıştı, bu da Daisy'yle işleri düzeltmek için sadece yedi gün bırakıyordu... Tabii eğer Daisy buna imkân verirse.

Şimdi bile, ilişkilerini sürdürmekle ilgilenmediğini açıkça söylediğinde gözlerindeki bakışı unutamıyordu. Aptal. Aptal. Aptal. Daisy yumruk yemiş gibi irkilmişti. Hiç tartışmadan taksiye binmiş ve doğruca havaalanına gitmişti.

Asher uçuştan bitkin düşmüştü, günün büyük bir kısmında uyudu. O akşam yemekte ağabeyiyle ailesine katıldı. Ev Noel için güzelce dekore edilmişti. Ağaç mutfağın dışındaki ana yaşam alanındaydı; çocukların hazırladığı çeşitli ev yapımı süslerle bezenmişti. Oturma odasına, bir tasarımcıyı gururlandıracak kadar yaratıcı bir yetenekle süslenmiş başka bir ağaç yerleştirilmişti. Evin etrafına birkaç Doğum sahnesi serpiştirilmişti.

Asher, Daniel'ın evliliğine gıpta ediyordu. Ağabeyi ruh eşini bulmuş, birlikte harika bir hayat kurmuşlardı. Asher sabah Indiana'ya gidecekti, Daisy'yle temas kurmayı umuyordu. Hoş karşılanacağından emin değildi. Daisy'nin kendisine üçüncü bir şans vereceğinden emin değildi. Umudu bu yöndeydi ama yüz yüze görüşünceye kadar bu bilinmezlik kara bir yağmur bulutu gibi başının üzerinde asılı duracaktı.

"Asher," dedi Kylie düşüncelerini bölerek. "Yemekte bir sorun mu var? Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın. Beğenmediysen sana başka bir şey hazırlayabilirim."

Asher zoraki gülümsedi. "Hayır, hayır, sorun yok. Yemek çok güzel. Sorun bende."

Daniel ve Kylie birbirlerine baktılar. Konuşmadan anlaşıyor gibiydiler, bu da Asher'ı şaşırttı. Bir gün Daisy'yle arasında böyle bir şey olup olmayacağını merak etti.

"Bir içkiye ne dersin?" diye teklif etti Daniel, akşam bulaşıkları kaldırıldıktan sonra. "Açmak istediğim bir şişe birinci sınıf viskim var."

Küçük bir kadeh viski kulağa ideal geliyordu, Asher'ın tam da buna ihtiyacı vardı. Birkaç saat uyuduğunu düşününce geceyi nasıl geçireceği belli değildi.

Ağabeyi onu çalışma odasına götürdü, bir düğmeye basıp gaz şöminesini çalıştırdıktan sonra izin istedi. "Bana birkaç dakika ver. Çocuklara Dickens'ın *Bir Noel Şarkısı*'nı

okuyorum ve bir sonraki bölümü duymak için sabırsızlanıyorlar. Üç hayaletten ilkinin göründüğü kısımdayız."

"İstediğin kadar zaman ayır."

Bir süre sonra çalışma odasının camlı kapısı açıldı, içeri Daniel girdi. "Üzgünüm, düşündüğümden uzun sürdü."

Asher, ağabeyi gideli neredeyse kırk dakika geçtiğini anlayınca şaşırdı. Derin düşüncelere dalmış, geçmişte olabilecekleri düşünürken zamanın geçtiğini fark etmemişti. O fena hâlde düşüncelere dalmışken Daniel sanki beş dakikalığına gitmiş gibi gelmişti.

Kylie, bir şişe viski ve iki bardakla peşinden geldi.

Daniel karısını öptü, kollarını ince beline sararak kulağına Asher'ın duyamadığı bir şeyler fısıldadı. İkisi arasındaki sevgi Asher'ı can evinden vurmuştu, kendini zorlayarak başka tarafa baktı.

"Uzun sürmez," dedi Daniel karısına, gitmeye davranan karısının elini tutarak.

"Acele etmeyin, paketlemem gereken hediyeler ve pişirecek kurabiyelerim var."

Kylie çıkarak kapıyı kapattı. Daniel büyük masasının arkasına geçti, viski şişesini açtı ve bardaklara biraz koyduktan sonra birini Asher'a verdi.

Şömineye bakan iki deri koltuğa oturdular. Asher viskinin aromasını solurken burun kıllarını dalgalandırdığına yemin etti. Çok güzel bir viskiydi. En iyisi. Ağabeyinin kendisiyle paylaşmaya karar vermesinden onur duyuyordu.

Asher ilk yudumunu aldı, gözlerini kapadı ve içkinin tadına vardı. Uzunca bir süre, şöminede titreşen alevlere bakarak tekrar gördüğünde Daisy'ye ne söyleyeceğini düşündü.

"Yarın Indiana'ya gidiyorum," dedi ağabeyine.

"O kadarını tahmin etmiştim."

Asher şüpheler, gururunun kalın duvarına çarparken kehribar rengi sıvıya baktı. "Gerginim."

"Seni suçladığımı söyleyemem."

Asher viski bardağını iki eliyle tuttu. "Bu ilişkiyi fena hâlde yüzüme gözüme bulaştırdım. Daisy'nin benimle konuşup konuşmayacağını bile bilmiyorum ve açıkçası, konuşmazsa onu suçlayamam."

Daniel bacak bacak üstüne attı ve deri berjer koltukta arkasına yaslandı. "Ya seni geri çevirirse?"

Asher başını kaldırıp kaşlarını çattı. Ağabeyinden cesaretlendiren sözler ve destek beklemişti. Ağabeyi ne kadar aptal olduğunu hatırlatmasa da bu konuda yeterince şüphesi vardı.

"B planın var mı?" diye sordu Daniel.

Asher'ın planı yoktu. Pek olacağa da benzemiyordu.

"Daha önemli bir soru, Ash: Ya Daisy seni gördüğüne çok sevinirse?"

Asher'ın umudu da bu yöndeydi.

"Ya sonra?" diye sıkıştırdı Daniel. "Onu öpmeyi, Mutlu Noeller dilemeyi, sonra da Brezilya'ya geri dönmeyi mi planlıyorsun?"

Soru Asher'ı sarsmıştı. Bu noktada tek bildiği, Daisy'yi tekrar görmesi gerektiğiydi; ondan sonra olacaklar, ancak Amazon Nehri'nin bulanık suları kadar öngörülebilirdi. Ama ağabeyi haklıydı. Kalbi dışında, onları ayrı tutan koşulların hiçbiri değişmemişti.

"Bana boş boş bakmandan, o kadar ileriyi düşünmediğini söyleyebilirim."

Asher kendini aptal gibi hissetti. Ne düşünüyordu ki?

"Ondan işini bırakıp seninle Brezilya'ya gelmesini mi isteyeceksin? Eğer bunu yaparsan o zaman ne sıklıkla görüşeceksiniz? Bir sonraki yolculuğa başlamadan önce, iki haftada bir geri döndüğünde bir, belki iki saat mi?"

"Hayır." Daisy'den asla böyle bir şey istemezdi. Ama bu kendisini nereye götürürdü? Bu sorunun ciddiyeti omuzlarına ağır geliyordu.

Daniel bitirmemişti. "Onunla birlikte olmak için Şikago'ya taşınmaya hazır mısın?"

Asher bu soruyu kendine sormak istememişti. Artık kritik bir noktadaydı ve bir cevap gerekiyordu. İkisinden birinin bir değişiklik yapması gerekiyordu ve makul olan kendisinin yapmasıydı. Asher viskisini bir kenara bırakıp öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini saçlarından geçirdi. Daisy'nin bazı tavizler verilmesi ve soruların yanıtlanması gerekiyor dediğini hatırladı. Bu sorulardan ilki, bu ilişkinin yürümesi için kendisi ne kadar vermeye istekliydi?

Ağabeyinin sabırla cevabını beklediğini görebiliyordu. "Esas soru bu, değil mi?"

"Bana öyle geliyor," dedi Daniel. "Bir cevabın var mı?"

Var mıydı? Asher seçenekleri tarttı. Daisy'yi seviyordu. Duygularını kabul etmesi yeterince uzun sürmüştü. Tüm hayatını aşk uğruna kökünden sökmek, sert ve mantıksız görünüyordu. Yapabilir miydi? Yapmalı mıydı?

"Asher?" diye dürttü ağabeyi.

"Ders verebilirim."

"Bu her zaman bir seçenek. Üniversite seni memnuniyetle alır. Asıl soru senin bunu isteyip istemediğin."

Asher doğruldu, doğruyu bulmuştu. "Evet, eğer Daisy'nin hayatımda olması anlamına geliyorsa." İşte o zaman karar verdi. Daisy ne karar verirse versin, *Gezgin* tur şirketine istifasını verecekti. "Derbeder günleri" sona ermişti. Amaca hizmet etmiş, kendisine istediği yaşam deneyimini vermişti. Hayata devam etme, sevgisini ve tutkusunu dünyaya dağılacak öğrencilerle paylaşma ve her zaman istediği şekilde bir fark yaratma zamanı gelmişti.

Daniel, Asher'ın başından beri neye karar vereceğini biliyormuş gibi sırıttı. "Yarın için iyi şanslar, kardeşim."

Asher'ın içinde buna ihtiyaç duyacağına dair çok güçlü bir his vardı.

Bölüm On Yedi

Everly, yatak odasının penceresinde parlayan güneş ışığıyla uyandı. Saate bakınca sekizi geçtiğini gördü. Çiftlik yeri için sabahın geç bir saatiydi. Örtüleri bir kenara atıp yataktan fırladı, kot pantolon, kalın bir kazak ve bot giydi, merdivenlerden inerken bu kadar tembel olduğu için kendini suçlu hissediyordu.

Everly odaya daldığında annesi mutfağın dışındaki çamaşırhanede çamaşırları tasnif etmekle meşguldü.

"Anne," dedi, "beni uyandırmalıydın."

"Neden? Sanırım yatmaya gittiğinde aklında çok şey vardı. Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi," dedi Everly. "Uykuya dalmam saat üçü buldu."

"Bir karara vardın mı?"

Everly bunu düşünmek zorunda kaldı. "Pek sayılmaz. Tatil bitene kadar arka plana atmayı düşünüyorum. Bu enine boyuna düşünmeden vermek istediğim bir karar değil. Eğer satacaksam sonraki adım için bir planım olsun istiyorum."

Annesi başını salladı, sonra kıyafetleri tasnife geri döndü. "Babanla benim ne olursa olsun seni destekleyeceğimizi biliyorsun."

"Teşekkürler anne," dedi. Sonra da, "Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

"Akşam yemeği için büyük bir tencere spagetti yapmayı düşünüyordum. Eti buzluktan çıkarıp bana birkaç kavanoz konserve domates getirir misin?"

"Hallediyorum." Everly, ailenin her yaz büyük bahçede annesinin yetiştirdiği ürünlerden yapılan ev konservesi kavanozlarını sakladığı kilere indi. Kırmızı meyve suları çenesinden aşağı aka aka güneşte ısınmış taze çilek yemek. Ön verandada iki ablasıyla birlikte bezelye ayıklamak, yeşil fasulyeleri koparıp kırmak.

Annesinin tarifi, sosun bütün gün ocakta kaynatılmasını gerektiriyordu. Çocukken en sevdiği yemeklerden biriydi. Annesi bunu biliyor, bu yemeği özellikle onun için pişiriyordu.

Merdivenlerden çıkarken Jasper'ın havladığını duydu. Everly pencereden bakınca bahçeye park edilmiş yabancı bir araba gördü.

"Birini bekliyor muydun?" diye seslendi annesine.

"Ben değil ama baban bekliyor olabilir. Satmak istediği birkaç baş sığır vardı."

Everly pencereden uzaklaşıp donmuş kıymayı ve konserve domates kavanozlarını mutfak tezgâhına koydu. Annesinin kullandığı baharatları biliyordu, dolaptan fesleğen, kekik, güveyotu ve granül sarımsak çıkardı.

"Saçlarımı taramak için yukarı çıkıyorum," diye seslendi annesine, tam o sırada arka kapı açılarak içeri Jasper, babası ve Asher Adams girdi.

Everly donakaldı, kıpırdayamıyordu.

"Sanırım bu genç adamı tanıyorsun," dedi babası soruyu ona yönelterek.

Everly'nin sesi çıkamıyordu.

"Daisy?"

"Tanıyorum," dedi garip bir sessizlikten sonra.

Annesi çamaşır odasından çıktı, Önce Everly'ye, sonra Asher'a, sonra tekrar Everly'ye baktı. "Bahsetmek istemediğin adam bu mu?" dedi duyulabilir bir fısıltıyla.

Everly başını salladı.

"Adım Asher Adams," dedi, öne çıkıp annesine elini uzattı.

"Neden buradasın?" diye sordu Everly. Doğru dürüst düşünemeyecek kadar şoke olmuştu, sorusunun sıcaklık ve memnuniyetten yoksun olduğunu fark etti.

"Şekerlemeyle alakalı bir şeyler söylediğini duymuştum. Buna zaafım var. Galiba Büyükanne Ruth'un tarifi demiştin."

"Benimle şekerleme konuşmaya mı geldin?"

"Daisy," diye usulca azarladı annesi. "Asher bizim konuğumuz. Neden onu oturma odasına davet etmiyorsun?"

Everly'nin tek yapabildiği ona uzaydan çıkagelmiş bir uzaylıymış gibi bakmak oldu.

Annesi, Everly'nin görgüsüz davrandığını görünce, "Eminim uzun bir yolculuktan sonra bir fincan kahve hoşuna gider," diyerek kahve teklif etti. "Çok sevinirim," dedi Asher, ama gözleri Daisy'deydi.

Babası onu diğer odaya götürürken Jasper da peşlerinden gitti.

"Daisy, Tanrım, neyin var senin?" diye alçak sesle fısıldadı annesi. "Senin genç adam burada. Konuş onunla."

"Saçım taranmamış. Makyajım yok." En kötü hâlindeyken ortaya çıkmak tam Asher'a göre bir işti. Kendisine bir göz atıp da tabanları yağlamamasına şaşırıyordu.

"Sana bakışından bunları pek umursadığını sanmıyorum."

"Ben umursuyorum," dedi Everly.

Annesi kahve kupasını eline tutuşturarak onu diğer odaya doğru itekledi.

Everly öne doğru sarsılınca az kalsın kahveyi döküyordu. Sanki giyotine gider gibi, kısa, çekingen adımlarla oturma odasına girdi.

"Gary," dedi annesi hemen arkasından gelerek. "Bu gençlere yalnız konuşma şansı verelim."

Everly Asher'ın karşısına oturdu, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı, gözleri yerde, bekledi. Birkaç gergin dakika boyunca ikisi de konuşmadı.

"Seni özledim," dedi Asher.

"Yani seni Brezilya'dan uçmaya ikna eden şekerleme değil miydi?"

Asher sırıtarak başını iki yana salladı. "Gitmene izin vererek aptallık ettim, Daisy. Sen gittiğinden beri her an pişman oldum. Bir iki gün içinde hayatıma devam edebilirim sanmıştım."

"Peki, nasıl gitti?" diye sordu Everly, gerçi Asher'ın gelmesi yeterli bir cevaptı.

Asher hafifçe güldü. "Hiç iyi gitmedi. Tek düşünebildiğim, tek düşünmek istediğim sendin." Sonra başını kaldırdı. "Senin de beni düşündüğünü umabilir miyim?"

Everly omuz silkti. "Pek sayılmaz."

Asher'ın dudakları bir kahkahayı bastırıyormuş gibi titredi. "Sen berbat bir yalancısın."

"Tamam, madem bilmek istiyorsun, zaman zaman aklımdan geçtin."

Asher kuşkuyla kaşını kaldırdı, ama sorunun daha fazla peşine düşmedi. "Ayrılmadan önce bana yüzleşmemiz gereken engeller, yanıtlamamız gereken sorular ve vermemiz gereken tavizler olacağını söylemiştin."

Everly başını salladı. "Hatırlıyorum."

"Hazır olduğunu ve benim de olduğumu umduğunu söylemiştin."

Everly soluğunu tuttu. "Sen... hazır mısın?"

Asher cevap vermek yerine ayağa kalktı ve aile çoraplarının asılı olduğu şömineye doğru yürüdü. Üstünde Everly'nin ismi yazılı çoraba baktıktan sonra ona döndü. "Ağabeyim bana Şikago'ya taşınmaya hazır olup olmadığımı sordu."

"Şehirden nefret ediyorsun."

"Seninle birlikte olabilmek anlamına geliyorsa hazırım dedim ona."

Everly minderin ucuna doğru kaydı. "Bunda ciddi misin?"

"Tüm kalbimle." Everly kalkıp doğruca kollarına atıldı. Asher onu kollarının arasına aldığında Everly içini çekerek ona sarıldı. Asher'ın dudakları havai fişekleri ateşleyecek kadar sıcak bir öpüşle dudaklarını buldu. Asher'ın kollarının arasında olmak doğru ve güzel geliyordu.

Birbirlerine doyamıyor gibilerdi. Tekrar tekrar öpüşüyor, birbirlerine yalnızlıklarını ve pişmanlıklarını fısıldıyorlardı. "Seni her gün her dakika özledim," diye itiraf etti Everly öpüşmeler arasında nefes alabildiğinde.

"Biliyordum," diye fısıldadı Asher, sesi boğuk ve sıcaktı, şimdi ona sarılınca yeniden hayat bulmuş gibiydi.

Everly işaret parmağını Asher'ın kaburgalarına bastırdı. Asher sırıtarak alnını alnına dayadı. "Uykusuz çok gece geçirdim."

"Ben de," diye itiraf etti Everly. "Kolay Ev'e geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum."

Asher onu doğru duyduğundan emin değilmiş gibi bir adım geri çekildi. "Yapma, Daisy, benim için yapma. Üniversitede bir işe gireceğim, oradan başlayabiliriz. Bizi nereye götüreceğine bakarız."

"Bir süredir aklımda satmak vardı, ancak Jack bunu dile getirene kadar üstünde durmamıştım. Bunu ciddi olarak düşünüyorum."

Daha fazlasını söylemek üzereydi ki Rose hemen arkasında Lily'yle bir intikam meleği gibi oturma odasına daldı.

Rose elleri belinde, gözlerinden ateş fışkırarak, Asher'a baktı ve, "Kardeşimi hak etmiyorsun," dedi.

Asher Everly'ye sırıttı. "Bu konuda pek tartışamam."

"Rose, lütfen," dedi Everly ablasına kolunu sallayarak.

"Daisy'nin kalbini kırdın," dedi Lily, aynı derecede öfkeyle. O da ellerini beline koydu, sonra Daisy'ye bakarak alçak sesle konuştu. "Rose söyledi bana, ama sadece ben söylettiğim için."

Derken kardeşleri Jeff ve John fırtına gibi odaya girdiler.

"Bu adam mı?" diye sordu Jeff Rose'a, başıyla Asher'ı işaret ederek.

Görünüşe göre Rose sadece Lily'ye değil, kardeşlerine de söylemişti.

"Hepiniz ağır olun biraz. Asher burada, çünkü... bir anlaşmaya varmamızı istiyor." Asher nerede olursa olsun onunla olmak istediğini söylemenin dışında duygularını ifade etmemişti.

"Ben ona anlatırım," diye homurdanarak tehdit etti John.

"İkimiz de anlatırız."

"Bir ip bul," dedi Jeff.

Everly kahkahayı bastı. Kendini tutamamıştı. Kollarını Asher'ın boynuna doladı, kardeşlerinin duygularından şüphe etmemeleri için onu öptü. Asher başını tuttu, parmaklarını saçlarının arasına sokarak dudaklarını dudaklarına doğru indirdi. Ayrıldıklarında oda sessizleşmişti.

"Ailemi affetmelisin," dedi Everly, herkesin duyacağı kadar yüksek sesle. "Onlar biraz fazla korumacı."

"Onu geri kabul edecek misin?" diye sordu Jeff, Everly'ye.

Everly Asher'a gülümsedi. "Bu konuyu düşünüyorum," dedi.

"Çok uzun düşünme," dedi Asher. "Erkek kardeşlerin beni parçalara ayırmaya hazır görünüyorlar."

"Bir kadının erkeği için yapması gereken fedakârlıklar," dedi Everly, gözlerinin içi gülerek.

"Seni Brezilya'ya geri götürmüyor." Bu Rose'dan gelen kararlı sözlerdi.

"Gündemde değil," diye onlara güvence verdi Asher.

"İyi bari," dediler Jeff'le John bir ağızdan.

"Çok iyi," diye ekledi Everly, Asher'la birbirlerine kollarını dolayarak.

"Buradaki işimiz bitmiş gibi görünüyor," dedi Rose ve kardeşlerini odadan çıkardı.

Noel yaklaşırken Everly'nin umduğu her şey vardı. Asher iki gün ailesinin yanında onunla kaldı. Everly, beraber geçirdikleri bu kısa zaman diliminden en iyi şekilde yararlandı. Asher yeğenleri için onunla Noel alışverişine gitmeyi kabul etti. Ona tavsiyeler verdi, Everly de Asher'a kendi ailesi için hediye tavsiyelerinde bulundu.

Alışverişlerini yaptıktan sonra öğle yemeğinde pizza yediler. Everly çiftliğe geri dönmeye hazırdı, ama Asher'ın uğramak istediği son bir yer vardı.

Bir kuyumcu.

"Bunu daha önce görmüştüm," diyerek girift tasarlanmış bir altın kolyeyi işaret etti. "Bana seni hatırlattı. Narin ama güçlü. Güzel ve parlak."

Everly'nin gördüğü en çarpıcı altın işçiliğiydi. "Asher, bu çok fazla."

"Senin için ve sana karşı hissettiklerim için hiç fazla değil. Noel için burada olmayacağım, o yüzden sana şimdi vereyim."

Everly kalbinin patlayacağını düşündü. Bu kalitede bir şeyi hiç olmamıştı. Satın alma işlemini yaptıktan sonra Asher arkasına geçerek boynuna taktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Everly, parmaklarını kolyede gezdirirken yaşadığı duygu selinde boğulacak gibiydi.

Her iki akşam da ailesiyle ve başka kim gelmişse onlarla, genellikle erkek kardeşlerinden biri gelmişti, kart oynadılar. Asher'ın iyi bir oyuncu olduğu ortaya çıkmıştı, ama Everly onun hile yaptığına inanıyordu. Asher önüne konan her şekerleme ve şeker parçasını yiyor, Büyükanne Ruth'un tariflerini göklere çıkarıyordu.

Şekerlemeler ailenin favorisiydi ve hiç övgüsüz kalmazdı.

Çok geçmeden Asher'ın Şikago'ya dönme zamanı gelmişti. Brezilya'ya dönüş uçuşu Noel arifesi için rezerve edilmişti.

Everly onu arabaya kadar geçirdi, sürücü kapısının yanında durdu. Ayrılmak Manaus rıhtımında olduğu kadar zordu.

"Üç ay sonra döneceğim," diye söz verdi Asher, onu tutup ellerini sırtında kenetleyerek. "Ve bir gün daha geç olmayacak."

"Bana sonsuz gibi geliyor."

Asher başını salladı, onunla aynı fikirdeydi. "Eğer başka bir doğa bilimciyi daha erken işe alırlarsa, o zaman daha erken dönerim." Üzgün görünüyordu.

"Tur şirketinden ayrılma konusunda emin misin, Asher?" Asher'ın en sevdiği şeyden vazgeçmesi fikrinden nefret ediyordu.

"Seninle olacağım anlamına geldiğinde fedakârlık olmuyor." Everly'yi öptü, sarmaş dolaş oldular.

Asher'ın gidebilmesi için arabadan uzaklaşması hiç kolay olmadı. Everly lapa lapa yağan karda durup arabasının gözden kaybolmasını izlerken eli otomatik olarak ona verdiği altın zincire gitti. Birdenbire, günlerdir onu rahatsız eden sorunun cevabını buldu.

Kolay Ev konusunda kararını verdi ve bunun doğru karar olduğunu biliyordu.

Sonsöz

Üç Yıl Sonra

Everly bilgisayar ekranına baktı ve yüzünü kocaman bir tebessüm kaplayıverdi. "Hadi be!" dedi yüksek sesle, ellerini çırptı. Everly Kolay Ev'den ayrıldıktan sonra iki ablasıyla birlikte Büyükanne Ruth'un şekerleme tariflerini kullanarak kendi şirketini kurmuştu. Çok çalışmışlar, alın teri dökmüşlerdi ve zamana, kaynaklara ve aile geçmişine yapılan bir yatırım ortaya çıkmıştı.

Kendi fırınlarını açmaya paraları yetinceye kadar şehirde Lily'nin çalıştığı fırının mutfağında bir yer kiralamışlardı. Çok erken büyüme hatasından kaçınmak için şekerlemeleri yerel işletmelere satarak küçük adımlarla başlamışlardı.

Everly'nin sesi ablası Lily'nin dikkatini çekmiş olmalıydı, çünkü ofise geldi. "Seni bu kadar heyecanlandıran da ne?"

"Şuna bak." Everly bilgisayar ekranını işaret etti.

Lily kısık bir ıslık çaldı. "Bu bir yazım hatası mı?"

"Sanmıyorum," dedi Everly. Bu sipariş ülke çapında faaliyet göstermeye yeterliydi. Neredeyse üç yıllık sıkı bir

çalışmanın ardından, nihayet ihtiyaç duydukları tanınmayı elde ediyorlardı.

"Buradaki bu patırtı da nedir?" diye sordu Rose odaya girerek.

"Bir Candyland distribütöründen başka bir sipariş aldık," dedi Lily, "ve bu çok büyük. Baksana şu sıfırlara."

Tam olarak bekledikleri şey gerçekleşmişti. Bu, siparişi yerine getirebilmek için ekstra yardım gerektiği anlamına geliyordu.

Jack Everly'nin Kolay Ev'deki yarı hissesini satın almıştı. Everly'nin gitmesinden memnun değildi ve tatile çıksın diye ısrar ettiği için kendini suçluyordu. Bu parayla Çiçek Kızlar adını verdikleri şekerleme şirketini kurmuşlardı.

Everly, iş bağlantılarını kullanarak ücretsiz numuneler göndermişti. Siparişlerin akmaya başlaması uzun sürmemişti. En çok satan ürünleri Büyükanne Ruth'un Noel Şekerlemesiydi.

Everly, Asher'a harika haberi vermek için alelacele eve gitti. Everly'nin doğup büyüdüğü çiftliğe bir mil uzaklıkta yaşıyorlardı. Asher yerel devlet üniversitesinde ders veriyor ve işini seviyordu. Şikago Üniversitesi'nde çok daha yüksek maaşlı bir pozisyon teklifi almış, ancak geri çevirmişti. Bir saatlik tren yolculuğuyla şehre gitmeyi aklından bile geçirmemiş, bunun yerine işe gidip gelme süresini Everly'yle geçirmeyi tercih etmişti.

Özellikle de şimdi hamile olduğu için.

"Yüzündeki tebessümden iyi bir gün geçirdiğini tahmin ediyorum," dedi kocası onu hafifçe öperek.

"Harika bir gün geçirdim," dedi Everly.

"Ya sen, Button[5]?" diye sordu Asher, elini karısının önünden çıkıntı yapan büyük yuvarlağa bastırarak. "Küçük Hyacinth[6]."

[5] (İng.) Tomurcuk. (e.n.)

[6] (İng.) Sümbül. (e.n.)

"Kızımıza Hyacinth adını vermiyoruz," diye karşı çıktı Everly. Asher, henüz doğmamış kızları için çiçek isimlerinin listesini gözden geçirmişti.

"Clover[7]'a ne dersin?"

"Hayır!"

"Zinnia[8]?"

"Asher!" diye bağırdı Everly hüsranla.

"Amaryllis[9]'in nesi var? Adams'la güzel bir ses uyumu var. Amaryllis Adams."

"Bu daha da kötü."

"Daisy, bir ay vaktimiz var. Bir isim gerekiyor."

"Ashley'nin nesi var?" Everly'nin en sevdiği isimdi, kızına kocasının adını vermek istiyordu. Geleneği takip ederek çiçek adı koymakta ısrar eden Asher'dı.

"Holly[10]?" diye tekrar denedi Asher. "Bir Aralık bebeği için mükemmel bir isim."

"Holly," diye tekrarladı Everly, ismin söylenişini test ederek. "Holly Ashley Adams... Bu kabul edebileceğim bir isim," dedi.

Asher kendisiyle epey gururlanmıştı, onu aile odasına götürerek bir koltuğa oturmasına yardım etti. Noel ağacı kurulmuş, şöminenin rafına iki büyük örgü çorap ve küçük bir patik asılmıştı.

"Şimdi bana şu büyük siparişi anlat."

"Büyükanne Ruth'un Noel Şekerlemesi için. Lily şimdiden siparişi hazırlamak için fırından iki kızla çalışıyor. İki gün içinde kargoya vereceğiz, ki bu bizim için hızlı bir geri dönüş."

---

[7] (İng.) Yonca. (e.n.)

[8] (İng.) Zenya çiçeği. (e.n.)

[9] (İng.) Kökeni Brezilya olan bir çiçek türü. (e.n.)

[10] (İng.) Yılbaşı çiçeği olarak da kullanılan çoban çiçeği bitkisi. (e.n.)

Asher onu alnından öptü. "Bunu yapabilecek biri varsa, o da siz üçünüzsünüz."

Bu övgü hoşuna gitmişti. Everly, ablalarıyla çalışmasının imkânsız olduğunu düşünürdü. Şaşırtıcı bir şekilde, birbirlerini dengeliyorlardı. Everly pazarlama ve muhasebeyle ilgileniyor, Rose tedarik zinciri işlerini ve kalite kontrolünü hallediyor, Lily'yse pişirme aşamalarından sorumluydu. Hayatları boyunca bir ekip olarak çalışmış gibi birlikte çalışıyorlardı ve bazı yönlerden öyleydiler.

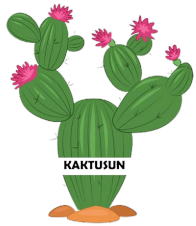
"Günün nasıl geçti?" diye sordu Asher'a, koltuğun yan tarafına oturup kolunu arkaya atarak Everly'nin omzunu kavradı.

Asher yanağını başının üstüne bastırdı. "Bunu seviyorum, Daisy. Doğayı, dünyamızı koruma ve ona değer verme misyonumuzu öğrenirken öğrencilerimin gözlerinin heyecanla parladığını görmeyi. Bu kariyer değişikliğini yaptığım için bundan mutlu olamazdım. Ve düşününce, sana âşık olmasaydım, bu hiç olmayabilirdi."

Asher'ı bulması, tamamen Annette'ten ve onun intikam girişiminden kaynaklanıyordu. Everly Amazon'a vardığında, bunun başına gelebilecek en kötü şey olduğuna inanıyordu. Böyle tatil mi olurdu? Her şeye rağmen, başına gelen en iyi şeye dönüşmüştü. Asher'la tanışmış, âşık olmuş, ailesiyle yeniden bir araya gelmiş ve hayatının en büyük macerasına atılmıştı.

Şimdi tek düşünebildiği, Annette'e ne kadar minnettar olduğuydu.

Yazar hakkında

Bir Hayal Yeter, Umut Işıkları, Elveda Geçmiş, Bir Gün Mutlaka gibi kitapların ve Gül Limanı serisinin yazarı olan DEBBIE MACOMBER kadın romanlarının önde gelen sesidir. Romanlarından otuzu New York Times çok satanlar listesinde birinciliğe ulaşmıştır. *Bay Mucize ve Bayan Mucize* dahil olmak üzere Noel romanlarının beşi Hallmark Channel'ın başarılı filmleri arasına girmiştir. Hallmark Channel aynı zamanda Macomber'ın Sedir Koyu serisi kitaplarına dayanan *Debbie Macomber'ın Sedir Koyu* dizisinin yapımcılığını üstlenmiştir. Yazarın *Debbie Macomber'ın Masası* adlı bir yemek kitabı da vardır. Macomber'ın kitapları dünya çapında 200 milyondan fazla basılmıştır.

debbiemacomber.com
Facebook.com/debbiemacomberworld
Twitter: @debbiemacomber
Instagram: @debbiemacomber
Pinterest.com/macomberbooks